

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RORY
POWER

VAHŞİ KIZLAR

@psilon®

BİZE BEKLEYİP HAYATTA KALMAMIZI SÖYLEDİLER. KOLAY OLACAĞINI SANMIŞTIK... ANCAK YANILMIŞIZ.

Raxter Kız Lisesi karantinaya alınalı on sekiz ay olmuştu. Tox aralarına sızdığından beri Hetty'nin hayatını mahvetmişti.

Başlarda her şey yavaş ilerliyordu. Önce öğretmenler teker teker ölmeye başlamış, sonra sıra öğrencilere gelmişti. Hepsinin vücutları farklı ve tuhaf şekillerde değişiyordu. Çok geçmeden dünyanın geri kalanı ile iletişimleri kesilmiş ve bir başlarına kalmışlardı. Kızların okul sınırlarından dışarı çıkması yasaktı. Tox, onları saran ormanı ve içinde yaşayan hayvanları daha vahşi ve tehlikeli hale getirmişti. Bu lanet, her şeyin içine sızmaya devam ederken, onlar da tedavisinin bulunmasını beklemekten başka bir şey yapamıyordu.

Bir gün Byatt da ortadan kayboldu. En yakın arkadaşı Hetty, onu bulmak için her şeyi göze alacaktı; karantinayı ihlal etmek ve çitin ötesindeki korkunç şeylerle yüzleşmek zorunda kalacak olsa bile... Ancak okul sınırlarından nihayet çıktığında, orada kapana kısılmış olmalarının gerçek nedeniyle karşı karşıya kalacaktı.

KDV'den
muafır.

₺44,90

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Vahşi Kızlar hem inanılmaz sert hem de derin duygularla dolu. Önemli bir edebi kalemin doğuşuna tanık olduğumuzdan eminim.

—**JEFF VANDERMEER,**
Yok Oluş'un çoksatan yazarı

Kızların zorluklar karşısında sağlam durabilmesini ve arkadaşlıklarının gücünü muhteşem bir dille ele alıyor. Tüylar ürpertici bir şaheser..

—**CLAIRE LEGRAND,**
Öfkelidoğan'ın çoksatan yazarı

Kâbus gibi bir hayatta kalma hikâyesi. Genç yetişkin türünde edebi bir eser. Elimden bırakamadım.

—**CASEY MCQUISTON,** *Red, White and Royal Blue'nun* yazarı

Yok Oluş'un hikâyesine bir tutam *Contagion* serpin ve işte karşınızda Rory Power'ın şoke edici ve sürükleyici *Vahşi Kızlar'ı*!

—**REFINERY 29**

Raxter Adası'nın ürkütücülüğü her sahneye sızmış ve Rory Power'ın karakterleri dürüst ve sert oldukları kadar inandırıcı da. Vahşi ve aynı zamanda güzel, kırılğan ve cüretkâr bir kurgu..

—**EMILY SUVADA,**
This Mortal Coil'in yazarı

©psilon®

VAHŞİ KIZLAR

Vahşi Kızlar

Orijinal Adı: *Wilder Girls*

Rory Power

Çeviri: Hande Helvacı

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Su Akaydın

Düzeltili: Tünde Ecem Kutlu

Kapak Uygulama: Dilara Kavaklıoğlu

Sayfa Tasarım: Şükrü Karakoç

2. Baskı: Mart 2020

ISBN: 978-605-173-640-2

© Rory Power, 2019

Kapak İllüstrasyonu © Aykut Aydoğdu, 2019

Kapak Tasarımı: Regina Flath

İlk olarak, Delacorte Press tarafından 2019'da basılmıştır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Türkçe Yayın Hakkı: Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi

Beylikdüzü O.S.B. Mah., Orkide Cad., No: 1/Z

Beylikdüzü/İstanbul

Tel: (212) 671 61 51 Faks: (212) 671 61 50

Sertifika No: 28640

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 34590

RORY POWER

VAHSİ KIZLAR

Çeviren: Hande Helvacı

@psilon'

Anneme
ve bana,
ve birlikte buraya dek varabileceğimizi
asla tahmin etmeyen
hallerimize.

•

Karşıt,
özgün,
sıradışı,
tuhaf olan her şey

—GERARD MANLEY HOPKINS,
PIED BEAUTY

HETTY

BİRİNCİ BÖLÜM

Beyaz karanlığın içinde. Bir şey. Ağaçların arasından, çalıların sıklaştığı tarafa doğru ilerliyordu. Okyanusa doğru hışırdayarak ilerlerken etrafındaki çalılardan nasıl eğildiğini çatıdan görebiliyordunuz.

O büyüklükte bir hayvan, omuz hizasına gelen çakallardan biri olmalıydı. Avucumun içine bıçak misali oturan dişleri vardı. Ne kadar büyük ve keskin olduklarını biliyordum çünkü bir keresinde bir tanesini bulmuştum; dişin ucu çitlerden birine takılıp kalmış, onu oradan alıp yatağımın altına saklamıştım.

Çalılıkların içinden bir çatırtı daha yükseldi ve ardından yeniden sessizlik çöktü. Terasın öbür ucundaki Byatt, tüfeğini indirip korkuluklara dayadı. Tehlike geçmişti.

Ne olur ne olmaz kendi tüfeğimi yukarıda tutup nişangâhı sol gözüme doğru yükselttim. Öteki gözüm görmüyordu, geçirdiğim nöbetlerden bir tanesi sırasında kör olmuştu. Gözkapağım tamamen kapanmıştı, ancak altında bir şeyler büyüyordu.

Burada hepimiz böyleydik işte. Hasta ve tuhaftık, bunun nedenini de bilmiyorduk. İçimizden bir şeyler fırlıyor ve ek-siliyordu, sonra da bir yılanın deri değiştirmesi misali tekrar sertleşip düzeliyorduk.

İleride öğle güneşi dünyayı aydınlatıyordu. Ormanın,

adanın sonuna dek alabildiğine uzandığını ve ötesindeki okyanusu görebiliyordum. Çamlar her zamanki gibi sık, evin tepesine doğru yükseliyordu. Meşe ve huş ağaçlarının yapraklarını döktükleri yerlerde yer yer açıklıklar olsa da çamların tepe taşlarının büyük bir kısmı sık dokunmuştu, dikenleri ise kırağından kaskatı kesilmişti. Ağaçların arasından yalnızca bir radyo anteni görünüyordu, ki o da sinyal olmadığından ötürü artık işe yaramaz haldeydi.

Yolun ilerisinden biri bağırdı ve ağaçların ardından Tekne Ekibi'nin eve döndüğünü gördüm. Adanın bir ucundan, eskiden feribotların yolcu alıp bıraktıkları ve şimdiyse Donanma Komutanlığı'nın erzak ve giysi bırakmak için kullandığı diğer uçtaki iskeleye dek süren bu yolculuğa içimizden yalnızca birkaç kişi çıkabiliyordu. Geri kalanımızsa çitlerin ardında kalıp onların sağ salim eve dönmeleri için dua ediyorduk.

İçlerindeki en uzun kişi olan Bayan Welch, bahçe kapısında durup kapı açılana dek kilitle uğraştı ve Tekne Ekibi yanakları soğuktan al al olmuş bir halde, sendeleye sendeleye içeri girdi. Her üçü de geri dönmüş, konserve kutuları, kurutulmuş etler ve kesmeşeker ağırlığının altında iki büklüm olmuştu. Welch, kapıyı ardından kapatmak üzere arkasını döndü. İçimizdeki en büyük kızdan hemen hemen beş yaş büyük, öğretmenler içindeyse en genç olanıydı. Tüm olup bitenlerden evvel koridorumuzda yaşar ve yatma vaktini kaçıranları gördüğünde görmezden gelirdi. Şimdiyse geceleyin kimsenin ölmediğinden emin olmak için her sabah sayım yapıyordu.

Welch, tehlike geçti işareti vermek için el sallayınca, Byatt da ona karşılık verdi. Ben bahçe kapısına gözcülük ediyordum, Byatt ise yola. Ara sıra yer değiştiriyorduk fakat gözüm uzağı pek iyi görmediğinden bu durum pek uzun sürmüyordu. Her halükârda yerime geçebilecek kızların yarısından çok daha iyi bir nişancıydım.

Sonuncu Tekne Ekibi kızı da verandaya ayak basıp gözden kayboldu ve böylece vardiyamızın sonuna geldik. Tüfek-

leri boşalt. Bir sonraki kız için fişek kovanlarını kutuya koy. Her ihtimale karşı, kovanlardan birini aşırıp cebine koy.

Çatı, üçüncü kattan ikinci kata doğru terastan hafifçe aşağı doğru kıvrılıyordu. Çatının kenarından sarkarak açık pencereden eve girdik. Eskiden giydiğimiz etek ve çoraplarla bunu yapmak daha güçtü, içimizden bir ses hâlâ dizlerimizi kapalı tutmamız gerektiğini söylüyordu. Bu epey uzun zaman önceydi. Artık yırtık pırtık kot pantolonlar giyyorduk, kafamıza takacağımız bir durum yoktu.

Byatt arkamdan tırmanarak pencere pervazında bir dizi ayak izi daha bıraktı. Saçlarını omzundan geriye attı. Saçları benimkiler gibi düz, ıslıl ıslıl ve canlı bir kahverengiydi. Ve tertemiz. Yiyecek bir lokma ekmeğimiz olmadığı zamanlarda bile daima şampuanımız olurdu.

“Ne gördün?” diye sordu bana.

Omuz silktim. “Hiç.”

Kahvaltıda pek bir şey yoktu, açlıktan elim ayağım titriyordu. Byatt’ın da benden pek farklı olmadığını biliyordum, o yüzden öğlen yemeği için hızla ana kata, büyük, yüksek tavanlı ana salona indik. Ana salonda, yüzeyleri çiziklerle dolu yatırılabilir masalar, bir şömine ve ısınmak için dolguları sökülen, yüksek sırtlı kanepeler vardı. Bir de biz vardık. Kıpır kıpır ve hayat dolu.

Olaylar patlak vermeden önce yaklaşık yüz kız ve yirmi öğretmen vardı. Eski evin her iki kanadını da doldururduk. Bugünlerdeyse evin tek kanadı hepimize yetiyordu.

Tekne Ekibi kızları ön kapıları çarparak geldi, çantalarını yere bıraktı ve yiyecekler için kapışma başladı. Çoğunlukla konserve yiyecekler yolluyorlardı ve bazen de paket paket kurutulmuş et. Hemen hemen hiç taze bir şey yollanmıyordu. Hiçbir zaman herkese yetecek miktarda erzak yollanmıyordu ve sıradan bir günde yediğimiz yemekler Welch’in,

mutfaktaki kilerden dağıttığı görüp görebileceğiniz en ufak porsiyonlardan ibaretti. Fakat bugün sevkiyat günüydü, yeni erzaklar Tekne Ekibi kızlarının sırtlarında eve geliyordu. Bu da Welch ve Müdire'nin etliye sütlüye karışmadıkları ve gelen her erzaktan birer tane almak uğruna mücadele etmemize müsaade ettikleri anlamına geliyordu.

Gerçi, Byatt ve benim mücadele etmemiz gerekmiyordu. Reese hemen kapının yanında bekleyip bizim için kenara bir çanta ayırıyordu. Eğer bunu yapan bir başkası olsaydı, kızlar bu durumu sorun ederlerdi fakat söz konusu kişi Reese'ti – sol elinin parmakları keskin ve pul puldu– o yüzden herkes bu durumu sineye çekiyordu.

Reese, içimizde en son hastalanan kızlardandı. *Belki onu teğet geçmiştir, belki de güvendedir*, diye düşünürken belirtiler kendini göstermeye başlamıştı. Her biri alacalı gümüş tonlarda olan, sanki içinden çıkıyormuşçasına tenine yayılan pullar. Aynı şey bizimle aynı dönemden kızlardan birinin daha başına gelmişti. Pullar kızın tüm bedenine yayılıp ta ki uyutmayana dek onu mahvetmişti, o yüzden Reese'in sonunun geldiğini düşünmüştük. Onu üst kata çıkarıp ölmesini beklemişlerdi. Fakat ölmedi. Revire kapatıldı ve ardından göz açıp kapayıncaya dek geri döndü. Sol eli vahşi bir şeye benziyordu ama yine de ona aitti.

Reese, çantayı gümüş eliyle yırtıp açarak içini karıştırmamıza müsaade etti. Açlıktan midem sırtıma yapışmıştı âdeta, dilim damağım kurumuştı. Raziydım, ne olsa razıydım. Fakat bize işe yaramaz bir çanta denk gelmişti. Sabun. Kibrit. Bir kutu kalem. Bir kutu fişek. Ve çantanın en dibinde, bir adet portakal vardı. Gerçek, capcanlı bir portakal. Yalnızca kabuk kısmından çürümeye başlamıştı.

Boğuştuk. Reese'in gümüş eli yakama yapıştı, pullarının altından fokur fokur kaynayan bir sıcaklık yayılıyordu fakat onu yere fırlatıp yüzünün yan tarafına dizimi dayadım. Dizimi Reese'in yüzüne bastırırken Byatt'ın boynunu, omzum

ve ön kolumun arasına kısırdım. İçlerinden biri bana tekme attı, hangisi olduğunu bilmiyordum. Ensemde bir darbe alıp merdivenlerin üzerine doğru sendeledim, burnum kenara çarparak çatırdadı. Acı keskin bir şekilde yüzüme yayıldı. Diğer kızlar etrafımızı kuşatarak bağırıyordu.

Birisi saçımı yumruğuna dolamış, şiddetle çekiyordu. Acıdan kıvranarak, tendonlarının derisinin altından gözüktüğü yeri ısırınca ciyak ciyak bağırdı. Elimi gevşettim. O da öyle yaptı ve birbirimizden ayrıldık.

Gözümde süzölen kanı sildim. Reese merdivenlerin ortasına yayılmış, portakalı elinde tutuyordu. O kazanmıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Ona Tox diyorduk ve ilk birkaç ay, öğretmenler Tox'u ders olarak işlemeye çalışmışlardı. Batı Medeniyetlerindeki Viral Salgınlar: Kısa Bir Tarihçe. "Tox" Latin dillerindeki kelime kökünden esinlenerek adlandırılmıştı. Maine eyaletinde yapılan İlaç Denetimleri. Okul her zamanki gibi devam etti. Öğretmenler kan lekeli kıyafetleriyle tahtanın yanında dikiliyor, sanki bir hafta sonra hepimiz hâlâ burada olacaktıysanızca- sına sınav tarihlerini belirliyorlardı. *Dünyanın sonu gelmiyor, o yüzden eğitiminiz de bitmeyecek*, dediler.

Yemek odasında kahvaltı. Matematik, İngilizce, Fransızca. Öğle yemeği, atış talimi. Sağlık kontrolleri ve ilk yardım, yaraları bandajlayan Bayan Welch ve iğnelerle dikiş atan Müdür. Akşam yemeği için bir araya gelme ve ardından geceyi sağ salım atlatabilmek için okulun kilitlenmesi. *Hayır, sizi hasta edenin ne olduğunu bilmiyorum*, derdi bizlere Welch. *Evet, iyileşeceksiniz. Evet, çok yakında yeniden evlerinize gideceksiniz.*

Ne var ki, tüm bunlar çabucak sona erdi. Tox, birer birer öğretmenleri öldürünce, dersler programın gerisinde kaldı. Ta ki geriye yalnızca bir deri bir kemik kızlar kalana dek... Kurallar yerle bir oldu. Fakat yine de günleri sayıyor, gökte kameralar ve ışıklar var mı diye kontrol etmek için her sabah uyanıyorduk. *Anakaradakiler bizleri önemsiyorlar*, diyor-

du Welch. Dediğine göre, Müdire kıyıda konuşlanan Nash Karargâhı'nı yardım istemek için aradığından bu yana gündemlerindeydik ve bu salgına bir çare bulmaya çalışıyorlardı. Tekne Ekibi'nin eve geri getirdiği ilk sevkiyatta bir not vardı. Donanma Komutanlığı'nın antetli kâğıdına basılmış ve imzalanmıştı.

GÖNDEREN: Donanma Bakanı, Savunma Bakanlığı Birlik Komutanı, Kimyasal/Biyolojik Savunma Özel Müdahale Birliği (KBSÖMB), Nash Karargâhı Sorumlusu, Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi (HKM)

ALICI: Raxter Kız Okulu, Raxter Adası

KONU: HKM tarafından önerilen karantina prosedürleri
Derhâl tecrit ve karantina uygulanmalıdır. Söz konusu kişiler, güvenlik gerekçesiyle ve salgının ilk bulaşma koşullarını muhafaza etmek amacıyla daima okul arazisinde kalmalıdır. Erzakları okula getirme hususunda yetkili olan ekip dışında (aşağıya bakınız) okul çitlerinin ihlali, karantina koşullarını ihlal eder.

Telefon ve internet erişimi feshi askıdadır; iletişim yalnızca resmi radyo kanalları aracılığıyla kurulacaktır. Bilgi gizliliği politikası geçerlidir.

Erzaklar batı iskelesine bırakılarak teslim edilecektir. Tarih ve saat Nash Karargâhı'nın fener kulesi tarafından belirlenecektir.

Tanı ve tedavi, geliştirilme aşamasındadır. HKM, tedavi konusunda yerel tesislerle iş birliği içindedir. Sevkiyatı bekleyiniz.

Ormandan, açlıktan gözü dönmüş ve tuhaflaşan hayvanlardan uzakta, hep birlikte çitlerin ardında bekleyerek hayatta kalmanın kolay olacağını sanmıştık. Fakat kızlar patır patır

dökülmeye devam ettiler. Onları soluk almaya devam edemeyecek kadar perişan eden, bedenlerinde iyileşmeyen yaralar bırakan ya da kimi zaman, ansızın humma misali ortaya çıkıp kızları kendilerine düşman eden nöbetler. Bunlar hâlâ yaşanıyordu. Artık aradaki tek fark elimizden gelen tek şeyin birbirimize göz kulak olmak olduğunu öğrenmiş olmamızdı.

Reese ve Byatt; ben onlara göz kulak oluyordum, onlar da bana. Donanma Komutanlığı tarafından gönderilen, artık sararmış ve kıvrılmış bir şekilde hâlâ panoda iğneli duran nota hafifçe iki parmağımla her dokunduğumda, dua ettiğim kişiler onlardı. Not bir çeşit muska, bize verdikleri sözün, hayatta kaldığımız müddetçe yardımın yolda olduğunun bir anımsatıcısı niteliğindeydi.

Reese gümüşü tırnaklarından bir tanesini içine saplayıp portakalı soymaya koyuldu, bense kendimi bakışlarımı başka yöne çevirmeye zorladım. Yiyecekler böylesine taze olduğu zamanlarda onların uğruna savaşıyorduk. Reese, bunun yiyecek konusunun icabına bakmamızın tek adil yolu olduğunu söylerdi. Sadaka yok, merhamet yoktu. Eğer bileğinin hakkıyla kazanmadığını düşünseydi o portakalı asla almazdı.

Diğer kızlar yüksek perdeden kahkahalar atarak etrafımızda toplandı, her çantanın içinden saçılan kıyafetlere göz attılar. Donanma, kıyafetleri hâlâ okuldaki tam öğrenci sayısı kadar gönderiyordu. Gömlekler ve ufak botlar. Fakat onları giyecek kadar küçük kimse kalmadı artık.

Bir de montlar. Kırağı çimenleri örtmeye başladığından beri daima mont gönderiyorlardı. Tox patlak verdiğinde henüz bahardı ve akabindeki yaz aylarında okul eteklerimiz ve gömleklerimizle idare etmiştik fakat Maine’i her zaman olduğu gibi amansız ve uzun bir kış vurmuştu. Gündüz vakti yanan ateşler ve karanlık çöktükten sonra devreye giren, Donanma tarafından gönderilen jeneratörler vardı, ta ki bir kasırga çıkıp onları paramparça edene kadar.

“Üzerinde kan var,” dedi Byatt. Reese gömleğinin ucun-

dan bir parça yırtarak suratıma fırlattı. Fırlattığı parçayı burnuma bastırdım. Burnum vıcık vıcık kan içindeydi.

Ana salonun üstündeki asma kattan bir gıcırtı sesi yükseldi. Hepimiz yukarıya baktık. Gelen, bir üst dönemimden kızıl saçlı ve kalp yüzlü Mona'ydı, üçüncü kattaki revirden geri dönüyordu. Geçen sene geçirdiği nöbetten bu yana revirdeydi. Sanki aradan yıllar geçmişti. Kimsenin Mona'nın bir daha aşağı ineceğini düşündüğünü sanmıyordum. O gün yüzünün nasıl da kıpkırmızı ve pütür pütür olduğunu, sanki çoktan ölmüşçesine üzerine bir çarşaf örtülerek revire taşındığını hatırlıyordum.

Şimdiyse yanaklarında çizgi çizgi yara izleri vardı ve saçlarının etrafında bir hare oluşmaya başlamıştı. Aynı şey Reese'te de vardı; sarı saç örgüsü ve Tox'un saç örgüsüne verdiği parıltı. Bu aurayı Reese'le öylesine bağdaştırmışım ki aynısını Mona'nın saçlarının etrafında da görmek şaşırtıcıydı.

"Selam," dedi Mona, ayaklarının üzerinde güçlkle durarak. Arkadaşları ona el salladı ve tebessüm ederek yanına koştu. Aralarında bir hayli mesafe bırakarak tabii. Korktuğumuz şey bulaşma değildi. Tox her neyse, zaten hepimize çoktan bulaşmıştı. Korktuğumuz şey, onu yeniden perişan halde görmektir. Aynı şeyin çok yakında bir gün bizim de başımıza geleceğini bilmektir. Elimizden gelen tek şeyin, üstesinden geleceğimizi ümit etmek olduğunu bilmektir.

"Mona," dedi arkadaşları. "İyi olmana çok sevindik." Fakat yavaş yavaş sohbeti sonlandırmalarını, gündüzün son demlerine dalıp Mona'yı gözlerini dizlerine dikmiş halde öylece kanepede bırakıp gitmelerini izledim. Görünen o ki artık aralarında Mona'ya yer yoktu. Burada olmayışına alışmışlardı.

Şöyle bir Reese ve Byatt'a baktım, merdivenlerdeki kırık ahşapla oynuyorlardı. Onlarsız yaşamaya alışabileceğimi hiç sanmıyordum.

Byatt tuhaf bir şekilde kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Burada bekle," deyip Mona'nın yanına gitti.

İkisi bir süre konuştu. Byatt, dediklerini kelimesi kelimesine işitebilsin diye Mona'nın kulağına doğru eğilmişti, böylece Mona'nın saçlarının kırmızı parıltısı Byatt'ın tenine vuruyordu. Sonra Byatt doğruldu, Mona ise başparmağını Byatt'ın ön koluna bastırdı. Her ikisi de şaşkın görünüyordu. Dışarıdan bakıldığında çok belli olmasa da ben anlayabiliyordum.

“Tünaydın Hetty.”

Arkama döndüm. Seslenen Müdire'ydi, yüz hatları artık eskiden olduğundan bile daha keskin görünüyordu. Kır saçları sıkıca topuz yapılmış, gömleği çene hizasına dek iliklenmişti. Ağzının çevresinde, dudaklarından devamlı sızan kandan kalma uçuk pembe bir leke vardı. Tox, onu ve Welch'i farklı etkiliyordu. Onları diğer öğretmenleri öldürdüğü gibi öldürmüyordu; bedenlerini bizim bedenlerimizi değiştirdiği gibi değiştirmiyordu. Onun yerine, dillerinde kanayan yaralar açıyor, uzuvlarında geçmeyen titremelere sebep oluyordu.

“Tünaydın,” dedim. Birçok şeye göz yumsa da nezaketsizlik onlardan biri değildi.

Başıyla Byatt'ın hâlâ Mona'nın kulağına doğru eğilmiş halde durduğu yeri, ana salonun diğer ucunu işaret etti. “O nasıl?”

“Mona mı?”

“Hayır, Byatt.”

Byatt, yazın sonundan bu yana nöbet geçirmemişti ama eli kulağındaydı. Nöbetler, mevsimsel bir döngü gibiydi. Vücutlarımız dayanamayacak noktaya gelene dek her biri bir öncekinden de beter oluyordu. Gerçi, son nöbetinin ardından başına daha beter ne gelebilir düşünemiyordum. Byatt eskisi gibi görüyordu. Yalnızca atlatamadığı bir boğaz ağrısı ve bazı kısımları teninden görünen, sırtındaki şu tırtıklı kemik çıkıntısı vardı. Fakat geçirdiği nöbeti saniyesi saniyesine hatırlıyordum. Eski yatağımızın üzerinden ta ranzamızın altındaki parkelere sızana dek kan kaybetmesini. Omurgasının üzerini örten derinin parçalanıp açıldığında nasıl küçük dilini yutmuş gibi baktığını.

“İyi,” dedim. “Gerçi, nöbet geçirmesi an meselesidir.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Müdire. Bir süre daha kaşlarını çatarak Mona ve Byatt’ı izledi. “Mona’yla arkadaş olduğunuzu bilmiyordum.”

Nereden çıkmıştı bu? “Dostane bir ilişkimiz var, sanırım.”

Müdire, sanki hâlâ orada dikiliyor olmama şaşırmışçasına bana baktı. “Ne güzel,” dedi ve ardından ana koridora, oradan da ofisinin bulunduğu koridorun sonuna doğru ilerledi.

Tox’tan önce Müdire’yi her gün görürdük fakat o gün bugündür ya revirde volta atıyor ya da kendini ofisine kapatıp radyo telsizini elinden düşürmeyerek Donanma ve HKM ile konuşuyordu.

Raxter’da hiçbir zaman cep telefonu çekmezdi zaten. Okul tanıtım broşürlerinin dediğine göre bu durum, karakterlerimizin gelişimine katkıda bulunuyordu. Tox’un patlak verdiği o ilk gün sabit telefon bağlantısını kestiler. Olup bitenleri gizli tutmak için. Bilgileri düzenlemek için. Fakat hiç değilse ailelerimizle telsiz aracılığıyla haberleşebiliyor ve bizler için gözyaşı döktüklerini duyabiliyorduk. Ta ki onlarla haberleşemeyene dek. *Dışarı bilgi sızıyor*, demişti Donanma Komutanlığı ve önlemlerin alınması gerekmişti.

Müdire bizleri teselli etme zahmetine girmemişti. Artık teselli kısmını çoktan geçmiştik.

Byatt yanımıza geri döndüğünde Müdire’nin ofis kapısı ardından kapanıp kilitlendi.

“Bu da neydi?” diye sordum. “Mona’yla konuşuyordun.”

“Hiç.” Byatt, Reese’i çekip ayağa kaldırdı. “Hadi gidelim.”

Raxter, adanın doğu ucunda büyük bir araziye kurulmuştu. Okulun üç tarafı suyla çevriliydi ve tek tarafındaysa bahçe kapısı vardı. Ötesinde de ormanlık alan uzanıyordu; okul arazisinde bulunan aynı tür çam ve ladinlerle kaplıydı. Fakat ormandakiler daha sık ve karman çormandı, yeni gövdeler

eskileri sarmalamıştı. Çitlerin bize bakan tarafı eskisi gibi tertipli ve temizdi... farklı olan yalnızca bizdik.

Reese, bizi okul arazisinin öbür tarafına, kayaların rüzgâr yüzünden aşındığı ve bir kaplumbağa kabuğu misali parçalar halinde birleştiği burnuna doğru götürdü. Şimdiyse orada yan yana oturuyorduk. Byatt ortamızda oturuyor, buz gibi esinti açık saçlarını önümüze doğru savuruyordu. Bugün gökyüzü sakindi, mavi olduğu söylenemezdi ama yine de açıktı ve uzakta görünürde hiçbir şey yoktu. Raxter'ın ötesinde, okyanus derinleşerek sığıkları yutup akıntıları kendine doğru çekiyordu. Ufukta gemiler yoktu, kara yoktu, dünyanın geri kalanının hâlâ orada olduğunu anımsatacak hiçbir işaret yoktu. Hayat bizlersiz devam ediyordu, her şey hâlâ eskisi gibiydi.

“Nasılsın?” dedi Byatt. Nasıl olduğumu soruyordu çünkü iki sabah evvel kör gözümün üzerindeki yara büyümüştü. Bu yara, Tox'un ilk günlerinden, bize neler olduğuna anlam veremediğimizin bir anımsatıcısı olarak kalmıştı.

İlk nöbetim sağ gözümü kör etmiş ve kapatmıştı. Bunun kör kalmaktan ibaret olduğunu sanmıştım, ta ki gözümün altında bir şey çıkmaya başlayana dek. Üçüncü bir gözkapığı gibiydi, en azından Byatt öyle olduğunu düşünüyordu. Canım yanmıyordu, sadece deli gibi kaşınıyordu fakat gözkapığının altında bir şeyin hareket ettiğini hissedebiliyordum. Bu yüzden gözkapığımı açmaya çalışmıştım.

Buna kalkışmak aptalca bir fikirdi. Gözümde açılan yara da bunun en iyi kanıtıydı. Olan biteni hayal meyal hatırlıyordum fakat Byatt'ın dediğine göre Silah Vardiyası sırasında tüfeğimi yere atıp sanki bir şey tarafından ele geçirilmişçesine yüzümü tırmalamaya başlamış, tırnaklarımı çapaklanmış kirpiklerimin arasına sokup derimi parçalamıştım.

Yaram büyük ölçüde iyileşmişti ama arada bir patlayıp içinden irinle karışık pembe kanlar süzülüyordu. Silah Vardiyası sırasında düşünmem gereken başka bir sürü şey vardı

ve yaram o kadar da kötü değildi. Fakat şimdi zonkluyordu. Enfeksiyon kapmış olabilirdi. Gerçi bu, kafamıza takacağımız en son şey olurdu.

“Dikiş atabilir misin?” Telaşsız bir ton takınmaya çalışmışım fakat Byatt yine de ses tonumdan ne düşündüğümü anladı.

“O kadar kötü mü?”

“Hayır, yalnızca—”

“Temizledin mi peki?”

Reese’ten muzafferane bir ses yükseldi. “Yarayı açık bırakmamamı söylemiştim sana.”

“Gel buraya,” dedi Byatt. “Bir bakayım.”

O çömelip ben de çenem ona doğru kalkacak şekilde pozisyon alana dek kayaların üzerinde yer değiştirdik.

Parmaklarını yaram boyunca gezdirip hafifçe gözkapığıma dokundu. Altında bir şey hızla geri çekildi.

“Canın yanıyor gibi,” dedi, cebinden iğne ve ipliğini çıkarırken. Gözüm ilk kapandığından beri, iğne ve ipliğini her daim yanında taşırdı. Üçümüzün içinde on yedi yaşına basmaya en yakın kişi oydu ve böyle zamanlarda bu hissediliyordu. “Pekâlâ. Kıpırdama.”

İğneyi batırınca canım yandı ama katlanılabılırdi, soğuk hava acıyı alıyordu. Onu güldürmek için göz kırpmaya çalıştım fakat başını iki yana salladı ve kaşlarını çatı.

“Kıpırdamamamı söylemiştim Hetty.”

Sorun yoktu. Byatt ve ben... Benim ona baktığım gibi o da bana bakıyordu ve güvendeydim, güvendeydim çünkü o buradaydı, ta ki iğneyi çok derine batırana dek. Acıdan iki büklüm oldum, tüm bedenim acı içinde kıvranıyordu. Kör edici bir acı her yerime yayıldı.

Etrafımda dünya sıırıslam oluyordu. Kanımın kulağıma doğru sızdığını hissedebiliyordum.

“Aman Tanrım,” dedi Byatt. “Hetty iyi misin?”

“Alt tarafı dikiş,” dedi Reese. Kayalıkların üzerine gözleri

kapalı bir şekilde sırtüstü uzanmıştı. Gömleği yukarı doğru sıyrılmış olduğundan, baş döndürücü bulanıklık perdesinin ardından solgun renkli karnının bir kısmını görebiliyordum. Ağzımızdan çıkan dumanların havada asılı kaldığı böyle günlerde bile Reese asla üşümezdi.

“Evet,” dedim. Reese’in eli, ona hiçbir zaman gözümün bana çıkardığı gibi sorun çıkarmıyordu. Son anda Reese’e ters bir cevap vermekten vazgeçtim. Yeterince kavga ettiğimiz şey vardı zaten. “Devam et.”

Byatt tam bir şey söylemek üzereyken bahçenin yanından bir bağırsık yükseldi. Acaba içimizden biri ilk kez nöbet mi geçiriyor diye bakmak için arkamıza döndük. Raxter, altıncı sınıftan lise sona dek eğitim veriyordu... ya da eskiden veriyordu, artık en küçük kızlarımız on üç yaşındaydı. Tüm bu kargaşa başladığında en küçük kız on bir yaşındaydı ve Tox artık onları da mağlup etmeye başlamıştı.

Fakat ortada bir şey yoktu; gelen bizim dönemden perdeli parmaklı kız Dara’ydı, kayalıkların başladığı yerde bekliyordu. “Atış,” diye seslendi bize. “Bayan Welch atış vaktinin geldiğini söylüyor.”

“Hadi.” Byatt dikişlerime üstünkörü bir düğüm atıp ayağa kalkarak elini bana uzattı. “Gözünün geri kalanına akşam yemeğinden sonra dikiş atacağım.”

Okulun açılışından bu yana devam eden bir gelenek olduğundan, Tox’tan evvel de atış yapıyorduk ama şu anki gibi değildi. Yalnızca son sınıflar –ve tıpkı Raxter’daki her şeye hâkim olduğu gibi, âdeta atış yapmak için doğmuş olan, adadaki en keskin nişancı Reese– Bay Harker ile ormana gider ve onun toprağın üzerine dizdiği meşrubat tenekelerine atış yapardı. Geri kalanımız ise silah güvenliği üzerine bir derse girerdik ki Bay Harker kaçınılmaz olarak geç kaldığından ders genelde boş geçerdi.

Fakat sonra Tox, Bay Harker'ı elimizden aldı. Reese'in atış yapan elini aldı ve artık tetiğe basamayacağı bir hale getirdi. Böylece atış, atış olmaktan çıktı ve atış talimine dönüştü çünkü artık öldürmemiz gereken şeyler vardı. Birkaç öğlende bir, güneş dünyayı aydınlatırken, hedefi tam on ikiden vurana dek atış yapıyorduk.

Hazırlıklı olmalıyız, derdi Welch. Kendimizi, birbirimizi korumak için. Tox patlak verdikten sonraki ilk kış, tilkinin teki çitlerden geçerek parmaklıkların arasından süzölmüştü. Sonradan, Silah Ekibi'ndeki kız, tilkinin ona aile evindeki köpeğini hatırlattığını ve bu yüzden tilkiye ateş edemediğini söylemişti. Böylece tilki de avluya dek gelebilmişti. Sonunda içimizdeki en genç kızı köşeye kısıtıp boğazını parçalamıştı.

Atışlarımızı adanın burun kısmına yakın olan ahırda yapıyorduk; büyük, sürgülü kapısının her iki kanadını da yanlara doğru açıyorduk, böylece hedefi kaçıran kurşunlar doğruca okyanusa gidiyordu. Eskiden ahırda atlar vardı, tam dört tane. Fakat ilk sezonun başında, tıpkı bizim bedenlerimize nüfuz ettiği gibi Tox'un onların da bedenlerine nüfuz etmeye başladığını fark etmiştik. Onları bir deri bir kemik bırakmasına, acı acı haykırana dek bedenlerini yay gibi germesine şahit olmuştuk. O yüzden suya doğru salıp vurduk onları. Ahırdaki bölmeler artık bomboştu ve sıramızı beklemek için bölmelerin içine biz doluşuyorduk. Hedefe atış yapmak zorundaydınız ve hedefi on ikiden vuruncaya dek durmanıza izin yoktu.

Bayan Welch silahların çoğunu, hayvanların durumunu öğrenir öğrenmez Donanma'nın göndermeye başladığı mermilerle birlikte evdeki bir dolapta kilitli tutuyordu. Bu da bir testere tezgâhı ve üzerine yerleştirilmiş ince bir kontrplaktan ibaret masanın üzerinde duran tek bir tüfeğin ve bir kutu fişegin hepimize yetmesi gerektiği anlamına geliyordu. Atış taliminde kullandığımız tüfek, Silah Vardiyası'nda kullandığımız tüfekler gibi değildi ama Welch daima silah silahtır der

ve bu, her defasında Reese'in çenesindeki bir kasın seyirmesine neden olurdu.

Bölmelerden birinin kapısının üzerine çıkıp yere atladım, Byatt yanıma gelirken kapının sallandığını hissettim. Reese de aramızda çömeldi. Eli yüzünden Reese'in ateş etmesi yaksaktı fakat yine de her gün buraya gelir, gergin ve sessiz bir halde atış talimini izlerdi.

Bir ara alfabeye göre sıra oluyorduk fakat hepimiz bir şeylerimizi kaybetmiştik; kimimiz gözlerimizi, kimimiz ellerimizi ve kimimiz ise soyadlarımızı. Artık ilk önce yaşça en büyük kızlar atış yapıyordu. Sıra hızla ilerliyordu. Büyük kızların çoğu, yalnızca birkaç atışta hedefi on ikiden vuracak kadar iyiydi. Julia ve Carson, iki atışta hedefi on ikiden vurdu. Sıra Landry'ye geldiğindeyse bitmek bilmeyen, utanç verici bir bekleyiş başladı. Landry sayamayacağım denli çok atış yaptı ve ardından sıra bizim dönemimize geldi. Byatt üçüncü atışta hedefi vurdu. Atışları takdire şayandı fakat onu Silah Ekibi'nde benimle eşleştirmelerinin ardında bir sebep vardı. Eğer hedefini vuramazsa ben vururdum.

Byatt tüfeği bana uzattı. Yerine geçmeden önce soğuktan uyuşmuş ellerime sıcak nefesimi üfledim. Tüfeği omzuma doğru kaldırıp, nişan aldım. Soluk al, odaklan, soluk ver, tüfeği sımsıkı kavra. Tüfeğin sesi içimde yankılandı âdeta. Hedefi vurmak çocuk oyuncağıydı. Byatt'tan daha iyi olduğum tek şeydi.

"Aferin Hetty," diye seslendi Welch. Sıranın sonlarındaki kızlardan birisi Welch'in sözünü iğneleyici bir tonda tekrarlayınca gülüşmeler duydum. Gözümü devirip tüfeği tekrar derme çatma masanın üzerine bıraktım ve ahırın kapısında dikilen Reese ve Byatt'a katıldım.

Genellikle sıradaki kişi Cat olurdu ama bir ayak sürüme, sızlanma sesi işittik. Birisi Mona'yı ortaya doğru itiyordu. Mona birkaç adım sendeledikten sonra doğrulup merhamet göstermeleri için etrafındaki kızların yüzlerine yalvarırcasına

baktı. Fakat zerre kadar merhamet bulamazdı. Bugünlerde merhamet duygumuzu kendimize saklıyorduk.

“Beni atlayabilir miyiz?” dedi Mona, Welch’e dönerek. Mona’nın yüzüne yumuşak bir sakinlik hâkim olsa da bedeni kıpır kıpır ve huzursuzdu. Neredeyse atış yapmaktan paçayı son anda kurtarmak üzereydi. Fakat geri kalanımız buna müsaade etmezdi. Welch de öyle.

“Korkarım hayır.” Welch başını iki yana salladı. “Hadi bakalım.”

Mona başka bir şey dedi ama sesi hiç kimsenin duyamayacağı kadar kısıktı. Masaya doğru ilerledi. Tüfek masada duruyordu. Mona’nın tek yapması gereken tüfeği doğrultup atış yapmaktı. Tüfeği kaldırıp sanki bir oyuncak bebekmişçesine dirseğine yerleştirdi.

“Hadi,” dedi Welch.

Mona, tüfeği hedefe doğrultup parmağını tetiğe koydu.

Hepimiz soluğumuzu tutup bekliyorduk. Elleri titriyordu. Tüfeği doğru şekilde tutuyor fakat kendini fazla zorluyordu.

“Yapamam,” diyerek hıçkırıklara boğuldu. “Yapmam... yapamam.” Tüfeği yere eğip bana doğru baktı.

Tam o anda boynunun yan tarafında, solungaç misali üç tane derin kesik beliriverdi. Kanaması yoktu. Mona her soluk alıp verişinde solungaçlar nabız gibi atıyordu yalnızca, teninin altında bir şey kıpırdanıyordu.

Mona feryat etmedi. Hatta gıkı çıkmadı. Öylece yere yığılıverdi. Sırtüstü ve ağzı açık bir halde. Hâlâ bana bakıyor, göğsü usulca inip kalkıyordu. Ne Welch koşarak yanına giderken ne de yanına çömelip nabzını ölçerken bakışlarımı ondan alabildim.

“Onu odasına götürün,” dedi Welch. Revire değil de odasına çünkü sadece aramızda durumu en kötü olanlar reviri boylardı. Mona, daha önce bundan çok daha kötü bir durumdaydı. Hepimiz öyle.

Kemer köprülerine takmalarına izin verilen bıçaklardan

ayırıt edebileceğiniz Tekne Ekibi kızları öne çıktı. Bu tip durumlara daima onlar müdahale ederdi. Mona'yı kollarından tutup onu sürükleyerek eve götürdüler.

Biz de onların peşi sıra gitmeye koyulurken konuşmalar yükseldi ama Welch boğazını temizledi.

"Hanımlar," dedi ve sesi, eskiden yatakhane kontrolü yaparkenki gibi çıktı. "Dağılmanızı söyledim mi?" Kimse yanıt vermedi. Welch tüfeği alıp sıradaki ilk kıza verdi. "Yeniden başlayacağız. En baştan."

Hiçbirimizde şaşkınlıktan eser yoktu. Bu duyguyu bir yerlerde bıraktık ve neredede bıraktığımızı unuttuk. Böylece sıraya girerek bekledik ve atışlarımızı yaparken sıcaklığı hissettik. Mona'nın sıcaklığı tüfekten ellerimize sızıyordu.

Akşam yemeği düzensiz ve dağınık geçti. Genellikle, hiç değilse aynı odada oturmayı başarırdık fakat bugün Welch'ten payımıza düşen porsiyonları alıp dağıldık. Kızlardan kimi burada ana salonda, kimiye mutfaktaki eski odun sobasının etrafında toplanmış, ısınmak için perdelerden sonuncusunu yakmıştı. Böyle geçen günlerin ve Mona gibi kızları görmemizin ardından, dağılıp sıradakinin kim olduğunu merak ederdik.

Merdivenlerin başında, tırabzana yaslandım. Bugün üçümüz sona kalmıştık ve hemen hemen düzgün hiçbir şey kalmamıştı: bir somun ekmeğin iki ucu. Her iki ucu da küf yüzünden sümüksü bir tabakayla kaplanmış ve yapış yapıştı. Byatt, yalnızca küflü ekmek parçalarıyla geri döndüğümü gördüğünde ağlayacak gibi oldu —Reese bileğinin hakkıyla o portakalı kazandıktan sonra ikimiz de öğlen yemeği yiyememiştik— fakat şansımıza, Tekne Ekibi'nden Carson, bana son kullanma tarihi geçmiş bir konserve çorba verdi. Yiyebilmek için konserve açacağının bu tarafa gelmesini bekliyorduk. O zamana dek Reese yere uzandı ve kestirmeye çalıştı; Byatt

ise üçüncü kattaki revire giden merdivenlere açılan kapının görüldüğü yere bakıyordu.

Ev ilk inşa edildiği zamanlarda, üçüncü kat hizmetçilerin yaşama alanıymış. Dar bir koridor boyunca iki tarafa ayrılan altı tane oda ve üst tarafında teras, alt tarafındaysa iki katı yüksekliğinde bir ana salon vardı. Üçüncü kata yalnızca ikinci kattaki asma katta bulunan merdivenlerden çıkarak gidebilirdiniz ve merdivenler de alçak ve kilitli bir kapının ardındaydı.

Kapıya bakmak hoşuma gitmiyordu; en kötü durumda olan kızların kapının ardına gizlendiğini, orada herkese yetecek kadar yer olmadığını düşünmeyi sevmiyordum. Aynı zamanda revirdeki her kapının dışarıdan kilitleniyor oluşunu ve istense oraya birini isteği dışında kapatılabileceğini sevmiyordum.

Onun yerine, ana salonun diğer ucuna, yemek odasının sırça duvarlarına baktım. Uzun, boş masalar odun olarak kullanıldıklarından paramparça olmuş, bıçakları bizlerden uzak tutmak için gümüş takımlar okyanusa atılmıştı. Eskiden burası evdeki favori mekânımdı. Okula ilk başladığım ve oturacak yer bulamadığım gün dışında, o günü izleyen ve kahvaltı için aşağıya indiğim her gün Byatt bana yanında yer ayırmıştı. İlk senemizde Byatt tek kişilik odada kalıyordu ve erken kalkmayı, okul arazisinin etrafında yürüyüşe çıkmayı severdi. Onunla yemek odasında buluşurdum. Bana kızarmış ekmek ayırırdı. Raxter'a gelmeden evvel, kızarmış ekmeğimin üzerine tereyağı sürerdim fakat Byatt bana reçel sürmenin daha iyi olduğunu gösterdi.

Ana salonun diğer ucunda oturan Cat'le göz göze gelince bana konserve açacağını gösterdi. Tırabzandan çekilip yavaş yavaş ona doğru ilerledim, yere bir kare oluşturacak şekilde serilmiş, birbirlerini güldürmeye çalışırken başlarını birbirlerinin karınlarına yaslamış olan dörtlü bir kız grubunun yanından geçtim.

“Carson’ı kafaladığını gördüm,” dedi Cat, ben yanına yaklaşırken. Dümdüz ve harika siyah saçları ve koyu renk, dikkatle bakan gözleri vardı. Tox’tan en çok nasibini alan kızlardan biri oydu. Haftalarca revirde kalmış, kabarcıklarla kaplanan cildini tırmalamasın diye elleri bağlanmıştı. Cildinde hâlâ yara izleri vardı; vücudunun her yerine yayılmış beyaz izler ve her mevsim baş gösteren ve kanayan kabarcıklar.

Boynunda beliren yeni bir kabarcığı görmezden gelerek gülümsedim.

“Pek bir şey alamadık.” Konserve açacağını bana uzattı, ben de merdivenlere geri dönerken kimse çalamasın diye açacağı gömleğimin altına, kot pantolonumun beline soktum. “Sizden n’aber? Yeterince ısınabildiniz mi?” Cat’in üzerinde yalnızca arkadaşı Lindsay’in montunun çıkarılabilir yün astarı vardı. Geçtiğimiz sefer çekilen giysi kurasında şansları yaver gitmemişti ve buralarda ancak gözlerinizi üzerinden bir saniye bile ayırmazsanız bir battaniyeyi uzun süre elinizde tutabilirdiniz.

“İyiyiz,” dedi Cat. “Sorduğun için teşekkürler. Bu arada konserve kapağının şişmemiş olduğundan emin olun. Onca derdin arasında bir de gıda zehirlenmesiyle uğraşmayalım.”

“Kızlara iletirim.”

Cat böyleydi, kendince düşünceliydi. Bizim dönemden-di ve annesi tıpkı babam gibi Donanma’dandı. Raxter ve Nash Karargâhı kilometrelerce ötede tek yaşam belirtisi olan yerlerdi ve yıllar içinde o denli iç içe geçmişlerdi ki Raxter, Donanma Komutanlığı’nın kız çocuklarına burs veriyordu. Burada olmamın tek nedeni buydu. Cat’in burada olmasının da tek nedeni buydu. Her dönemin sonunda birlikte, o, San Diego’daki üsse, ben de Norfolk’taki üsse gitmek üzere havalimanına giden otobüse binerdik. Cat bana hiçbir zaman yer tutmazdı fakat yanına sokulduğumda bana gülümser ve omzunda uyumama izin verirdi.

Tam tekrar Byatt’ın yanına oturmak üzereyken, ön kapıda

Landry'nin kızlarının toplandığı yerde bir gürültü koptu. Bizleri kimisi büyük, kimisi küçük belki on bir ya da on iki gruba ayırabilirdiniz ve bu grupların içinden en büyüğü Landry'nin çevresinde toplanandı. Landry, benden iki sınıf üstteydi ve Boston'ın köklü ailelerinden birine mensuptu, hatta Byatt'ın ailesinden bile daha köklü bir aileye. Bizi hiçbir zaman sevmemişti, hele de adada hiç oğlan olmadığından yakınırken Reese ona hayatımda gördüğüm en boş bakışı atarak, "Gerçi sürüsüne bereket kız var," dedikten sonra.

Bu lafıyla birlikte midemde kelebekler uçuşmuştu, geceleyin Reese'in saç örgüsünün parıltısı dalgalanarak tavana vurduğunda hâlâ hissedebildiğim bir şeydi bu. Açılan bir kapı. Bir umut.

Fakat Reese mesafeliydi. Daima mesafeli olmuştu.

Kızlardan biri ciyak ciyak bağıırıyordu. Landry'nin tayfası ayaklarını sürüyerek, yerde yatan bir kızın etrafına üşüşüp çember oluşturdu. Ne olup bittiğine göz atmak için öne doğru eğildim. İpeksi, kahverengi saçlar, çelimsiz ve sıska bir vücut.

"Galiba Emmy," dedim. "İlk kez nöbet geçiriyor."

Tox patlak verdiğinde Emmy altıncı sınıftaydı ve onun dönemindeki diğer kızlar birer birer ergenlik çağına girip çığlık çığlığa ve havai fişekler misali patlayarak nöbet geçirdi. Artık sıra ona gelmiş olmalıydı.

Emmy'nin inlemesini dinliyorduk, bedeni zangır zangır titriyor ve kriz geçiriyordu. Ona neler olacak merak ediyordum, yani eğer olacaksa tabii. Mona'ninkine benzer solungaçlar, Cat'inkine benzer kabarcıklar, belki de Byatt'inkine benzer kemikler ya da Reese'inkine benzer bir ele sahip olabilirdi ama bazen de Tox size hiçbir şey vermezdi; yalnızca sizden bir şeyler alır, sizi takatsiz bırakır ve soldururdu.

Nihayet, etrafa sessizlik çöktü ve Emmy'yi çevreleyen grup dağılmaya başladı. Bunun geçirdiği ilk nöbet olduğu göz önünde bulundurunca fena görünmüyordu. Ayağa kalkarken bacakları titrekti ve buradan bile boyun damarların-

daki koyuluk göze çarpıyordu, berelenmiş gibiydi.

Emmy, kot pantolonunu silkelerken yavaş yavaş alkış sesleri yükseldi. Tekne Ekibi kızlarından Julia, bayat yuvarlak ekmeğinden kalınca bir parça bölerek Emmy'ye fırlattı. Bu gece birisi yastığının altına bir hediye bırakacaktı. Bir çift tel toka ya da hâlâ etrafta elden ele dolaşan dergilerden yırtılmış bir sayfa.

Landry onu kucakladı, Emmy ise ilk nöbetini böylesine ucuz atlattığı için kendiyile gurur duyarak sevinçten ışık saçıyordu âdeta. Sanırım, hissettiği adrenalin geçtikten sonra orada onu izleyen bir Landry olmadığına kafasına her şey dank edecekti. Nöbet geçirmenin gerçek yüzü: Değişim.

“Bu konuda hâlâ dargınım sizlere,” dedim. “İlk kez nöbet geçirdiğimde bana kimse bir şey vermemişti.”

Byatt kahkaha attı, çabucak çorba konservesini açıp kapağını bana uzattı. “Al bakalım. Sana hediyem olsun.”

Ekşi kokusuna aldırmadan üzerindeki sebze tortusunu yaladım. Byatt konserveden bir yudum aldı. Üçte birini içince konserveyi bana uzatacaktı. Reese daima sona kalırdı. Ona başka türlü yemek yediremezsiniz.

Byatt yüksek sesle, “Sizce yeni Tekne Ekibi listesini ne zaman asacaklar?” diye sordu. Bana dönük bir şekilde söylese de aslında soruyu Reese'e yöneltiyordu; Reese, ta en başından beri Tekne Ekibi'nde yer almak için can atıyordu.

Ben Raxter'a gelmeden çok önce Reese'in annesi evi terk etmişti ama babası Bay Harker'ı tanırdım. Aynı anda hem saha görevlisi, hem bakım-onarım personeli hem de tamirciydi ve okul arazisinin dışında, adanın burnunda yaşırdı. Tox patlak vermeden ve karantina yürürlüğe girmeden evvel orada yaşırdı. Ardından Donanma onu bizimle yaşaması için Raxter'a göndermişti. Bay Harker artık bizimle birlikte yaşamıyordu. Tox'a yakalanmaya başlayınca ormana gitmişti ve o zamandan bu yana Reese babasının peşinden gitmeye çalışıyordu.

Babasını bulmasının tek yolu Tekne Ekibi'ne katılmaktı. Tek yolu çitleri aşmaktı. Genellikle, içlerinden birisi ölene dek Tekne Ekibi aynı üç kızdan oluşurdu. Fakat birkaç gün önce üçüncü kız, Taylor, bunun son vardiyası olduğunu ve bundan böyle dışarı çıkmayacağını söylemişti. Taylor, hâlâ hayatta olan en büyük kızlardan biriydi ve daima yardımseverdi, daima herkesi sakinleştirir ve herkesin yaralarına dikiş atardı. Ne oldu da birdenbire dışarı çıkmaktan vazgeçmişti tam çözememiştik.

Bu ani kararının altında, geçen yaz vahşileşen kız arkadaşı Mary'nin yattığına dair söylentiler dolanıyordu. Mary bir anda yok oluvermiş, bedeninde yalnızca Tox kalmış, gözlerinin ferisi sönmüştü. O gün Taylor, Mary'nin yanı başındaydı, onu yere mihlayıp kafasına sıkıyordu. Herkes bu sebepten dolayı Tekne Ekibi'nden ayrıldığını düşünüyordu fakat dün Lindsay ona bu konu hakkında soru sorduğunda, Taylor elinin tersiyle suratına vurmuştu. O zamandan beri kimse bu konuyu açmıyordu.

Fakat hâlâ merak ediyorduk. Taylor iyi olduğunu, olağandışı bir durum olmadığını söylese de Tekne Ekibi'nden ayrılmak olağandışı bir durumdu. Bilhassa Taylor için. Welch ve Müdire'nin yakın zamanda Taylor'ın yerine geçecek yeni üçüncü kişiyi duyurmaları gerekecekti.

"Belki de yarındır," dedim. "Sorabilirim."

Reese gözlerini açıp yerde uzandığı yerden doğruldu. Gülmüşü parmakları seğirdi. "Sakin sorma. Welch'i kızdırırsın."

"Peki," dedim. "Endişelenme zaten. Kesin Taylor'ın yerine sen geçeceksin."

"Bakalım," diye yanıtladı Reese. Bunlar, birbirimize sarf ettiğimiz en hoş sözler değildi fakat yakın sayılırdı.

O gece Byatt, gözümün yarım kalan kısmına da dikiş attı, o yüzden uykuya dalmakta güçlük çekiyordum. Byatt'ın ad

ve soyadının baş harflerini tekrar tekrar üzerine kazıdığı, Reese'in ranzasının alt tarafına baktım dikkatle. *BW. BW. BW.* Bunu her yere yazardı. Ranzaya, her sınıftaki sırasının üzerine, suyun kenarındaki koruda bulunan ağaçlara... Raxter'ı kendi malıymışçasına işaretlerdi ve bazen düşünüyordum da bana soracak olsaydı, beni de işaretlemesine izin verirdim.

Etrafa sessizlik hâkimdi, ta ki gece yarısına doğru ardı ardına iki el silah sesi sessizliği bozana dek. Olduğum yerde gerilip bekledim ama hemen sonra Silah Ekibi'nin, "Tehlike geçti!" bağırışları yankılandı gecenin içinden.

Tepemde, üst ranzadaki Reese horluyordu. Byatt ve ben se alt ranzayı paylaşıyorduk. Bana o denli yaklaştı ki düşünürken çenesini sıktağında dişlerinden gelen sesi duyabiliyordum. Kaloriferler bir süre önce bozulmuştu ve montlarımızla, sahip olduğumuz tüm kıyafetlerle, mümkün olduğunca birbirimize sokularak uyuyorduk. Elimi cebime daldırıp fişeğe dokundum, kovani pürüzsüzdü.

Welch'in, Silah Ekibi'nin ilk grubunu görevlendirmesinin sonrasında öğrenmiştik bu fişek meselesini. Silah Vardiyası sırasında kızlar çatıdan bir şey görmüşlerdi. Ne olduğunda karar verememişlerdi —içlerinden biri gördüğü şeyin belirsiz olduğunu ve parıldadığını; yavaş, ağır adımlarla, tıpkı bir insan gibi hareket ettiğini, bir başkası ise gördükleri şeyin insan olamayacak kadar büyük olduğunu söylemişti— fakat gördükleri şey kızları o denli ürkütmüştü ki tüm Silah Ekibi kızlarını ikinci kattaki en küçük odaya toplamışlardı ve kızlar bizlere tüfeklerin fişeklerini nasıl açacağımızı öğretmişti. Midemizdeki o ürpertiye nasıl aldırış etmememiz gerektiğini ve olur da ölmemiz gerekirse barutu nasıl zehir niyetine içebileceğimizi öğretmişlerdi.

Kimi gece, o şey ne olabilir, kızlar ne görmüş olabilir diye düşünürken buluyordum kendimi ve fişeği elimde hissetmek, kızların gördükleri şey her neyse ve her neden korkuyorlarsa, o şeye karşı güvende olduğumu bilmek iyi geliyordu. Fakat

bu gece, gözümün önüne gelen tek şey Mona'ydı. Tüfeği tutan ve kafasına sıkmak ister gibi duran Mona...

Raxter'a gelmeden önce elime bir kez bile silah almamıştım. Bazen, babam evde olduğu zamanlarda kendisine Donanma tarafından verilen tabancadan evimizde bir tane olurdu fakat onu bir yerlerde kilitli tutardı. Hatta Byatt ömründe silah görmemişti.

"Ben Boston'lıyım," demişti, Reese ve ben kahkaha atınca. "Orada, buradaki gibi silahlar yok."

Bunu değişini hatırlıyordum çünkü o zamana kadar evinden neredeyse hiç bahsetmemişti. Sohbet ettiğimiz zamanlarda ben daima Norfolk'tan bahsederdim fakat onun evinin bahsi geçmemişti hiç. Bana kalırsa evini hiç mi hiç özlemiyordu. Raxter'da cep telefonu kullanmamıza izin yoktu, o yüzden evinizi aramak istediğinizde, öğlenleri dinlenme saatinde Müdire'nin ofisinde bulunan sabit hattı kullanmak için sıraya girmeniz gerekiyordu. Byatt'ı orada hiç görmemiştim. Bir kez bile.

Ona bakmak için arkama döndüm, yanıma uzanmış ve çoktan uyuyakalmıştı. Eğer onunki gibi soylu ve varlıklı bir aileden geliyor olsaydım evimi özlerdim doğrusu. Fakat aramızdaki fark buydu işte. Byatt hiçbir zaman sahip olmadığı bir şeyi istemek zorunda kalmamıştı.

"Bana bakmayı kes," diye söylenerek kaburgamdan dürttü beni.

"Özür dilerim."

"Seni sapık." Fakat serçeparmağını benimkine dolayıp yeniden uykuya daldı.

Yapacak hiçbir şey olmadığından uykuya dalmış olmalıydım ama çok geçmeden gözümü kırıştıırıyordum. Parkelerden bir gıcırta sesi yükseliyordu. Yanıma baktığımda Byatt ranzada yanımda değildi. Kapının eşiğinde, içeri girerken kapıyı arkasından kapatıyordu.

Geceleyin odalarımızdan çıkmamıza, hatta koridorun

sonundaki tuvaletlere bile gitmemize izin yoktu. Etraf zifiri karanlık, Welch'in yasağı sıkıydı. Tek dirseğime dayanarak doğruldum ama etrafım gölgelerle çevrili olduğundan Byatt beni görmemiş olmalıydı. Ranzanın ayakucunda duraksayıp merdiveni tırmanarak Reese'in yanına çıktı.

İçlerinden birisi iç geçirdi ve yerleşirlerken bir gıcırta sesi yükseldi. Sonra tepemden Reese'in sarı-beyaz saç örgüsü ranzasından usulca sallandı. Örgüsü tüy gibi uçuşup odanın tavanını soluk ışık yansımalarıyla kapladı.

"Hetty uyuyor mu?" diye sordu Byatt. Neden bilmiyorum ama soluk alıp verişimi yavaşlattım, onlara kulak misafiri olduğumu bilmediklerinden emin olmak istedim.

"Evet."

"N'oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Byatt.

"Dışarı çıktın."

"Evet."

Üzüntüden midem düğümlendi. Byatt beni neden dışarı çıkarken çağırmamıştı? Ve neden bunu benimle değil de Reese'le paylaşıyordu? Byatt, bende bulamadığı şeyleri Reese'de bulmamalıydı.

İçlerinden biri kıpırdandı, muhtemelen Reese'e sokulan Byatt'tı. Byatt sokularak uyurdu. Daima parmaklarını kot pantolonumun ceplerine sokmuş halde uyanırken bulurdum kendimi.

"Nereye gittin?" diye fısıldadı Reese.

"Yürüyüşe çıktım." Fakat yalan söylendiğinde anlardım. Yalnızca esnemek için gizlice odadan çıkmayı göze almış olamazdı. Her sabah bunu yeterince yapıyorduk zaten. Hayır, sesinde bir sır gizliydi ve genellikle bu sırları benimle paylaşırdı. Şimdi değişen neydi?

Reese yanıt vermeyince Byatt anlatmaya devam etti. "Dönerken Welch'e yakalandım."

"Hadi be."

“Sorun yok. Aşağıda, ana salondaydım yalnızca.”

“Welch’e ne dedin peki?”

“Bir şişe su almak için indiğimi söyledim, baş ağrısı için.”

Reese’in gümüşü eli saç örgüsünü görüş alanımdan çekti. Gözlerindeki parıltıyı, çenesinin keskin hatlarını zihnimde canlandırabiliyordum. Ya da kimbilir, belki de karanlıkta çok daha dostaneydi. Belki de onu görmediğimizi düşündüğü zamanlarda zırhını tamamen indiriyordu.

Raxter’a geldiğim ilk gün tanışmıştım Reese’le. On üç yaşındaydım fakat göğüsleri çıkmış, kalçaları belirginleşmiş ve dişlerini göstererek sırıtan türden bir on üç yaşında kız değildim. Byatt’la önceden, anakaradan adaya geçerken feribotta tanışmıştım ve bu tanışma kısa ve öz olmuştu. Byatt, kim olduğunu, benim kim olmam gerektiğini biliyordu ve içimdeki dolduramadığım boşlukların içini hemencecik doldurmuştu. Reese ise farklıydı.

Geldiğimde ana salondaki merdivenlerde oturuyordu, üniforması büyük gelmişti, diz hizası çorapları ise ayak bileklerinden sarkıyordu. Ondan halihazırda tırsıyorlar mıydı yoksa başka bir durum mu vardı, saha görevlisinin kızı olması onlar için başka bir anlam mı ifade ediyordu bilmiyordum ama bizim dönemden diğer kızlar ondan olabildiğince uzakta, şöminenin etrafında toplanmışlardı.

Byatt ve ben diğer kızların yanına giderken yanından geçmiştik. Reese’in bana fırlattığı bakış daha o zamandan öfke dolu, alev alevdi; hepsi dün gibi aklımdaydı.

O andan sonra, bir süreliğine üçümüzün arasında pek bir arkadaşlık olduğu söylenemezdi. Aramızdaki arkadaşlık yalnızca ortak sınıfımız ve duşlara giderken koridorda tek tük selamlaşmalardan ibaretti. Fakat daha sonra Byatt ve benim Fransızca dersindeki grup projemiz için üçüncü bir kişiye ihtiyacımız oldu ve Reese sınıf birincisiydi —birkaç sınav evvel Byatt’ı sollamıştı— o yüzden onu seçtik.

Her şey böyle başladı. Reese akşam yemeklerinde ve okul

toplantılarında dibimizden ayrılmadı ve Raxter'a geldiğim o ilk gün bana nasıl baktığını hatırlıyor olsam da, adım dudaklarından her döküldüğünde midemin nasıl düğümlendiğini fark etmiş olsam da, önemi yoktu. Hâlâ da bir önemi yoktu. Ona ancak bu denli yaklaşabilirdim. Üst ranzada uyuması, başka biriyle konuşurken karanlıkta yankılanan kadife gibi sesi...

"Sence," dedi bir süre sonra Reese, "Durumlar daha da mı kötüleşiyor?"

Byatt'ın omuz silkmesini neredeyse duyabiliyordum.

"Muhtemelen."

"Muhtemelen mi?"

"Yani, bilmiyorum," dedi Byatt. "Elbette. Fakat bu, herkes için geçerli değil." Kısa bir sessizlik oldu, ardından tekrar konuştu, sesi o kadar alçaktı ki işitebilmek için çaba sarf etmem gerekiyordu. "Bak, eğer bildiğin bir şey varsa—"

Dönerken Reese'in botlarının gıcırtısını duydum. "İn aşağı," dedi. "Beni sıkıştırıyorsun."

Bazen, *annesini onu terk etmeden evvel Reese farklı mıydı acaba*, diye merak ettiğim oluyordu. O zamanlar onunla iletişim kurmak daha mı kolaydı? Fakat onu bu şekilde hayal bile edemiyordum.

Byatt ranzamıza girince kımıldandım fakat uyuyor numarası yapıp sırtımı ona döndüm. Sanırım bir an için beni izledi ama çok geçmeden battaniyenin altına girdi. Yeniden uyanıldığımda tan ağarmaya başlıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tan hızla ağardı ve hava buz gibiydi. Pencereleer yeni bir kırğı tabakasıyla kaplanmıştı. Sazlıklar demetler halinde buz tutmuştu. Byatt ve ben yataktan kalkıp yürüyüş yapmak üzere odadan çıkarken Reese'i uyandırmamaya özen gösterdik.

İlk zamanlar Byatt tek başına yürüyüşe çıkardı. Tek başına okul arazisinin etrafını ağır adımlarla turlardı. Diğer kızlar Byatt hakkında fısır fısır konuşurdu aralarında. Ev hasreti çekiyor, yapayalnız, derler ve ona acıyarak aralarında gülüşürlerdi. Fakat ben bu yürüyüşlerin ona ayrı bir coşku verdiğini, onu daha samimi bir insana dönüştürdüğünü biliyordum. Buradaki ikinci ayımızın sonunda, bu coşkunun bana da geçmesini umarak peşi sıra gitmiştim.

Bugün önünden geçerken ön kapiya gözcülük eden kız dışında ana salonun boş olduğunu gördük. Okul parantez şeklindeydi, yeni inşa edilen bir kanat, eski evin her iki ucunu da kollara ayırıyordu. İkinci katta yatakhaneler ve birkaç ofis, giriş katındaysa sınıflar, ana salon ve köşede Müdire'nin ofisi bulunuyordu. Müdire, muhtemelen içeride kalan erzakın envanterini yapıp miktarını kontrol ediyordu.

Duyuru panosunun yanından geçerken uzanıp tedaviyle ilgili nota hafifçe vurdum, tam antetli kısmının üzerine. Antetli kısmı notun en şanslı yeri idi ve yüzlerce kızın yüzlerce kez dokunduğu yerin renginin zamanla solduğunu görebili-

yordunuz. Kendimi ve Byatt'ı güneşle yıkanmış şehrin birinde, Tox'suz yaşarken hayal ettim gülümseyerek.

"Hey," dedi Byatt, Kapı Vardiyası'ndaki kıza. Kalan en küçük kızlardan biriydi, daha on üç yaşındaydı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Kız daha Byatt sormadan kapıya asıldı. O onlara nasıl davranırsa davransın, insanlar Byatt'a böyle davranırdı.

Kapı güçbela üç-beş santim kadar açıldı, kızın tek başına açamayacağı kadar ağırdı. Kızları, Kapı Vardiyası'na erken yaşta başlatıyorduk. Eğer ortada çok ters giden bir durum varsa, Silah Ekibi kızları icabına bakardı fakat kapıya gözcülük etme mesuliyeti küçük kızları yoğuruyordu. Kızın yanına yaklaşıp ellerimi ellerinin üzerine koydum. Kapıyı çekince her mevsim biraz daha artan ve kalınlaşan yeni pas tabakasını hissettim. Bu, Tox'la geçirdiğimiz ikinci kışımız olacaktı, Raxter'da geçireceğim toplam üçüncü kışım. Kaç kışı daha burada geçirecektim?

"Sağ ol." İsmiini hatırlayamadığımı anlamasın diye kolumu kızın omzuna attım. "Görüşürüz."

Verandaya çıktığımızda Byatt'ın montunun düğmelerini iliklemesini bekledim. Çimler ölüp gitmişti ve etrafı kaplayan kırığının üzerinde bir dizi ayak izi vardı. Bu izlerden bazıları geçen gece dışarı çıkan Byatt'a ait olabilir miydi?

"Dışarısı epey soğuk," dedim.

Yanıt vermedi. Yassı taşlarla kaplı yoldan bahçe kapısına doğru giderken montunun, çenesinin altına gizlenmiş olan en üstteki düğmesiyle oynadı.

Konuyu çok fazla irdelememe gerek kalmamasını umarak şansımı yeniden denedim. Keşke nereye gittiğini kendiliğinden söyleyiverseydi. "Rahat uyudun mu?"

"Tabii ki."

"Dönüp durdum mu?"

"Her zamanki gibiydin."

Bekleyip bana açılması için bir şans daha tanıdım ona ama

konuşmadı. “Gecenin bir yarısı uyandım, yanımda yoktun.”

Byatt yoldan sola doğru, her zamanki güzergâhımıza sap-
tı. “Öyle mi?”

“Evet.”

İlk başta açıklama yapmayacağını düşündüm. Ben ona daima açıklama yapsam da o bana hiçbir zaman açıklama yapmazdı fakat duraksayıp gözlerimin içine bakarak, “Uykunda sayıklıyordun,” dedi.

Bunu demesini hiç beklemiyordum, ağzım açık kaldı. “Sayıkladım mı?”

“Evet.” Bunu bana belli etmekten emin değilmişçesine yüzünde hafif bir hüznün ifadesi belirdi. “Rüyada ne görüyordun bilmiyorum ama... bir şey söyledin.”

Söylemedim. Söylemediğimden emindim fakat ne olduğunu idrak edemediğimden dolayı bunu söylemiyordum ona. “Ne söyledim?”

Suratını ekşitip başını iki yana salladı. “Bir daha işitmek isteyeceğim türden bir şey değildi. Konuyu kapatalım.”

Bir an için tam da beni hissettirmeye çalıştığı şekilde hissettim kendimi. Üstelemeyecek kadar endişeli ve suçlu. Ne var ki, söylediği şey gerçek değildi. Uyanıktım ve onu görmüştüm. “Aa,” dedim. “Emin misin?”

Ancak bu kadar karşı gelebiliyordum ona. Fazla üzerine gidecek olursanız çıkışırdı. Daha evvel buna yüzlerce kez şahit olmuştum; içimizden biri ödevini yapmayı unuttuğunda öğretmenlere çıkışmasına, okul gezileri için annemin imzasını taklit edip yakalandığı zamanlarda Welch’e çıkışmasına... Byatt yalan kıvırmakta ustaydı. Fakat genellikle benim için yalan söylerdi.

“Evet,” dedi, duruma uyan titrek bir sesle. “Sorun yok, tamam mı? Reese’in yanına çıktım yalnızca.”

En azından bu dediği doğrudu. Fakat Raxter’da sır saklayacak ne dönüyor olabilirdi ki? Hepimiz bedenlerimizde aynı dehşeti, aynı acıları, aynı arzuları barındırıyorduk.

“Üzgünüm,” dedim. Ona ayak uydurmaktan başka çarem yoktu. “Her ne söylediysem. En yakın arkadaşım olduğunu biliyorsun.”

Yüzünde aniden mutlu bir ifade beliriverdi ve beni kendine doğru çekmek için kolunu omzuma attı. Uygun adımlarla yeniden yürümeye koyulduk. “Evet,” dedi, “Biliyorum.”

Yukarıda, ev belli belirsiz görünüyor ve uyanmaya başladıkça diğer kızların sesleri çatlak pencerelerden dışarıya sızıyordu. Kıyafetler ve nevresimler hakkında tartışıyorlardı; tartışmalar bazen bu konulardan daha ciddiye fakat genellikle her gün aynı muhabbetler dönüyordu. Elden ele dolaşan aynı dergiler, üst üste yeniden yapılan testler, herkese ait olana dek tekrar tekrar hikâyeymişçesine anlatılan hatıralar. Bir dilim pasta misali paylaşılan aileler, hediyeleşir gibi anlatılan ilk öpücükler.

Paylaşılan bu hikâyelere ekleyecek hatıralarım olmadı hiçbir zaman; babamla ilgili yeterince şey canlandıramadım zihnimde, deniz üssündeki evimizde bir başına kalan annemi düşünmeye ise tahammül edemiyordum. Ve hem erkeklerden hem de kızlardan hoşlanıyordum ama kimseyi özleyecek, eski hayatımın slayt gösterisinden çıkarıp buraya getirecek denli çok istememiştim.

Bazı zamanlar gözümü kapadığımda, nelerin değiştiğini unutuveriyordum. Raxter, barut ve açlıktan ibaret olmaktan çıkıyor, içime işleyen bir can sıkıntısı, bir avareliğe dönüşüyordu.

Artık çitlere gelmiştik; ev arkamızda kalmış, ormansa her dem yeşil dallarıyla, önümüzde alabildiğine uzanıyordu. Yol, her geçen yıl aşınıp daralıyordu. Çitlerin birkaç santim ilerisinde, geçen gece silah seslerinin neye isabet ettiğini gördüm: Saatler önce ölmüş, eti yenemeyecek denli bozulmuş bir geyik. Kurtçuklar sürüne sürüne açık ağzından içeriye giriyordu, postunun üzerindeki kan da kurumuştur.

Ormanda geyiklerden fazlası vardı. Bu, hepimizin bildi-

gi fakat bahsini açmadığı bir konuydu. Eğer doğru zamanda dışarıdaysanız, yerin arada bir sallandığını hissedebilirdiniz, tıpkı deniz üssündeki evimin tepesinden bir jet alçaktan uçtuğunda olduğu gibi. Tox'un ilk zamanlarında yerbilimleri ders kitaplarını karıştırır, bitki örtüsü ve yabani hayvan türlerinin listesine göz atar, ormanda hangilerinin olabileceğini merak ederdik. Fakat sonradan ısınabilmek için kitapları yakmak zorunda kaldık ve merak etmek eğlenceli olmaktan çıktı.

“Hadi,” dedi Byatt.

Tepemizde tüfeklerini ileriye doğrultan iki kızın durduğu çatıya bakmadık. Onun yerine, kara kış bastırana dek donmayan gelgit havuzlarının tuz serpintisiyle yıkanan, saçaklar halinde yığılıp kümelenen kayaların bulunduğu yere dek parmaklarımızı çitlerin üzerinde gezdirdik. Gri kıvrımlar, parlak yeşil deniz yosunları ve ileriye doğru uzanan siyah ve kabaran okyanus.

Kayalardan birinin üzerine tırmanıp en büyük gelgit havuzunun içine bakabilmek için avuçlarımdan destek aldım. Görünürde balık yoktu, her şey değiştiğinden beri hiçbirinin yakınından bile geçmiyordu fakat bu kez bir şey gördüm. Yumruğum büyüklüğündeydi ve rengiyse mavinin parlak ve huzursuz edici bir tonuydu. Bir yengeç.

“Hey,” dedim. Byatt yanımda dengede durabilmek için güçlkle kayaya tırmandı. “Baksana.”

Bu yengeçler, ben Raxter’a gelmeden birkaç yıl evvel ortaya çıkmaya başlamıştı. Lise ikinci sınıfın güz döneminde, iklim değişikliği üzerine işlediğimiz ünitenin kapsamında onları gözlemlememiz için bizleri buraya getiren biyoloji öğretmenimiz, bu yengeçlerin içinde bulunduğumuz zamanların somut bir göstergesi olduğunu söylemişti. Eskiden Cape Cod’un kuzeyinde yaşar ve bu taraflara asla gelmezlermiş fakat dünya değiştikçe, sular da değişiyordu. Onlara “Raxter Mavileri” diyorduk ve burada başkalaşıyorlardı.

Bay Harker, birkaç tanesini yakalamamıza yardım etmişti.

Daha sonra yengeçleri sınıfa götürmüş, onlara neşterle göz atmak için sıraya girmiştik. Havada yoğun bir tuz kokusu asılıydı ve bizler yengeçlerin kabuklarını kırıp kapak misali kaldırırken, iki kız az daha bayılacaktı. *Gördünüz mü, demişti öğretmenimiz. Hem suda hem de karada soluk almak için hem solungaçları hem de akciğerleri var. Size en iyi olanakları sunmak için bedenin nasıl da kendini değiştirdiğini görüyor musunuz?*

Bir süre yengecin gelgit havuzunun dibinde gezmesini seyrettik, ardından Byatt öne doğru atılıp beni neredeyse suya düşürdü.

“Yavaş ol,” dedim ama beni dinlemedi. Kolunu uzatmış parmaklarını suyun yüzeyinde gezdiriyordu. Bir kaya tabakasının altından ince, uzun bir şey fırlayıverdi.

“Onu tekrar görmek istiyorum,” dedi bana. Parmaklarıyla suda daireler çizerek akıntıyla birlikte yengeci suyun yüzeyine çıkardı.

“Yapma,” dedim. “Bu berbat bir şey. Hem elini suyun içine sokmaya devam edersen kangren olursun.”

Fakat bana kulak asmadı. Eskiden burada yaşayan balıkçılar gibi, elini hızla suya daldırdı. Dalgacıklar dirseğine dek sıçradı, yeniden doğrulduğundaysa iki parmağının arasında, tek bir kısıkaçından sallayarak bir yengeci tutuyordu. Yengeç parmaklarını ısırtıyor fakat Byatt yengeci yere mihliyordu.

Bir eliyle hâlâ yengeci tutarken, diğer eliyle gelgit havuzunun kenarında duran küçük kaya parçalarından birini almaya çalıştı. Sıkıca kavrayıp kaya parçasını yengecin üzerine indirdi. Yengeç acıdan kıvranıyor, uzuvları çılgına dönmüş şekilde kıpırdıyordu.

“Of, Byatt.”

Paramparça olmuş yengece baktı. Kıskaçlarının uçlarından başlayarak, mavi kabuğu mürekkebe bulanmış gibi karardı. İşte bu manzara biyoloji dersinde o kızları sersemleten, başlarını döndürüp nefeslerini daraltan şeydi.

Bakışlarımı çevirerek, “Neden yaptın bunu yahu?” diye sordum. Eğer halihazırda kahvaltı etmiş olsaydık, yediklerimi şuracıkta çıkarıyor olabilirdim.

“Çünkü,” dedi, hâlâ güçbela kıpırdanan yengeci alıp geri suya fırlatırken. “Gerçekten Raxter Mavisi olup olmadıklarını anlamamanın yolu bu.”

“Çiçek koparsan olmaz mı?” Aynı şey süsenlere de oluyor, ölürken kararıyorlardı. Tox patlak vermeden önce de kararıyorlardı ama artık bizler de kararıyorduk. Tox onu alıp götürürken her Raxter kızının parmakları da eklemlerine dek kararıyordu.

“Aynı şey değil,” dedi Byatt.

O sırada ayağa kalktı ve beni geride bırakarak kayaların sonuncusuna doğru, kendinden emin adımlarla ve akıntının vurmasıyla birlikte ıslanıp kayganlaşan botlarıyla usul usul ilerledi. Bir keresinde bana bunun, yani adanın kıyısının değişmesinin, Raxter’ın en sevdiği yönü olduğunu söylemişti. Sular kabardı ve Byatt gözlerini kapatıp çenesini havaya doğru kaldırdı.

“Hatırlıyor musun?” diye seslendim birdenbire, kış rüzgârı sesimi kısarken. “Eskiden nasıl olduğunu?”

Omzunun üzerinden bana baktı. O da benimle aynı şeyleri düşünüyor muydu acaba? Son sınıfların beyaz mezuniyet kıyafetleri içinde sahilde toplanmalarını verandadan izleyişimizi, okul toplantıları sırasında gülmemek için parmaklarımızı birbirine dolayıp sıktığımızı. Yemek odasında dikilmemizi, ahşap kaplama duvarlara vuran güneşin son ışınlarını, akşam yemeğine oturmadan önce okunan detone ilahileri.

“Evet,” dedi Byatt. “Tabii ki.”

“Özlüyor musun o günleri peki?”

Bir an sorumu yanıtlamayacağını sandım ama ağzını kocaman açıp gülümsedi. “Ne önemi var ki?”

“Sanırım yok.” Bulutlar tepemizde yön değiştirirken hafif bir sıcaklık yayıldı etrafa. “Hadi içeri girelim.”

Mutfak kapısının eşiğinde Reese'le karşılaştık, iki kız bir kova dolusu yağmur suyuyla saçlarını eviyenin içinde yıkarken bekliyordu. Birkaç günde bir Byatt ve ben de sırayla saçlarımızı yıkıyorduk. Saçlarım çok kısa olduğundan, yalnızca diplerini temizlemek yetiyordu. Fakat Reese'in saç örgüsü yıldızlar misali saçılıyordu suya. Saçları çok güzeldi, bakması güçtü ve bütün eviye ona kalıyordu.

"İşleri çok uzun sürüyor," dedi yanına geldiğimizde. Örgüsünü, gümüşü eliyle sıkıca kavramıştı ve diğer kızlardan yükselen gerginliği hissedebiliyordum, sanki her an tüyeceklermişçesine gözleri kapıdaydı.

"Kusura bakma," dedi içlerinden biri. "İşimiz bitmek üzere."

"Elinizi çabuk tutun."

Kızlar bakışp ardından saçlarının suyunu sıkıp koşuşturarak yanımızdan geçip gitti. Kızlardan ikincisinin şakaklarında hâlâ şampuan köpükleri parıldıyordu.

"Teşekkürler," dedi Reese, sanki onlara başka bir seçenek sunmuş gibi.

Örgüsünü açıp saçlarını kova dolusu suya batırırken, Byatt ve ben kapı aralığında dikildik. Saçlarını yıkaması birkaç dakika sürdü. İşi bittiğinde, gömleğinin kolları sıırılsıklam olmuştu. Beklemek üzere ana salona gidip, boş bir kanepede oturduğumuzda Reese'in saçlarından hâlâ sular damlıyordu. Eğer vardiyalar değişecekse küçük kızlar kahvaltılarını bitirdiği anda, Welch bizi erkenden haberdar ederdi.

Kanepenin koluna çöküp bacaklarımı Byatt'ın kucağına uzattım. Byatt'ın diğer yanındaysa Reese, ıslak başını öne doğru eğmiş, saçlarını yeniden örüyordu.

Gergin değildi. İçinde bir yerlerde sımsıkı düğümlenmiş bir şey vardı yalnızca. O şey daima oradaydı fakat bazı günler yüzeye daha fazla yaklaşıyordu ve bugün o günlerden biriydi. Reese, gümüşü eliyle kanepenin döşemesini çekiştirmeye başlayınca bile ağzımızı açmadık.

Reese'in Tekne Ekibi'ne katılmayı istediği kadar hiçbir

şeyi istemedim ömrümde. Bay Harker'ın okuldan ayrıldığı gün Reese'in bahçe kapısındaki hali, ona doğru uzanışı dün gibi aklımdaydı. Taylor onu geriye çekerkenki haykırışı hâlâ kulaklarımdaydı. Elbette dışarı çıkmak, çitleri aşmak istiyordu. Babasından geriye bir şeyler kalmış mı görmek istiyordu.

Onu gizlice dışarı çıkaramazdık; mektupta yazdığı gibi, karantinayı kırmadan olmazdı. Bu tek başına yola çıkan bir kız için zaten oldukça tehlikeliydi. Fakat Byatt ve ben elimizden geleni yapmış, ağaçların arasından eski evinin ana hatlarını seçebilir miyiz diye bakmak için onu terasa çıkarmıştık. Ancak bu, Reese'in öfkelenmesine sebep olmuştu.

"Bilmiyorum," demişti tekrar içeri tırmanırken. "Sikeyim böyle işi." Sonraki iki gün bizimle konuşmadı.

Müdire'nin ofisinin kapısı açıldı ve Welch elinde sayfalarla koridordan aşağı indi. Reese ayaklandı.

"Hanımlar," dedi Welch. "Lütfen revize edilmiş programa göz atın. Kiminizin rotasyonu değişecek."

Yeni programı asmak için eskisini çıkarıp kâğıdı şömine- nin üstündeki notun yanına iğneledi. "Tekne Ekibi'ndeki kızlar, müsait olduğunuzda yanıma gelin. Güney kanadındaki kilerde olacağım."

Welch gider gitmez Reese'in oraya koşturmasını bekledim ama şömineye doğru yaklaşırken duraksadı, bacakları makine misali hareket ediyordu. Hâlâ koridordan gelen konuşmaları duyuyordum fakat başka kimse listeyi kontrol etmeye gelmedi, herkesin gözleri Reese'in üzerindeydi.

Reese şömineye doğru yaklaştı. Gerildim, istediği şeyi aldığı manasına gelecek o küçük tebessümü bekledim. Gülümsemedi.

Reese aniden dönerek, birkaç uzun adımda kanepeye, yanımıza geldi ve gümüşü eliyle ayak bileğimi kavradı. Tanrım, eli öylesine soğuktu ki... Ardından beni sertçe çekti. Kendimi yerde buldum.

"Reese," dedim şoktan afallamış halde. Doğrulamaya baş-

ladım fakat çoktan harekete geçmişti. Ata biner gibi oturarak dizleriyle kollarımı tuttu, bileğinin iç kısmıyla çeneme bastırdı.

Bir şeyler söylemeye çalıştım. Ayaklarım çırpınıyordu. Belki bir yararı olur diye kalçamı döndürmeye çalıştım; tek istediğim soluk almaktı, tek bir soluk fakat daha da sertçe bastırıp göğsüme gümüşi eliyle bir yumruk indirdi.

“N’oldu?” Byatt’ın sesinin yükseldiğini ve bağırdığını duydum. “Reese, dur. N’oldu? Ne?”

Reese başını bir parça çevirdi, o anda kolumun tekini kurtarmayı başardım. Örgüsünü tutup başını hızla geriye çektim. Acıdan inledi, bense yüzümün kör tarafı boyunca bir kesilme ve yanma hissi duydum. Önkolunu gırtlığıma dayayıp üstüme abandı.

Onu itmeye çalıştım fakat öylesine kuvvetliydi ki sanki içine bir şey girmişti ve arkasında duran Byatt çığlık çığlığa bağıırıyordu. Dünya kararmadan önce son bir düzensiz soluk aldım ve ismi döküldü dudaklarımdan.

Reese sendeleyerek hızla ayağa kalktı.

“Aman Tanrım,” dedi Byatt, beti benzi atmış halde.

Kıpırdayamıyordum, ağrıdan göğsüm oyuluyordu sanki. Daha önce de kavga etmişliğimiz vardı ama yalnızca yiyecek için. Kavgalarımız daima orada son bulurdu. O çizgiyi aşmazdık.

Reese gözlerini kırpıştırıp boğazını temizledi. “Yok bir şeyi,” dedi ters ters. “Bir şeyi kalmaz.”

Ardından gitmiş olmalıydı çünkü Byatt yanıma çömeldi ve kalkıp tekrar yürüyebilecek hale geldiğimde ayağa kalkma yardımcı oldu.

Az kalsın programa göz atmıyordum. Tam dinlenmek için yukarıya çıkmak üzereyken panoda asılı duran programın yanından geçtik. Gözümü kısarak baktım, yeni Silah Ekibi eşleştirmelerine ve yeni rotasyonlara hızlıca göz atarken kendi ismimi gördüm. İşte oradaydı. Bana saldırmasının nedeni buydu demek ki. Yeni Tekne Ekibi kızı bendim.

Gülümsedim. İstemesem de gülümsüyordum işte. Arkamdan fısıltılar yükseldi. Gülümsemeyi kesmeliydim derhâl, yoksa gülümsediğim Reese'in kulağına gidecek ve benden daha da nefret edecekti.

Byatt elini omzuma koydu. "Gidip onu bulmalısın. Onunla konuşmalısın."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Yani, yaptığı şeyin doğru olmadığını biliyorum," dedi Byatt ve saçlarımı yüzümden çekti. "Fakat o—"

"Welch'i bilgilendirmeliyim," dedim. Sesimdeki neşeye hâkim olamıyordum. Bunu istememiştim —bu görevin bana verilmemesi gerektiğini biliyordum— fakat şimdi bana verildiği için gurur duyuyordum. Keskin nişancıydım. Kendi üzerime düşeni yapardım. İsmimin neden o listede yazılı olduğunu biliyordum.

"Pekâlâ," dedi Byatt. Geri çekilip kollarını kavuşturdu. Söylemek istediği bir şey olduğunun farkındaydım. Ağzındaki baklayı çıkarmaktansa merdivenlere davranmadan önce bana son bir bakış attı.

Etrafımdaki diğer kızlar bekliyordu. Artık Tekne Ekibi'nden olduğum için gözlerinde yeni bir tür dikkatle beni izliyorlardı. Onlara göstermemi, ne yapmaları gerektiğini söylememi bekliyorlardı ve bu, omuzlarımda taşımak zorunda olduğumu düşündüğüm sorumluluktan çok daha fazlasıydı. Fakat altüst olan tüm kuralların yerine, eski kurallardan çok daha güçlü ve katı yeni kuralların geleceğini aklımda bulundurmak zorundaydım. Kimse çitlerin ötesine geçemezdi; bu ilk kural, içlerinden en önemlisiydi ve artık bu kuralı çiğnemeye izni olan kızlardan biriydim.

En yakınımdaki kıza olgun ve sorumluluk sahibi olduğumu gösterdiğini umduğum bir gülücük attım ve bütün bakışları hâlâ üzerimde hissederek ana salondan aceleyle çıktım.

Welch onu görmemizi istemişti o yüzden güney kanadındaki koridorda kilere doğru ilerledim. Welch'i envanter çıkarırken buldum.

"Hetty, harika," dedi. Epey bitkin görünüyordu ve bir an için kendi halime şükrettim. Tox, bizi vurduğu gibi onu vurma da en azından nöbetler arasında geçen sürede, huzur içinde geçirdiğimiz birkaç ânımız oluyordu. "Gelip bana yardım eder misin?"

Welch bir yığın battaniyeyi kollarıma bıraktı, battaniyelerin sayısını usul usul saydığını duydum. Yavaş yavaş soluk aldığımdan emin olarak, alnımı battaniyelere dayadım. Galiba gözümdeki dikişler atmıştı.

"Büyük ihtimalle yarın ya da öbür gün yeniden dışarı çıkacağız," dedi Welch, battaniyeleri benden geri alırken. "Dünkü sevkiyat epey azdı, o yüzden ekleme yapabilirler."

Şansımız yaver giderse fazladan yiyeceğimiz ve belki de fazladan birkaç battaniyemiz olurdu. İlk zamanlar daha fazla şeyimiz vardı: Kontakt lens solüsyonu, böylece Kara gözlük takmak zorunda kalmıyordu. Olivia için insülin ve hormonlarını düzenlemesi için Welch'e doğum kontrol hapları. Fakat yaklaşık bir ay kadar sonra tüm bunları göndermeyi kestiler. Bu duruma Müdire bile engel olamadı. Bu durum Kara'yı lenssiz, Welch'i hapsiz bıraktı, Olivia'yı ise öldürdü.

"Peki sizinle nerede buluşacağım?" diye sordum. "Ve yanımda ne getireceğim?"

"Ben gelir seni alırım." Beni baştan aşağı süzdü. "İyice dinlen ve ana salondaki gibi gereksiz gösteriler sergilemekten kaçınmaya çalış."

"Bunu Reese'e anlatın," diye homurdandım.

Birinin arkamdan, "Ah, özür dilerim," dediğini işittim. Arkama baktığımda, Taylor'ın kapı aralığında tereddüt içinde dikildiğini gördüm. İlk önce, görevi bırakan kendi olsa da Tekne Ekibi'ndeki yerini aldığım için bana sorun çıkarmaya geldiğini sandım fakat tüm dikkatini Welch'e vermişti.

“Konuşmanızı bölmek istememiştim,” diye devam etti.
“Welch, sonra görüşebilir miyiz?”

Taylor ve Welch bakıştı. Bir anlık, anlamsız bir bakışmaydı ve ben ne olduğunu kestiremeden sona erdi. “Elbette,” dedi Welch hafifçe.

Taylor koridordan aşağı yürüdü. Arkasından bakıp Tox’un ona ne yaptığını anlamaya çalıştım. Hiç kimse nöbet geçirdikten sonra ona ne olduğundan emin değildi, kendi döneminden diğer kızlar bile. Başına her ne değişiklik geldiyse, kıyafetlerinin altında gizleniyor olmalıydı.

“Unutma Hetty,” dedi Welch battaniyelerin envanterini yapmayı bitirirken. Aniden başımı ona çevirdim. “İstirahat et ve sıvı tüket. Kavga gürültüden uzak dur. Artık gidebilirsin.”

Koridora çıktığım anda Taylor’ı mutfağa girerken gördüm. Welch çitlerin ötesinde beni nelerin beklediği konusunda bana bir şey anlatmamış olabilirdi fakat belki Taylor anlatırdı.

Taylor’ın peşi sıra gittim, mutfağa girdiğimde onu eski buzdolabının yanına çömelmiş, tek kolunu buzdolabının arka tarafına sokmuş halde buldum.

“Şey...” dedim. Taylor yerinden sıçradı. Boştaki eli, Tekne Ekibi günlerinde bıçağını tuttuğu kemerine doğru gitti.

“Of, Hetty. Ses çıkarsana ya!”

“Üzgünüm.” Birkaç adım yaklaştım. “N’apıyorsun?”

Taylor, hâlâ diken üstünde ve kendini kasmış bir halde durarak, omzumun üzerinden hızla etrafa göz gezdirip ardından hafifçe gülümsedi. Gerginliğini üzerinden atışını izledim. Yeniden dizlerinin üzerine çöküp buzdolabının arkasından plastik bir paket dolusu kraker çıkardı. “Atıştırmalık ister misin?”

Yiyecek saklamak kesinlikle yasaktı. Başlarda birkaç kız bunu yapmaya yeltenmişti ve onların akıllarını başlarına getiren öğretmenler değil, geri kalanımız olmuştu. Tekne Ekibi, konuşma yapmak üzere kızları dışarıya çıkarmış ve onları avluda kan revan içinde bırakmışlardı. Gerçi, Taylor bir nebze

de olsa istediği şekilde hareket etme özgürlüğünü hak etmişti çoktan. Kimsenin onu cezalandıracağını düşünmüyordum.

“Elbette,” diyerek siyah beyaz karoların üzerine yanına oturdum. Bana bir adet kraker uzattı. Krakerden ısırık alırken gözlerini üzerimde hissettim. “Sağ ol.”

“Krakeri geçen yaz bir ara buraya koymuştum. İçinizden biri çoktan bulur sanmıştım.”

“Kimse oraya bakmaz ki,” dedim. “Bir sürü iğrenç örümcek ağı var. Fareler falan.”

Taylor alaylı alaylı güldü, “Buralarda en son ne zaman fare gördün?” İki ısırıkta krakeri mideye indirip ağzındaki kırıntıları sildi. “Ee? Ne sormak istiyorsan sor.”

“Ne?”

“İsmin ‘Tekne Ekibi’ listesinde ve tesadüfen mi buradasın yani? Peki, Hetty.”

Bir kraker daha aldım ama ağzım kurudu ve krakeri nemli ve soğuk avcumun içinde tutmakla yetindim. “Sanırım neye hazırlıklı olmam gerektiğini merak ediyorum. Ne yani, öylece gidip erzak alıp geri mi döneceğiz? Bu denli kolay olamaz herhalde.”

Taylor kahkaha attı. Kahkahası, duyup sizin de onunla beraber kahkaha atmanız gereken, aksi taktirde karşınızdakinin ağlamaya başlayacağı türden bir kahkahaydı. “Bize geldiklerini haber vermek için Nash Karargâhı’nın fener kulesini kullanıyorlar. Mors alfabesi ya da onun gibi bir şey. Tam olarak bilmiyorum. Fakat sinyal verdiklerinde Welch gelip seni uyandırır. Welch erkenden yola koyulmayı sever o yüzden gün batımından evvel evde olursun. Erzakları doğrudan buraya bıraksalar ne kadar iyi olurdu, boş yere yolculuk etmek zorunda kalmazdık.”

Bu ihtimal aklımın ucundan bile geçmemişti. “Neden bırakmıyorlar peki?”

Taylor, etrafa kırıntı saça saça krakerden bir ısırık daha aldı. “Bulaşma riskinden dolayı olduğunu söylüyorlar,” dedi

ağızı dolu bir şekilde. "Bana kalırsa, adanın burnundaki kayalık bölgeden geçmeyi beceremiyorlar. Donanma gibi değiller. Zaten Donanma'nın da tüm bu gemicilik işinde iyi olması falan gerekmiyor."

Bu kutsal sürecin iğneli sözlerle açıklandığını duymak şaşırtıcıydı. Fakat öte yandan, Taylor onları yakından görmüştü.

"Öyle mi..." derken duraksadım, doğru kelimeleri bulmam gerekiyordu. "Oralar görüldüğü kadar büyük mü?"

"Büyük mü?"

Okul arazisini, çamların ne denli uzadıklarını ve çatıdan gördüğümünden çok daha farklı olduklarını düşündüm. Tox, ormanda hâlâ ilk günkü kadar vahşice yayılmaya devam ediyordu. Orada paramparça edeceği kızlar olmadığından, geriye kalan diğer her şeyi ele geçirmişti. Başka bir tür neşeyle serpilip yayılıyordu. Dizginsiz, korkunç ve özgür.

"Evet," dedim. "Sanırım."

Taylor öne doğru eğildi. "Nasıl olduğunu hatırlıyor musun? O ilk günü?"

Bir buçuk sene önce, baharın ilk demleriydi. Tox patlak verdiğinde Banks Çamı korusunda, çamların arapsaçına dönmüş gövdeleri ve dallarının arasındaydım. Ben dallardan en alçak olanının üzerinde gidebildiğim kadar yürürken, Reese ve Byatt da beni seyrediyorlardı. Birden düştüm, ki bu tuhaf bir durum değildi. Kimimiz köşeyi hızla dönerken, kimimiz etek ucunu fazla kısa diktiğinden, kimimiz de nasıl hissettiriyor acaba diye kendimize keskin şeyler batırırken, hepimiz yara bere içinde kalmıştık. Tuhaf olan, düşmemin ardından yaşananlardı.

Kahkaha atarak ayağa kalktım ama akabinde sağ gözüm-den damla damla kan akmaya başladı. İlk başta yavaş yavaş, ardından gittikçe hızlanıp yanaklarımdan süzülerek ağzımın içine doldu. Süzülen kanlar kaynarcasına sıcaktı ve göremediğim için ağlamaya başladım.

Byatt küfredip dirseğimi kavradı. Reese de beni diğer

kolumdan tutup apar topar eve götürdü. Gözlerimi kapalı tuttum. Diğer kızların konuşup kıkırdadıklarını işitebiliyordum. Biz yanlarından geçtiğimizdeyse sessizliğe bürünüyorlardı. Byatt beni sımsıkı tuttu. O sırada beni ayakta tutan tek şey oydu.

Reese hemşireyi çağırmak için koşarken Byatt benimle birlikte ana salondaki merdivenlerde oturdu. Bir süreliğine orada öylece oturduk, ne kadar uzun süre bilmiyorum. Omzuna yaslanıp gözümünden gömleğine kan akarken, Byatt elimi avucunun içine aldı. Reese geri döndüğünde yanında Welch vardı ve kanama durana dek sağ gözüme gazlı bezle bastırıldılar. Ta ki gözkapaklarımın birbirine yapıştığını görene dek.

Hemşire gitmişti. Başka üç kız daha hastaydı. Her şey böyle başladı.

Ertesi sabah ada karantinaya alındı. Tepemizde ordu tarafından gönderilen helikopterler dolaşıyordu. Koruyucu tulumlar giymiş doktorlar günlerce eve akın etti. Üst üste testler yapıp bir sonuca ulaşamadı, her birimizi kırıp geçen bir hastalıktı yalnızca.

“Evet,” dedim. Boğazımı temizleme gereksinimi duydum. “Hatırlıyorum.”

“Dışarısı hâlâ öyle işte,” dedi Taylor. “Burada her şey sütli-man fakat dışarıda durum tıpkı ilk günlerdeki gibi. Sanki bir boktan haberimiz yokmuş gibi.”

Belki bana gerçeği söylerdi. Belki de artık Tekne Ekibi’nden olduğum için nedenini bilmeye hak kazanmıştım. “Tekne Ekibi’nden bu yüzden mi ayrıldın?”

Bu soruyu sormamalıydım, sorduğum saniye Taylor’ın yüz ifadesi değişti. Gözleri donuklaştı, ağzıysa düz bir çizgi halini aldı. Ayağa kalktı. “Krakerler için rica ederim. İşin bitince yerine koyarsın.”

Reese akşam yemeğinde yanımıza inmedi. Sorduğumuzda Welch, Reese'in okula son giriş saatine yetiştiğini söyledi yalnızca. Fakat onu ne mutfaktan payımıza düşen yiyecekleri almaya gittiğimde ne de Lauren ve Ali bir paket yeni lastik toka için saç saça baş başa birbirine girdiklerinde Julia onları ayırmak zorunda kalırken gördüm. *Bu artık benim de işim,* diye anımsattım kendime. Tekne Ekibi'ndendim, o kızdım.

Odamıza geri döndüğümüzde Reese'in ranzasının boş olduğunu gördük. Göz ucuyla gümüşü elinin parıltısını görür gibi oldum, koridorda ilerliyordu. Bakışlarımı çevirmeye zorladım kendimi.

"Kızgın olması gereken kişi benim," dedim Byatt'a, yatağa yerleşirken. "Beni gırtlaklayan oydu."

"Ona ait olan bir şeyi aldın," dedi Byatt. "En azından o öyle düşünüyor."

Soluğumu tutup gözümdeki karıncalanmanın gözyaşına dönüşmesini engellemek için çenemi kaldırdım. Bunu, onun canını acıtmak için yaptığımı düşünüyor olamazdı herhalde. Fakat Reese'den bahsediyorduk, kendini daima benim göremediğim bir tür tehditten korurdu o. "Bunu ben istemedim."

"Bunun Reese'in umurunda olduğunu sanmıyorum."

Yatağa yerleştik; benim sırtım duvara dayalıydı, Byatt ise ranzanın büyük bir kısmını kaplayarak sırtüstü yatıyordu. Tox patlak verdiğinden bu yana bu şekilde uyuyorduk. Başlarda ısınmak için beraber uyumaya başlamış, ardından bu şekilde uyumaya alışmıştık.

"Görevi reddedebilirdin," dedi tamamen yerleştiğimizde.

"Reddedebilirdim," dedim iğneli bir şekilde. "...sormuş olsaydı şayet." Fakat parlamam uzun sürmedi. İç çekip gözümü yumdum. "Ona nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmiyorum gerçekten."

Byatt ufak bir ses çıkardı. "Şükürler olsun ki ben buradayım, ha?"

"Tahmin bile edemezsin." Bazı günler iyi geçiyordu. Bazı

günlerse keçileri kaçırarak gibi oluyordum. Bomboş bir ufuk, bedenimi ele geçiren açlık... Eğer birbirimize karşı da yaşam savaşı vereceksek bu durumu nasıl atlatacaktık? “İyileşeceğiz. İyileşeceğimizi söyle.”

“Çare yolda,” dedi Byatt. “İyileşeceğiz. Söz veriyorum.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Taylor haklıydı. Ertesi sabah Welch, henüz gün ağarmadan uyandırdı beni. Gözüm, uyumaktan zamk misali yapışmış, görmemi engelliyor ve kendine gelmesi biraz zaman alıyordu.

“Neler oluyor?” dedim. Welch beni yeniden dürttü.

“Aşağı in, hemen. Yola çıkıyoruz.”

Kapı arkasından kapandı. Reese hâlâ ranzasında uyuyordu fakat Byatt arkasına dönüp dirseklerinden kuvvet alarak doğruldu.

“Gidiyor musun?” dedi kalın ve çatallı bir sesle.

“Evet.”

“Peki. Kendine dikkat et.”

Bu bir emirdi ve beni görebiliyor olması ihtimaline karşı hafifçe gülümsedim. “Denerim.”

Mutfağın dışındaki dolabın önüne geldiğimde Welch'i, Carson ve Julia'yla beklerken buldum. Geçirdiği nöbetlerden birinde revirin kapısını çılgınlar gibi tırmaladığı için Carson'ın üç tırnağı eksikti, Julia'nın koyu kahverengi teni ise her gün yerine yenisi eklenen bereler içindeydi. Bu berelere neyin neden olduğunu kimse bilmiyordu ama renklerinin asla solmadığını biliyorduk.

Julia ve Carson, ilk Tekne Ekibi kızları değildi. Yerine geçtiğim Taylor, orijinal ekipten kalan sonuncu kızdı. Taylor, Washington DC'ye yakın bir okuldan öğrenci değişim prog-

ramıyla Raxter'a gelen ikizler Emily ve Christine'le birlikte seçilmişti bu göreve. İkizler yalnızca bir sömestr için buradaldı. Fakat çok yanlış bir okulu seçmişlerdi. Tox patlak verdikten üç ay sonra, sanki ruhları bedenlerinden sökülüp atılmışçasına ormandan geri dönmüşlerdi. Tox benliklerini çalmıştı âdeta, bıçağı nasıl tutacaklarını bilmeleri dışında her şeylerini alıp götürmüştü. Tox, akşam yemeğı esnasında ana salonda birbirlerini bıçaklamalarına, kan revan içinde kalmalarına neden olmuştu.

Carson, ben yanlarına doğru yaklaşırken gülümsedi. Üzerine ikinci bir mont giymişti, ağır ve pazendendi. Saçlarını kapüşonunun içine sokmuştu. Yanındaysa, Julia dolabın önüne eğilmiş, kendi eşyalarını ve sanırım benimkileri çıkarıyordu.

"Al." Bir yığın kıyafeti kollarıma tıktırıp birkaç tane daha çorap giymek için oturarak botlarını çıkardı. "Onu giy."

Bana verdiği palto siyahla lacivert arası bir renkti, ön tarafında valiz sandıkların üzerinde bulunan türden büyük, pirinç tokalar sıralıydı. Üzerime tam oturdu ve yakasını da kaldırdığımda, rüzgâr enseme vuramazdı. Bir de kırmızı bir şapka vardı, kulaklıklılı olanlardan. Fakat kafama olacağından emin değildim, o yüzden başımı kaldırıp Welch'e baktım. Onun kırmızı bir atkısı vardı. Carson'ın da öyle. Artık ayakta dikilen ve sabırsızca kaşlarını çatan Julia'nınsa montunun üzerine giydiğı kırmızı, kabarık bir yeleşti vardı.

"Kolayca seçilebilen bir renk," dedi Welch. Kemerine taktığı bir telsizin ayarıyla oynuyordu. Onu Müdire'nin telsizine bağlayan telsiz olmalıydı bu. "Böylece birbirimizi bulabiliriz, ne olur ne olmaz."

Julia burnundan güldü. "Böylece diğer her şey de bizi bulabilir. Hadi Hetty, tak şunu. Gitmemiz lazım."

Şaşılacak bir şey olmasa da Welch elime bir av bıçağı tutuşturup Julia ve Carson'ın taktıkları gibi kot pantolonumun kemerine nasıl takacağımı gösterdiğinde şaşırdım. Şimdilik sadece bıçağım vardı ama Julia tıpkı Welch gibi yanında bir

tabanca taşıyordu. Çatıda kullandığımız türden tüfeklere benzemiyordu fakat nasıl kullanılacağını bildiği izlenimi verdiği küçük bir tabancaydı.

“Hazır mısın?” dedi Welch ve başıyla beni işaret etti. “Julia’nın arkasına geç. Yanından ayrılma.”

Ön kapıdan çıkarak yola koyulduk. Evi görmek, hatırlamak için arkama döndüm ve yeniden on üç yaşındaymışım gibi hissettim. Minibüsten inip birkaç adım geriden gelen Byatt’la birlikte yürüyüş yoluna çıkışımızı. Büyük kapıları, verandayı ve sanki etrafımdaki her şey bir anlam kazanacakmış gibi hissedişimi.

Çitlere vardığımızda durup Welch’in kapıyı açmasını bekledik. Çitler ferforjeden, parmaklıkları ise göbeğinizi içinize çekseniz dahi içeri sıvışamayacağınız denli birbirine yakındı. Okul birkaç yüzyıl önce inşa edildiğinden beri buradaydı.

Bakımlı okul arazisini ormanlık alandan ayırmak, hayvanları çöplükten uzak tutmak için inşa edilmişti. Sanırım, bir de kızları içeride, okul arazisinde tutmak için. Sanki bu adada gidilebilecek başka bir yer varmış gibi.

Fakat Tox’tan beri, ağaçlar gitgide bize doğru yaklaşmaya başlamıştı, yeni fidanlar bitmiş ve bize doğru uzanırcasına büyümüşlerdi. Çamlardan bazıları ve ölü çam iğneleri donmuş zemini kaplamış ve bazı başka ağaçların da daha önce eşi benzeri görülmemiş şekilde biçimleri ve güzellikleri bozulmuştu. Ağaçlar, demir parmaklıkların tam ardında büyüyor ve yere doğru eğilmeden önce, kan kırmızısı böğürtlenlerle bezenmiş dalları çitlerin üzerinden sarkıyordu. Fakat bu böğürtlenleri kimse yemiyordu çünkü açtıklarında, içlerinden simsiyah bir sıvı akıyordu.

Ağaçların çitlerden geriye çekildiği tek bir nokta vardı, o da adanın kuzey tarafında kıyının altı metre kadar yükseklikte bir faleze dönüştüğü yerdeydi. Geri kalan her yeri, elimize ne geçtiyse, gözden çıkarabileceğimiz ne varsa kesip biçerek iyice sağlamlaştırmıştık.

Orman halihazırda yeterince kötüydü zaten —yemin ederim bizi ele geçirmek istiyordu— fakat hayvanlar geldiğinde hızlı davranıyorlardı. Çakallar, kurtlardan bile daha büyük hale gelmişti. Tilkiler artık çok yırtıcı sürüler halinde avlanıyordu. Bazen, Silah Ekibi kızlarının yetişemeyeceği denli süratle hareket ediyorlardı, o yüzden çitleri cam kırıklarıyla ve kullanılmış çorba konservelerinin kapaklarıyla kuşatmış, boşluklarıysa sınıf duvarlarından söktüğümüz duyuru panolarıyla kapatmıştık.

Çitlerde hiçbir kız durmuyordu. Ormana fazla yakın, hayvanların hepsi için fazla iştah kabartıcıydı ve zaten bu görevi üstlenecek bir kıza ihtiyacımız da yoktu. Onun yerine, bahçe kapısı kolayca açılıp kolayca arkanızdan kapanıyordu. İçeri geri girmenin tek yolu Welch'in kemerinden sarkan demir anahtardı.

Kapı azıcık aralandı ve dar boşluktan yanlamasına çıktık. Welch kapatırken, kapının yeniden arkamızdan kilitlendiğini işittik. O denli zayıf bir ses çıktı ki sanki sadece düşünerek bile kapıyı kırabilirmişim gibi hissettim. Bizi koruyan tek şey bu kapı mıydı gerçekten?

“Hazır mısın?” dedi Welch. Hazır olup olmadığımı görmek için beklemedi bile. Yürümeye koyulduk.

Yol çerçöp içindeydi, kenarlardan ağaç kökleri ve yabani otlar fışkırmış ve açılan çukurlarsa Reese'in babası, Bay Harker tarafından taşlarla doldurulmuştu. Tam bir buçuk yılını çatıdan bu manzaraya bakarak geçirmiş fakat yakından görmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Zemin don tutmuş, ayaklarımın altında karamelize şeker misali çatırdıyordu. Soğuktan ağızımdan dumanlar çıkıyordu. Daha geçen hafta güzdü ama bugün kesinlikle kış gelmişti.

Tepemizdeki çamlar göğe doğru yükseliyordu. Olmaları gerekenden çok daha uzun, gövdeleri çok daha genişti; binlerce parçaya bölünmüş dallar ve tepe taşları, yüzünü azıcık gösteren güneşi de filtreleyip ışınlarını bulanık bir hale

getiriyordu. Sanki her şey unutulmaya yüz tutmuştu, sanki yüzlerce yıldan beri buraya ilk ayak basan insanlar bizlerdik. Yolda lastik izleri, şu anda görünen hali dışında önceden bir geçmiş olduğu dair hiçbir işaret yoktu.

Burada olmamalıydık. Bu yer artık bize ait değildi.

Sanırım daha önce evde ne denli gürültü yaptığımızın farkına varmamıştım fakat yolda geçirdiğim birkaç dakikanın ardından farkına varıyordum. Ortalık o denli sessizdi ki ormanı duyabiliyordunuz; büyümesini, hareket edişini ve içinde barındırdığı şeylerin büyümesini ve hareket edişini. Tox'tan önce geyikler ufaktı fakat artık kocamandılar ve eğer etleri çürümüş olmasaydı haftalarca karnımızı doyurabilirdik. Ormanda çakallar da vardı ve daha önce hiç görmemiş olsam da kurtların ulumalarını duymuştum. Asla kendilerini göstermeyen daha başka şeyler de vardı. Tox'a yalnızca biz yakalanmamıştık. Her şey yakalanmıştı.

Toprağın üzeri kalın yosun tabakalarıyla kaplanmış, sarmaşıklar kıvrılarak yükselmişti. Bu soğukta bile yer yer öbek öbek çiçekler açmıştı. Süsenler. Parlak, çivit rengi taç yaprakları kırılağıyla örtülmüş, ortalarındaki göbek kısımları bir araya toplanmış ve etraflarını çevreleyen bir dizi taç yaprak yere doğru kat kat eğilmişti. Süsenler tüm yıl boyunca, adanın her yerinde açar ve eskiden evin hemen hemen her odasında birer vazoda dururdu. Raxter Süsenleri, koparıldıktan sonra taç yapraklarının kararmasıyla ünlüydü. Tıpkı Raxter Mavileri gibi. Bizler gibi.

Karantinadan önce durum böyle değildi. Hayvanlar daha ehlilermiş gibi geliyordu. Onlardan uzak tutmak için yiyecekleri nasıl uygun şekilde muhafaza edeceğimiz konusunda dersler alsak da orman daha bir farklı geliyordu, sanki bize aitmiş gibi. Çamlar sıra sıra büyüyorlardı fakat toprak epey verimsizdi ve çamların gövdeleri iğne misali incecik kalmıştı, öyle ki eğer doğru yerde durursanız, adanın bir ucundan diğer ucunu görebiliyordunuz neredeyse. Okyanusu ise hiçbir

zaman unutmazdınız çünkü havada daima keskin bir tuz kokusu olurdu. Burada sık ağaçların içinde ise, varlığını yalnızca ara sıra hissedebiliyordunuz.

Tox ormanda patlak verdi. En azından ben böyle olduğunu düşünüyordum. Vahşilik içimize kök salmadan önce, toprağa kök salmaya başlamıştı. Ağaçların boyu uzuyordu, yeni fidanlar doğalarına aykırı bir şekilde, olması gerekenden çok daha hızla bitiyordu. Sorun yoktu, kayda değer bir durum yoktu ortada, ta ki pencereden dışarıya bakıp artık bildiğim Raxter'ı göremeyene dek. O sabah iki kız kahvaltı uğruna hayvani bir yırtıcılıkla birbirlerinin saçını başını yolmuş ve ardından öğleden sonra da Tox bizi vurmuştu.

Yolun bu kısmı dümdüz ilerliyordu, yol boyunca Tekne Ekibi kızlarının bir buçuk yıldır gidip gelmesi sonucunda oluşan izler vardı. Yolun iki yanındaysa hiçbir şey yoktu. Eskiden ağaçların içine doğru uzanan küçük patikalardan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bizden başka kimseciklerin izi yoktu etrafta. Tek bulabildiğim şey ağaçların gövdelerindeki uzun çizik darbeleriydi. Pençe ya da diş darbesi olabilirlerdi.

Ormanı zihnimde daha farklı canlandırmıştım. Ağaçların çitlere hücum edişini, aralarından görünen yoğun karanlığı her gün çatıdan izliyordum. Tox'un neler yaptığını biliyordum. Fakat eski hayatımdan bir şeyler bulmayı ummuştum. Bize ait olan bir şeylerin yaşamayı sürdürdüğünü düşünmüştüm.

"Hadi," dedi Welch ve yavaşladığımı fark ettim; diğerleri benden birkaç metre ötedeydi. "İlerlemek zorundayız."

Reese'in evinden geriye ne kaldı merak ettim. Sağ tarafta bir yerlerde, sazlıkların arasında olacaktı. Evinin yolunu hiçbir zaman tam anlamıyla öğrenememiştim, bize daima rehberlik ederdi. Bizi evine davet etmesi epey uzun sürmüştü ve davet ettiğinde bile orada olmamalıymışız gibi hissetmiştim. Byatt tabağındaki yemekleri didiklerken, Reese ve babası gülüşüp konuşmuşlar, bense ne yapacağımı bilmeyerek sürekli gülümsemiştim.

Arkamızda bir yerlerden bir çatırtı yükseldi, ardından da yüksek perdeden bir böğürtü duyduk. O anda ağızımdan çıkıveren küfre engel olamadım. Welch kendini en yakındaki ağaca atıp beni de ağaç köklerinin arasında dümdüz yatmam için beraberinde sürükledi. Yolun karşı tarafındaki Carson ve Julia ise çalılıkların arasındaki bir kovuğun içine sıkışarak başlarını eğip yere çömeldi.

“O da neydi öy—”

“Şşş,” diye fısıldadı Welch. “Kıpırdama.”

Çatıda işler farklıydı, yalnızca dalların ve tüfeğimin görüntüsü vardı karşımda. Fakat burada toprağın zangırdadığını hissedebiliyordum. Bir şey ağır ve yayvan adımlarla ilerliyordu. Ağızım kurudu; tüm bedenim korkudan tir tir titriyor, sessiz durmak için dudağımı ısıırıyordum.

Welch’in yanında yere yapışmış haldeyken, çam ağacının gelişigüzel yayılıp büyüyen kökleri etrafımıza dolanıyordu. Bir şey görür gibi oldum. İlk önce iriyarı bir gölgeydi, ardından sinsi sinsi açığa çıktı. Postu uzun çimler misali dalgalanıyordu. Çakal olamayacak kadar büyük, vaşak olamayacak kadar karaydı. Bir kara ayı.

Eğer bizi görececek olursa ne yapmam gerektiğini biliyordum. Boz ayılar farklıydı fakat bir kara ayıyla karşılaşırsanız gürültü yapar, ona karşı koyardınız. Koşmazdınız. Direnirdiniz. Bir kara ayının çöplerini karıştırdığını gördükten sonra Bay Harker bizlere bu öğüdü vermişti. *Göründüklerinden çok daha hızlıdırlar*, demişti. *Çalılıkların içinde görünen renkleri fark edebilirler.*

Kırmızı şapkamı başımdan çektiğim gibi paltomun altına gizledim. Saçlarımin diplerinden soğuk ter boşanıyordu. Kalp atışlarımı sayıyor, çok yüksek sesle soluk almamaya çalışıyordum.

Yanımda duran Welch, elinde değilmişçesine hafif bir gülümseme takındı. Orada ne kadar süre kaldık bilmiyorum. Ayı geçene dek bekledik; ağaçlarda kıpırtı yoktu, ses gitgide

azalıyordu. Ardından Welch ayağa kalkıp beni de peşi sıra çekti.

“Gitti,” dedi. “Tekrar şapkanı takabilirsin.”

Carson ve Julia’ya seslendi. Hiç ödleri kopmamıştı, sanki sabah akşam bu tip şeylerle karşılaşıyorlarmışçasına dalların arasından yavaşça koşarak geldiler.

“Eğleniyor musun?” diye sordu Julia. Sanırım ciddiydi.

Raxter yaklaşık sekiz kilometre uzunluğundaydı, şekli uç kısmı batıya bakan bir mermi gibiydi fakat yavaş hareket ettiğimizden, adanın diğer ucuna gitmek biraz vakit alıyordu. Yaklaşmaya başladığımız anlaşılıyordu, bütün ağaçlar kıyından korkuyormuşçasına âdeta şaha kalkıyordu. İleride bir yerlerde, ormanın bitiminden dolayı henüz görünmeyen turizm danışma bürosu olacaktı. Okuldan bile evvel inşa edilmişti. Eskiden, ıstakozlar yok olana dek, bir yerel balıkçılık şirketinin idari merkeziymiş ve sonradan da turizm danışma bürosuna dönüştürülmüştü. Tox’tan önce daima boştu ve yaz ayları dışında kapalıydı ve o zaman bile yalnızca Bay Harker vardı. Tezgâhın ardında oturur ve turistler feribotlarla diğer kasabalara, adalara geçerlerken Sox maçını dinlerdi.

Nihayet orman seyrekleşmeye başladı ve ileride tuzlu bataklığı görebildim. Uzakta, yaklaşık yarım kilometre ötede okyanus gri ve dalgalı görünüyordu, ufuksa her zaman olduğu gibi bomboştu.

“Aa,” diye ağızımdan çıkıverdi.

Welch kaşlarını çattı. “N’oldu?”

“Bizi bekliyor olduklarını sanmıştım.”

Kimse yanıt vermedi, o yüzden düş kırıklığına uğradığımı belli etmemeye çalışarak onlarla birlikte tek sıra halinde ilerledim. Welch, ağaç örtüsünün altından çıkmamız için bize yol gösterirken Carson ve Julia’nın arasında durdum. Derken, rüzgâr acı acı esmeye başladı, o denli kuvvetli esiyordu

ki az kalsın beni yere devirecekti. Şapkamı paltomun cebine tıktırıp, üstüme üstüme esen rüzgârı bir nebze de olsa kesmeyi umarak Julia'ya doğru yaklaştım.

Yol burada aşınmış ve her iki tarafında da zemin sazlıklara ve cıvık cıvık çamur birikintilerine dönüşmüştü. Sağ tarafta, eskiden iskeleden turizm danışma bürosuna dek uzanan ahşap platformdan geriye kalanları görebiliyordum; sazlıkların ve ormanın içinden kıvrılmıştı ve bilgilendirme amaçlı tabelaların olması gereken yerlerde yeller esiyordu. Tabelalara ne olduğunu sormak istedim. Fakat alacağım yanıt farklı olmayacaktı: Tox.

Yoldan ayrılmadan feribot iskelesinin başlangıcına varana dek ağır ağır yürüdük. İskelenin girişinde lime lime olmuş, eski bir kırmızı şerit dalgalanıyordu. Herkes, başlarda buraya bir duvar inşa etmeyi planladıklarını söylemişti, metal ve plastikten gerçek bir duvar fakat en fazla bunu yapmışlardı. Bir şerit ve “Bölge tahliye edilene dek bekleyiniz” yazan bir levha.

Burada durduk. Welch çantasını yere koyup içini karıştırdı. Bir dürbün çıkarıp ufka baktı.

“Şimdi n’apıyoruz?” dedim ısınmak için bir ayağımı diğerine vurup kıpırdanırken.

“Genellikle,” diye lafa girdi Carson, “Biraz beklememiz gerekiyor. Fakat—”

Ardından bir kuş cıvıladı. Hızla arkama dönerek ağaçlara göz attım, gözüm uyum sağlama mücadelesi verirken derinlik algım kayboldu. “O da neydi öyle?”

Hastalandığımız anda kuşlar ötmeyi kesmiş, sanki hiçbir zaman var olmamışçasına sessizliğe bürünmüşlerdi. Günler geçtikçe uçup gitmelerini seyrettik; balıkçılar, martılar ve sığırcıklar durmadan güneye uçtular. Seslerini duymayalı o denli uzun zaman olmuştu ki nasıl öttüklerini unutmuştum.

“Ah, iyi,” dedi Welch. “Gelmek üzereler.”

Hâlâ kuşun neden benim dışımda kimseye garip gelmedi-

ğini düşünürken denizden sis düdüğüne benzer bir ses yükseldi. Yerimden sıçradım, kalp atışlarım hızlandı. Kesik kesik soluk alıyordum.

“Nerede?” dedim.

Bugün hava yeterince açıktı, gri göğün ardında bir yerlerde güneş vardı. Buradan kıyıyı, dalgaların öbür yanında duran bir leke şeklinde görebiliyordunuz. Ve ikisinin arasında ne tekne vardı ne de gemi.

“Bekle.”

“Hiçbir şey görmüyorum.”

Bir kez daha sis düdüğünün sesi yükseldi. Diğerleri sanki işler böyle yürüyormuş gibi hazır görünüyordu. Ardından, çok yoğun bir sis bulutunun içinden ilerliyormuşçasına grinin içinden bir geminin pruvası belirdi.

Yuvarlak burunlu ve gövdesinin rengi atmış bir şilepti. Adanın bizim bulunduğumuz tarafına yaklaşamayacak kadar büyük fakat feribot iskelesine uygun büyüklükte, derin suların üzerinde yükseliyordu. Yalpalayarak yaklaşıırken üzerindeki sicil damgasını tanıdım. Bacasındaki beyaz numarayı ve sarı-mavi çizgileri. Ara sıra bunlardan Norfolk’ta görürdüm. Donanma tarafından gönderildiği ve kıyıdaki Nash Karargâhı’ndan geldiği manasına geliyordu.

Dönerken dümen suyu kıyıya çarptı ve gözümü kısıtığım da parlak renkli tulumların içinde, olmaları gerekenden çok daha büyük duran iki kişiyi seçtim, güvertenin düz kıçında dolanıyorlardı. Şilep dönüyor, motorun sesi Carson gürültüden kulaklarını tıkayana dek gitgide yükseliyordu. Arka tarafta büyük, turuncu renkli bir vinç vardı —artık görebiliyordum— ve yükselip uzuyordu. Güverteden bir paleti kaldırıp suyun üzerinden iskelenin sonuna bırakmasını izledik.

Vinç bırakınca palet güm diye yere düştü. Altımızdaki iskele tahtaları zangırdadı. Tam bir adım ilerliyordum ki Julia kolunu göğsüme doğru atarak beni durdurdu.

“Tehlike geçti sinyalini vermeliler,” dedi.

Kanca, paleti bıraktı ve vinç geriye doğru çekildi. Güverte-deki iki kişi dikilerek öylece bize bakıyordu ve sis düdüğü çal-larken içlerinden birisinin bize el falan sallamasını bekledim. Şilep bize o denli yakın, o denli büyüktü ki ağzımız bir karış açık şekilde dikilerek bizi ıslatmasına izin verdik.

Nihayet vinç durdu ve temiz havayı derinlemesine içime çektim.

“Şimdi gidebiliriz,” dedi Julia.

Dümen suyu arttıkça, sular iskelenin kazıklarına çarpıyordu. Şilep yeniden hızla ilerledi. İki tane martı car car öterek iskelenin korkuluklarına kondu. Bizi, geminin bıraktığı erzakı izliyorlardı. Erzakı karıştırmaya, ne koparırlarsa almaya gelmişlerdi. Anakaradan şilebi takip etmiş olmalıydı.

Yaklaştığımızda bu sevkiyatta epey erzak olduğunu gördüm. Gerçekten de çok fazla şey vardı, genellikle kızların sevkiyat dönüşü eve geri taşıdıklarından çok daha fazla. Paletin üzeri ahşap kutularla kaplıydı, kutuların da hepsi çivilenerek kapatılmıştı. Ahşap kutuların üzerinde ise beş ya da altı adet çanta vardı, Tekne Ekibi’nin eve dönerken daima sırtlarında taşıdıkları türden.

“Tüm bunlar da ne?” diye sordum. Byatt’ın bana batan kaburga kemiklerini yakinen bilirdim. Bu yiyeceklere ihtiyacı vardı. Hepimizin bu yiyeceklere ihtiyacı vardı.

“Aramızda kalacak,” dedi Welch. “Olan bu.”

“Sorun yok,” dedi Carson. Gözümü kutu yığınınından ayırmak için kendimle mücadele ettim. “Hazmetmesi güç, biliyorum.”

“Bunların hepsi yiyecek mi? Bize bir hafta gider bunlar.”

“Muhtemelen daha uzun süre gider,” dedi Julia alaylı bir edayla.

Hepsi beni izliyor, bir şey bekliyordu fakat ne dememi beklediklerine dair hiçbir fikrim yoktu. “Sevkiyat hep böyle mi geliyor?” *Belki de ilk kez böyle gelmiştir, belki onlar da benim kadar şaşkınlara,* diye düşündüm. Fakat Welch sakince

başıyla onayladı. “Anlamıyorum. Nereye gidiyor bunca yemek peki? Neden eve götürmüyoruz?”

Welch bana doğru bir adım attı. Benim ve yiyeceklerin arasında durdu. Julia ve Carson da Welch’in yanındaki yerlerini aldı. Carson’ın kaşlarında beliren telaşlı kırıışık dışında, yüzlerindeki ifade çok ciddiye.

“Kulaklarını aç ve beni iyi dinle,” dedi Welch. “Seni bir sebepten ötürü seçtim. Bu görev, evdeki o kızları korumakla ilgili. Zor zamanlarda bile. Bir şeyler umduğun gibi çıkmadığı zamanlarda bile.”

Başımı iki yana sallayıp bir an için durup düşündüm. Bu doğru değildi. Anlam veremiyordum. “Siz neden bahsediyorsunuz?”

“Yiyeceklerden bazıları bozuk,” diye açıkladı Welch. “Çok fazla miktarda yiyecek gönderiyorlar fakat belki yarısı yenilebilecek durumda. O kutularda her türlü kötü şey mevcut. Son kullanma tarihi geçmiş ürünler. Böcek ilaçları.”

“Böcek ilaçları mı?” dedim kuşkucu bir edayla. Fakat Julia ve Carson, Welch’inkine benzer sert ifadelerle başlarıyla onayladı. “Böcek ilaçları yüzünden mi açlıktan geberiyoruz yani?”

“Bünyeleriniz halihazırda oldukça risk altında zaten. Yedikleriniz konusunda risk alma lüksünüzün olduğundan pek emin değilim.”

“Yani onun yerine, hemen hemen hiçbir şey yemiyoruz.”

“Evet,” dedi Welch. Ses tonu nötr, bakışları ise nazik ve soğukkanlıydı. “Sana söyledim, Hetty: Seni seçtim çünkü bu görevin altından kalkabileceğini düşündüm. Kuşkusuz, bazen insanlar hakkında yanıldığım olur. Ve şayet hal böyleyse, bu durumun icabına bakabiliriz.” Yavaşça bana doğru ilerleyip elini kot pantolonunun beline soktuğu tabancasının kabzasına götürdü.

Beni iki gözümün ortasından vurduğu gibi, bedenimin denize düşmesini seyredişini gözümde canlandırabiliyor-

dum. Okuldaki herkese bir Tekne Ekibi kızının ortadan nasıl kaybolduğunu açıklaması epey kolay olurdu.

“Fakat yanılıyorsam eğer üzülürüm doğrusu,” diye devam etti. “Ve yanıldığımı sanmıyorum. Sanırım bunun altından kalkabilirsin, Hetty. Haksız mıyım?”

İlk önce sorusunu yanıtlamadım. En ufak bir yiyecek kı-
rıntısı için birbirimizle savaşıyorduk ama bunca zaman çok
daha fazlası varmış meğer. Welch kim oluyordu da bunca ye-
meği bizlerden saklama hakkını kendinde buluyordu?

Fakat eğer ses çıkaracak olursam, hayatımı tehlikeye at-
mış olurdum. Welch, gözünü kırpmadan öldürürdü beni.
Asla vicdan azabı duymazdı. Tox’la bir buçuk sene geçirdik-
ten sonra, hepimiz gerekeni yapmayı öğrenmiştik. Ve dürüst
olmak gerekirse, beni seçmelerinin bir anlam ifade etmediği
ayağına yatamazdım. Reese’i değil, beni seçmişlerdi.

“Eee, Hetty?”

Burada yanlış olan her ne ise —ki bir şeylerin yanlış ol-
duğu kesindi— bu, şu anda düzeltebileceğim bir konu değil-
di. Daha dik durup Welch’in gözlerinin içine baktım. Yalan
atma konusunda Byatt’ın eline su dökemezdim ama deneye-
bilirdim. “Evet,” dedim. “Haklısınız.”

Welch omzumu sımsıkı kavradı; gülüşü kocaman ve içten-
di. “İyi bir seçim yaptığınızı biliyordum.”

“Aferin,” dedi Julia, Carson ise çatlak dudaklarıyla yana-
ğıma ıslak bir öpücük kondurmak için yerinden fırladı. Şaş-
kınlık içinde aniden geriye çektim kendimi. Carson âdeta buz
kesmişti, dudakları havadan bile daha soğuktu.

“Seni aramızda görmek güzel,” dedi. Her ikisinin de yüzle-
rine bir rahatlama ifadesi yayıldı, sanki eve bensiz dönmeye
kendilerini hazırlamışlardı.

Elbette buna kendilerini hazırlamışlardı.

Welch kolunu omzuma attı. “Elbette, kızlara söylemiyo-
ruz,” dedi beni kutulara doğru götürürken. “Bil diye söylüyo-
rum, bu durumu Müdire’yle de paylaşmamaya çalışıyoruz.”

“Paylaşmamaya mı çalışıyoruz?” Sesimin şaşkın çıkmasına engel olamadım. Tüm bunlar zaten oldukça tuhaftı fakat Welch ve Müdire’nin birbirlerinden herhangi bir şey saklamaları daha da tuhaftı doğrusu.

“Müdirenin işi başından aşkın. Bir de yemek sevkiyatının detaylarıyla canını sıkmaya lüzum yok.” Welch gülümsedi. “Bu konuyu kendi içimizde halletmemiz daha kolay. Müdire en ince detaylara takılır biliyorsun.”

“Elbette,” dedim. Verilecek doğru yanıt buymuş gibi geliyordu ve dahası Welch bu sırrı saklamak için neyi göze alabileceğini açıkça belli etmişti.

“Harika.” Beni bıraktı. “İşe koyulalım o halde. Her şey bir anda fazla gelmiş olabilir sana, o yüzden neden bu seferlik yalnızca bizi izlemiyorsun? Gidip geldikçe alışacaksın.”

Carson, çantaları Julia’ya uzatıyor, o da çantaların düğümlemlerini çözüp içindekileri yere döküyordu.

Sebze ve meyveler, hatta bir paket pastırma. Her şey dos-doğru marketten gelmişçesine paketliydi. Fakat yakından baktığımda bazı kutuların açıldığını, bazı paketlerin yırtıldığını ve üzerlerinde Nash Karargâhı’nın arması olan bantlarla yeniden kapatılmış olduklarını gördüm. Bir pusula, dünya resmi ve üzerinde okunamayacak denli küçük yazılar olan bir bayrak.

Welch bir paket dolusu havucu alıp burnuna götürürken karnım guruldadı.

“Bozuk,” diyerek kenardan okyanusa fırlattı. Havuçların ardından suya atlamamak için kendimi zor tuttum.

Sırada pastırma vardı, ardından bir paket üzüm ve ardından bir kile paprika. İki adet ağzına kadar dolu çanta boşalana ve iskelenin etrafındaki dalgalar yiyeceklerle dolana dek çantaları boşalttılar.

“İşte oldu,” dedi Welch. Artık üçüncü çantaya geçiyordu. İçinde kutu kutu sular vardı; şişelerin üzerindeki etiketler yepyenydi ve her zamanki markanın ismiyle parlıyordu. Ar-

tık yalnızca bu sudan içiyorduk. Eskiden kuyu suyu kullanırdık fakat Tox patlak verdikten sonra, Donanma kirlilik ihtimali gerekçesiyle kuyu suyu içmemizi yasaklamıştı.

Carson su paketlerini saymaya koyuldu. Julia ise kibritleri ve sabunları yığınlar halinde ayırıyordu. Çantasının içindeki şampuan şişelerini görebiliyordum, hepsi inci misali parlak, uçuk renkli ve tamamen gereksizdi.

Biraz uzun sürse de nihayet çantaları boşaltıp tutmak istedikleri şeyleri toparlayarak kaldırdılar. Yine kendi ambalajlarındaki yiyecekleri; krakerleri, kurutulmuş etleri ve hatta kurumaktan taşa dönmüş simitleri aldılar. Ve işte o zaman Julia kutulardan ilkinin içinde ne var ne yok incelemek için bıçağını çıkardı. Kâğıt şeritler rüzgârda uçup etrafa saçılarak denizin yüzeyini kül misali kapladı.

Toplam dört adet kutu vardı. Bir tanesi tıbbi teçhizatla doluydu; biyolojik tehlike unsuru taşıyan maddeler için torbaları, doktorların ağızlarına taktıkları maskeleri ve hemen hemen yiyeceklerin yarısını fırlatıp geri kalanını aldık. İkinci kutu ağzına kadar askeri mühimmatla doluydu; üçüncü kutuda ise bir çift altıpatlar vardı, her ikisi de strafordan bir kutunun içine düzgünce yerleştirilmişti. Welch, altıpatları alıp çantasının içine koyup mermi kutularından bazılarını her birimize paylaştırdı.

Derken sonuncu kutuyu da açtık. İçinde çoğunlukla kâğıt ve saman parçaları vardı fakat ortasına bir kalıp çikolata gizlenmişti; gerçek bir çikolata, bitter ve kaliteli olanlardan. Welch çikolatayı kutudan çıkarırken etrafına doluştuk.

“O çiko—” dedim fakat cümlem yarıda kaldı çünkü Welch folyoyu yırttı ve çikolatanın kokusunu aldık. Nasıl olduğunu, şekerin o mest eden kokusunun bir sarmaşık misali kıvrılarak havaya nasıl yayıldığını unutmuştum ve farkında olmadan elimi çoktan uzatmışım bile.

Carson kahkaha attı. “Bekle, alacaksın.”

“Daha önce yediniz mi bundan?” diye sorunca Julia ba-

şıyla onayladı. Kızgın olmam gerektiğini biliyordum. Fakat şu anda hissedebildiğim tek şey kıskançlık duygusuydu.

Welch çikolatanın ilk iki kare parçasını böldüğünde hayatımda işittiğim en güzel ses çıktı; gerçekten oradaymışçasına çıkan yoğun bir ses, gerçek bir ses.

“Her sevkியatta bir tane yolluyorlar.”

“Her seferinde değil,” dedi Welch. Şimdi diğer iki parça Julia’nın ellerindeydi. “...fakat sık sık yolluyorlar.”

Sonra sıra bana geldi, çikolata çoktan erimeye başlamıştı bile. Payıma düşen parçaları o denli hızla ağzıma tıktırdım ki boğulmak üzereydim ama kimin umurundaydı ki? Tadı bu denli harikayken kimin umurundaydı?

İşimiz bittiğinde, ki bu biraz vakit aldı çünkü kalan her bir erimiş çikolata parçasını yemek için parmaklarımı yalayıp duruyordum— çantaları alıp tekrar yola taşındık. Palet boştu. Welch, kutuları da suyun içine itti, nedenini sorduğumdaysa iskelede herhangi bir şey bırakacak olursak, bir sonraki sefer daha az erzak yollayacaklarını söyledi. Gönderilen erzaktan yalnızca üçte biri kadarını almış olsak da etrafı bomboş bıraktık.

Yolun buraya gelirken kullandığımız aynı yol olduğunu biliyordum fakat iskeleden uzaklaştıkça, bir farklı göründü gözüme. Belki de ışıktan dolayı öyle görünüyordu, sabaha nazaran hava çok daha güneşliydi, belki de değildi, belki de başka bir şeyden dolayı böyle hissediyordum. Martılar havalanıp tiz çığlıklar atarak tepemizde daireler çiziyordu. Şapkamın kulaklıklarını sıkıca aşağı çektim. Welch ansızın durdu, Carson da ona çarptı.

“Üzgünüm,” dedi Carson ama Welch kulak asmadı.

“N’oldu?” dedi Julia.

Welch bize bakmak için arkasına döndü, “Bir şey geliyor.” Martılar arkalarında kırılğan bir sessizlik bırakarak gittiler. “Ayrılın,” dedi. “Eşleşin. Yoldan uzak durun ve bahçe kapısında buluşalım. Hetty, sen benimle geliyorsun.”

Julia ve Carson, bakışıp ardından çalılıkların içinde göz-

den kayboldu, ta ki artık kıyafetlerinin üzerindeki kırmızılar görünmeyene dek.

Welch beni ormanın içine doğru yönlendirdi, hızlı adımlarla ilerledik. Çamların arasından yürürken yalamuklar kıyafetlerimize takıldı. Omzumun üzerinden baktığımda, karanlığın gitgide yoğunlaştığını gördüm, çıkan her ses ağaçların arasında sinsice dolaşan bir hayvanın sesi gibi geliyordu kulağıma. Ormanın derinliklerine indikçe, taşıdığım çanta terden yapış yapış olan ellerimin arasından kaymaya başladı.

“Welch,” dedim fakat bana yanıt vermedi, yalnızca geriye uzanıp beni paltomdan tuttuğu gibi sürükledi.

Sol tarafımızdan, çalılıkların içinden bir çatırtı yükseldi. Welch, anında durdu. Korkudan donup kaldı ve kolunu göğsüme attı. Dört bir yanımda çamlarla kuşatılmış haldeydi; gelişigüzel şekilde sıralanmış, ufku ince dilimler halinde parçalara bölüyorlardı. Hareket eden hiçbir şey göremiyordum.

Belki de yanılmıştık, belki de bu yolculuğu sağ salim tamamlamıştık. Fakat çalılıkların içinden yeniden bir çatırtı yükseldi ve bir şey görür gibi oldum. Ani bir hareket. Camsı ve sapsarı gözler. Sonra tekrar ortadan kayboldu.

“Bu da neydi?” diye fısıldadım. Kalbim tekledi ve panikten göğsümün sıkıştığını hissettim.

“Emin değilim.” Yanında taşıdığı tabancayı el yordamıyla kot pantolonunun belinden çıkarıp yan tarafında tuttu, eli tetikte değildi. “Bir şey görme—”

Derken sözü yarıda kesildi, arkamızda bir gümbürtü koptu. Bir hırıltı ve ardından dal çatırtısı. Arkama döndüm.

Bir vaşak; gri kürklü, bedeni uzun ve yere doğru eğilmiş. Sivri kulakları dimdik duruyor, hırlarken dişleri parlıyordu. Dokuz-on metre kadar uzağımızdaydı ve dikkatli adımlarla bize doğru yaklaşıırken, buz tutmuş zemin çatırdıyordu.

Tox’tan önce küçük ve ürkektir. Tek bir atışla onları korkutabilirdiniz. Fakat karşımızda duran bu vaşakın kaslarının postunun altında dalgalanarak hareket ettiğini, iriyarı omuz-

larının neredeyse bel hizama geldiğini görebiliyordum.

“Arkama geç,” diye fısıldadı Welch. “Usulca.”

Gözüm vaşağa kilitlenmiş halde güçbela soluyarak Welch’in arkasına geçtim, her adım atışımdan önce botlarımla zemini hissettim. Vaşaktan bir hırıltı daha yükseldi ve göğsünü yere doğru eğdi. Artık gitgide yaklaşıyordu bize. Sırtındaki siyah benekleri, derisinin parçalar halinde döküldüğü yerlerdeki kurumuş kanların kabuk bağladığını görebiliyordum. Ön ayaklarının iç taraflarında kabarcıklar şeklinde yaralar çıkmış, boynundaki beyaz kürkü ise safrayla lekelenmişti.

Bir adım attı, bir adım daha, kuyruğunu bir sağa bir sola hızla salladı. Welch beni geriye doğru itti, ayağım ağaç köklerinden bir tanesine takılınca küfrederek sendeledim. Vaşak tıslayıp ileriye doğru fırladı. Kulak tırmalayıcı bir çığlık bastı.

Welch havaya ateş etti, tabancasından çıkan sesle birlikte beynim patlayacak gibi oldu, vaşaksa yeniden hırlayıp kuyruğunu şiddetle sallayarak etrafımızda daireler çiziyordu.

“İşaret verdiğim an,” dedi Welch, “Eve koş. Sana yetişmeye çalışacağım.”

Bir o tarafa bir bu tarafa dönerken tabanca Welch’in ellerinde titriyordu ve artık hangi yönden geldiğimizi, hangi yöne gitmem gerektiğini kestiremiyordum. Fakat bunun bir önemi yoktu. Kalp atışlarım bana *koş, koş, koş* diyordu.

“Hazır mısınız?” dedi Welch. Vaşak hâlâ hırıldıyor, Welch tabancayı iki gözünün ortasına doğrulturken ağzını vahşice açıp kapatıyordu.

Hazır olduğumu sanmıyordum. Fakat artık çok geçti. Welch tetiği çekti, mermi yanından hızla geçip giderken, vaşak çığlığı bastı. Welch beni sertçe itti. “Git!” diye haykırdı. “Şimdi!”

Kulaklarımdaki çınlamadan dolayı Welch’in ne dediğini duyamasam da bedenim duydu. Çantamı omzuma attığım gibi tabanları yağladım. Ayaklarım toprağı dövüyordu. Soluk soluğa kalmıştım. Var gücümle kendimi ileriye doğru itiyordum.

Arkamdan bir silah sesi daha yükseldi. Arkama bakmadım.

Zikzaklar çizerek aralarında koşarken çamlar yanımdan hızla akıp gidiyordu. Korku bir peçe misali gözlerimi örtüyor, her şey gözüme farklı bir şeymiş gibi görünüyordu; tehlike gibi, acı gibi. Önümde bir yol belirdi. Yolu takip ederken, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Burada fazlasıyla korunmasız ve savunmasız bir haldeydim fakat sanırım bu yol, Bay Harker'ın adanın güney tarafında kullandığı yollarından biriydi. Hiç değilse doğru yoldaydım.

Ciğerlerim yanıyor, bacağıma kramp girmeye başlıyor, çantamsa kalçalarım vurarak canımı acıtıyordu. İleride bir dizi ladin ağacı olduğunu gördüm, dalları yere doğru eğilmişti. Eğer ağaçların içine doğru girersem, beni takip eden her şeyden saklanabilir ve Welch'i orada bekleyebilirdim.

Sık dalları omzumla ite ite ilerleyip kendimi küçük ve korunaklı bir yerde buldum. Hava ferah gibi ve baharatımsı kokuyordu. Ladinlerin çapraz çizgiler halinde uzanan iğnelerinden dolayı tüm dünya lime lime olmuş gibi görünüyordu âdeta. Ötede, orman sakindi, hareket eden hiçbir şey yoktu. Welch'in kıyafetinin üzerindeki kırmızıdan eser yoktu. Çantamın içini karıştırarak şapkamı bulup dallardan birinin üzerine koydum, böylece eğer Welch buradan geçecek olursa şapkayı görecekti.

Eğer birkaç dakika içinde gelmezse, dedim kendi kendime, ilerlemeye devam edeceğim. Fakat yeniden ortaya çıkacak olmasının düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Tox'tan önce burada tek başıma zaman geçirmemiştım hiç. Yanımda daima sınıftan kızlar olurdu. Biyoloji dersi için hep beraber çıktığımız bir doğa yürüyüşü veya akşam yemeğinde Reese'lere gideceksek ormanın içinden ağır adımlarla yürüdüğümüz zamanlarda da yanımda Reese ve Byatt olurdu. Ve o zamanlar orman böyle değildi. Ağaçlar birbirine bu denli yaklaşmamıştı. Orman daha havadardı.

Ladinlerden bir tanesinin köküne doğru çömelip buz tut-

muş zemine oturmamak için ölü iğnelerin bir kısmını toplayarak üzerinde oturabileceğim bir yığın haline getirdim. Fakat burada, çalılıkların altına gizlenmiş bir şey vardı, sert ve boş bir şey.

Pasparlak, siyah boncuklar misali saçılan böceklere aldırış etmeden, ölü yaprakları kazıyarak çıkardım. Daha fazla yaprağı kazıdıkça keskin ve çürük bir koku gıdıklıyordu burnumu, ta ki yaprakların altına gizlenmiş olan şey ortaya çıkana dek: Parlak mavi, plastik ve katlanabilir bir sapı olan bir soğutucu. Birileri piknik sonrası ardında bırakmış gibiydi.

Altları kirlenmiş tırnaklarımla soğutucuyu açmadan önce etrafı kolaçan ettim. Muhtemelen Bay Harker'a ait eski bir balıkçı çantasıydı fakat bir göz atmaktan zarar gelmezdi.

Küflenmiş bir olta yemi, bir dizi olta iğnesi ve birkaç olta bulmayı beklerken, tamamen farklı bir şey buldum. Soğutucunun dış kısmı çamur tabakasıyla kaplanmış olsa da içi âdeta silinmişçesine tertemizdi. Dibinde, parlak kırmızı bir bantla mühürlenmiş şeffaf bir poşetin içinde bir tüp kan vardı. Tanıdık gelen bir el yazısıyla "Potansiyel RAX009" adıyla etiketlenmişti.

"Hetty?" Welch'in sesi ağaçların arasından aceleci ve kesik kesik geliyordu.

Soğutucuyu hızla çarparak kapatıp yaprakları tekrar üzerine örttüm. Bu her neyse, muhtemelen asla görmemem gerekiyordu.

"Orada mısın?" diye seslendi Welch tekrar, ayağa kalkıp çantamı omzuma attım.

"Buradayım," dedim, şapkamı dalların üzerinden alıp ağaçların arasından çıkarken.

Welch, telaşlı adımlarla ağaçların arasından koşturarak geldi. Yanağına kan bulaşmıştı, paltosunda bir yırtık vardı ve saç örgüsü bozulmuştu. Birdenbire önümde bitip beni omuzlarımdan kavrayarak sarstı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, Hetty?" dedi. Karşımdaki,

okula son giriş saatini kaçırdığım için beni paylayan Bayan Welch değildi. Tox yüzünden perişan olmuş, endişeli ve bitkin bir başka kızdı yalnızca. "İlerlemeye devam etmen gerekiyordu."

"Üzgünüm," dedim. "Endişelendim yalnızca." İşin aslı, ormanda tek başıma olmaktan korkmuştum fakat bunu söyleyecek değildim. "Vaşak ne oldu?"

"Öldü," dedi. "Fakat Hetty, sana bir emir verdim. Bir dahaki sefere emrime uymak zorundasın, anlaşıldı mı?"

Hızla başımı salladım. "Uyacağım."

Omzumun üzerinden etrafı kolaçan etti, bakışları ladin ağaçlarının olduğu tarafa gidince birazcık kenara doğru kaydım. Soğutucudan haberi var mıydı yok muydu, RAX009'un ne anlama geldiğini biliyor muydu diye sormak istedim ona fakat iskeledeki bakışını hatırladım, bahsini açmamam gereken şeyler bildiğim geldi aklıma. Bu da bir başka test miydi yoksa? Bu sırrı saklamak da işimin bir parçası mıydı?

Welch kaşlarını çattı. "İyi misin?"

İhtiyatlı olmak üzgün olmaktan daha iyidir.

"Evet," deyip sahte bir tebessüm takındım. "Hadi eve gidelim."

Yola geri dönüp hızla eve doğru ilerledik. Sağda solda bir yolun başlangıcı, öbek öbek çimenler ve mezar taşları misali yayılmış molozlar vardı. Sağ gözümün körlüğünü hissederek, sol gözümü sertçe kırıştırdım.

Güzün son demlerinin soğuşunda terim soğudu; öğleden sonra bahçe kapısına vardığımızda tir tir titriyordum. Ağaçların tepesinden yükselen beyazlığı görmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Terasta gözcülük eden Silah Ekibi kızları iki karaltı şeklinde göründü. *Ben onlara nasıl görünüyorum acaba*, diye merak ettim.

Bahçe kapısının önünde ölü bir çakal yatıyordu, kanlar içindeki yüzünün etrafına sinekler üşüşmüştü. Carson ve Julia da çakalın hemen ötesinde, çitlere dayanarak oturmuştu ve biz yaklaşırken çakalın leşinin etrafından dolanarak ayağa kalktılar.

“Unutma,” dedi Welch kulağıma doğru eğilerek. “Kocaman bir tebessüm takın. İçerideki kızlara her şeyin yolunda olduğunu göstermek bizim işimiz.”

Koşmaktan göğsüm hâlâ sıkışık vaziyette, ellerim ise denize fırlattığımız yiyeceklerden dolayı suçluydu fakat dik durup tüm bunları geride bırakmak için elimden geleni yapacaktım. Artık bu sırlar benimdi ve onları saklamam gerekiyordu. Tüm bunları kaldıracabileceğimi düşündükleri için beni seçmişlerdi, ben de öyle yapacaktım.

Welch bahçe kapısının kilidini açtı ve tek sıra halinde geçerek ilerleyip evin ön kapısından girdik. Çantamı yere indirip içindekilerden paylarına düşeni almak için bağırp çağıran kızlardan bariz bir şekilde gözlerimi kaçırdım. Byatt, merdivenlerin aşağısında beni bekliyordu. Başını yana doğru yatırmıştı ve tek kelime etmiyordu.

“Reese nerede?” diye sordum yanına yaklaştığımda.

“Onu bütün gün hiç görmedim.” Byatt bana doğru uzandı. Ona doğru eğilmek, beni kucaklamasına izin vermek istedim fakat kimseye hiçbir şey çaktırmamam gerekiyordu. “İyi misin?”

“Yorgunum.”

Arkamdan bir dizi ağır ayak sesi geldi ve arkama döndüğümde gelenin Müdire olduğunu gördüm, endişeden yüz ifadesi neredeyse anaç bir hal almıştı.

“İyi misin?” dedi.

Başımınla onaylayıp göğsümde artan baskıya aldırış etmemeye çalıştım. “İyiyim. Birdenbire her şey çok ağır geldi sadece.”

“Neden yukarıya çıkmıyorsun?” Müdire elini omzuma koydu. Tox içlerinde canlıymışçasına parmakları zangır zan-

gır titriyordu. "Biraz istirahat etmek iyi gelecektir."

"Müdire haklı," dedi Byatt. "Hadi."

"Fakat yiyecekler..." Tek istediğim dinlenmekti ama kızlar paylarına düşen yiyecekleri alana dek beklemem, ardından da kalan yiyeceklerin kilere geri taşınmasına yardımcı olmam gerekiyordu. Bunu yapmak işimin bir parçasıydı.

Welch yanıma gelip beni kalabalıktan uzaklaştırdı. "Biz hallederiz," dedi. "Sen git uyu."

Onunla tartışmaya mecalim yoktu. "Peki." Welch'e geri vermek için av bıçağıma davrandım fakat başını iki yana salladı.

"Bunu hak ettin," dedi. Tıpkı Julia, tıpkı Carson gibi kemerimde bir bıçak takılıydı. Sanırım artık iş resmiyete dökülmüştü.

Byatt'ın beni merdivenlerden yukarıya çıkarmasına izin verdim ve birkaç adım attıktan sonra gözümü yumdum. Arkamızda kızların yiyecekler için didiştiklerini işitebiliyordum. Aklıma iskeledeki okyanus, oraya attığımız onca yiyecek geldi. Burada mahsur kalmış kızları düşünmeden yediğim o çikolata.

Nihayet, odamıza geldik. Ranzamıza çıkıp yanlamasına uzandım. Byatt, yatağın kenarında oturdu, bedenim de ona doğru kıvrıldı.

"Su falan ister misin?" dedi.

"İyiyim, gerçekten."

"N'oldu orada Hetty?"

Anlatmak istedim —hem de nasıl çünkü eğer ne diyeceğini bilen biri varsa, o da Byatt'tı. Fakat sertçe yutkunup iyice kıvrıldım. Welch'in, *Her şey yolunda*, deyişi yankılandı zihnimde. "Hiç."

Bir süre sessizliğini koruyup ardından bana doğru geriye yaslandı, ikinci omurgasının omurları sertçe kalçama battı.

Güneşin son demleri yüz hatlarını aydınlatıyordu. Kemerli burnu ve uzun boynuna, omuzlarından aşağıya dökülen koyu kestane rengi saçlara o denli aşınaydım ki onları gözüm

kapalıyken bile bulabilirdim. Lise birinci sınıfın bahar döneminde Byatt saçlarımı kesene dek eskiden benim saçlarım da onunkiler kadar uzundu. İkimiz verandaya çıkmıştık, saçlarımı çene hizama gelecek şekilde muntazam bir biçimde kesmişti. Hâlâ birkaç ayda bir, Tekne Ekibi kızlarından ne tür bir bıçak ödünç almayı başarabilirse saçlarımı keser, kör bıçağa değer değmez saçlarımın uçları kopup tarazlanırdı.

Onu hafifçe dürtünce bana baktı. “İyi misin?” diye sordum. Kimi zaman ona nasıl olduğunu sormayı unutuyordum. Onun bizler gibi olduğunu unutuyordum. Fakat sevecenlikle gülümsedi bana.

“Biraz uyu. Hemen yanında olacağım.”

Yapacağımı yapmış, göreceğimi görmüştüm. Fakat şimdi Byatt yanımdaydı ve sanki dünyadaki en kolay şeymişçesine uykuya daldım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Reese kahvaltıya inmedi. Onu Tekne Ekibi'ne katıldığımdan bu yana, yaklaşık iki gündür, görmemiştim fakat Byatt onu gündüz okul arazisinde, gece de eskiden öğretmenlerden birine ait olan bir ofiste saklanırken gördüğünü söyledi.

Bugün kanepelerden birini paylaşarak Cat ve Lindsay'yle birlikte şöminenin yanında oturuyorduk. Onlar da bizimle aynı sene okula başlamışlardı fakat dersler dışında eskiden hiç muhabbetimiz yoktu. Tox'tan sonra yiyecek ve battaniye değiş tokuşu yaparak birlikte takılmaya başlamıştık. Artık herkesin eskiye nazaran daha çok yardıma ihtiyacı vardı.

Genellikle yiyecekleri almak için mutfağa ben giderdim ama dün suya fırlattığımız yiyecekler aklıma geldikçe, kendimi hâlâ kötü hissediyordum. Bugün benim yerime Byatt gitti ve kavga dövüş bir paket kruton almayı başardı. İçinden bir avuç dolusu alıp paketi bana uzattı.

"Bir şeyler yemelisin," dedi.

"Sonra yerim." Yiyemezdim. Biliyorum, biliyorum, onca yiyeceği bir sebepten dolayı okyanusa fırlatmıştık fakat bu, Byatt'ın ağzına attığı her lokmayı sayarak yemesini izlememi hiç de kolaylaştırmıyordu.

"Hetty, konuşabilir miyiz?"

Seslenen Welch'ti. Onu görmek için kanepede oturduğum

yerden arkama döndüm. Ağzı düz, sıkı ve ince bir çizgi halini almıştı fakat neredeyse endişeli gibi görünüyordu, tıpkı Tox'tan önce okula son giriş saatini kaçırdığımızda olduğu gibi.

"Elbette," diyerek ayağa kalkıp Welch'e doğru gittim.

"Sana krutonlardan saklayacağım," diye seslendi Byatt. "İstesen de istemesen de."

Omzumun üzerinden ona el salladım. "Sağ ol anne."

Welch, beni koridorun ağzına doğru yönlendirdi. Ona bu denli yakından baktığımda alnında yer eden çizgileri görebiliyordum; gözleri ateşi çıkacakmışçasına çakmak çakmak bakıyordu.

"Bir şey mi oldu?" dedim.

"Byatt haklı. Bir şeyler yemelisin."

"Aç değilim." Yiyemezdim. Halihazırda aldığımdan daha fazlasını alamazdım.

Welch iç geçirdi. "Hetty." Sesi kulağa ciddi geliyordu. "Biraz daha gayret etmene ihtiyacım var, lütfen."

"Anlamadım?" Sadece ana salonda oturuyor olmam gerçeği bile oldukça ağır bir yükü zaten.

"Buradaki herkese her şeyin yolunda olduğunu göstermekle yükümlü olduğunu söylemiştim sana. Fakat orada oturmuş, her an kusacakmış gibi görünüyorsun."

"Deniyorum, tamam mı?" dedim, sesimden öfke akıyordu.

"Yeterince değil." Omzumun üzerinden Byatt'ın oturduğunu bildiğim yere doğru baktı. "Genellikle üçünüz takılırsınız. Reese nerede?"

"Konunun bununla bir alakası yok."

Welch alaylı alaylı güldü. "Çok alakası var. Sen Tekne Eki-bi'ne katıldığında sergilediği o gösteriden sonra, gözler ikinizin üzerinde." Bana doğru eğildi. "Kızlar sizi izliyor, Hetty. O yüzden o küçük kavganız her ne ile ilgiliyse, bunu çözmek gerekiyor. Öpüşüp barışın. Üçünüzün ilişkisini eskisi gibi normale döndürecek her ne gerekiyorsa yap. Normale, Hetty."

“Reese’den bahsediyoruz. Küsmek onun için çok olağan bir durumdur.”

“Rica etmiyorum,” dedi Welch ters ters. Çenesini sıktı ve gözleri parıldadı.

“Tamam,” dedim. Ellerimi pes edercesine havaya kaldırdım. “Pekâlâ. Onunla konuşacağım.”

“Ona anlatmaman gereken hiçbir şeyden bahsetmeyeceksin.”

Ona normal bir günde de hemen hemen hiçbir şey anlatmıyordum zaten. “Anlatmam.”

Welch gülümsedi ya da ona benzer bir tebessüm yaptı ve elini omzuma koydu. “Teşekkürler,” dedi. “Bugün bir ara konuşsan iyi olur.”

Birkaç adım uzaklaştığı anda ağızımdan kaçiverdi. “Rahatsızlık duymuyor musunuz? Yani herkese yalan söylemekten?”

Bir anlığına sorumu yanıtsız bıraktı ve ardından arkasına döndü. Doğru olanı yapmak istediğini, yetişkin gibi konuşmak istediğini yüzünden okuyabiliyordum. “Evet, ediyor.” Ve omuz silkti. “Yani?”

Yani bu hiçbir şey anlam ifade etmiyor mu? diye avaz avaz bağırmak istiyorum. Yani bunun bir anlamı yok mu?

“Yanisi yok, sanırım.”

Başıyla onayladı. “Bugün, Hetty.”

Byatt’ın yanına döndüğümde bizi izlemiş olduğunu anladım. Tırnaklarını yemiş, kaşlarını çatmıştı.

“Reese’le konuşmam lazım,” dedim. “Beni yeniden öldürmeye teşebbüs etmesi ihtimaline karşı beş dakika içinde gel bizi bul.”

“Seni yalnızca boğmaya kalktı,” dedi Byatt fakat başıyla onaylayıp yanından geçerken beni durdurmak için parmaklarını kemerime takıp, “Dikkatli ol, tamam mı?” dedi.

Ona gülümsedim. O bana karşı nadiren dikkatli olsa da ben Reese’e karşı daima dikkatliydim. “Elbette.”

Babası buradayken Reese'le anlaşmak daha kolaydı. Okulu karantinaya aldıkları an, Bay Harker'ı çitlerin bizim bulduğumuz tarafına getirip onu öğretmenlerle birlikte bizim kanadımıza tıkmışlardı ve evde bizimle birlikte kalan bir adam olması olup bitenlerin en tuhaf tarafı değilmiş gibi davranmıştık.

Bay Harker yaklaşık bir ay kadar burada kaldı. O zamanlar, bu tip şeyleri aklımızda tutardık fakat şimdi üzerinden o kadar uzun zaman geçmiş gibi geliyordu ki hayal meyal hatırlayabiliyordum. Geri kalan her şeyi kesik kesik hatırlıyordum. Yakmak için mobilyaları kırıp ayırmadan evvel Reese ve babasının yemek odasında kahvaltı edişini. Reese ve babasının elimizde kalan alet edavatlarla jeneratörü tamir edişlerini. İkisinin verandada dikilip gökteki takımyıldızların izini sürüşünü ve Reese'in, ben ve Byatt'ın yanındayken asla kahkaha atmadığı şekilde kahkaha atışını hatırlıyordum.

Ve daha başka şeyleri de. Bay Harker'ın nasıl değişmeye başladığını. Değişimler yavaş yavaş baş göstermişti. Başlarda yalnızca ellerini kaşımaya ve paramparça etmeye yönelik bir istek duyuyordu. Tox onu ele geçirmişti, gerçi o zamanlar henüz bu ismi kullanmıyorduk. Tek bildiğimiz Bay Harker bir gün tehlike teşkil etmezken, bir gün etmeye başlamıştı. Bir gün kendindeydi, ertesi gün ise toprak misali taneli, siyah renkli sulu çamur kusuyor ve bize boş gözlerle bakıyordu.

Reese, babasının başına gelenleri görmezden geldi, her şey yolundaymış gibi davrandı. Bir gün Byatt'la ağız dalaşına girdi ve ertesi gün Bay Harker gitti. Reese'in paltosuna, gitmesi gerektiğine dair bir not iliştiirmişti o uyurken. Gitmesinin herkes için en hayırlısı olacağını yazmıştı.

O sabah Reese çitlere koştu, bunu hatırlıyordum. Çitleri tırmalayarak parmaklıkların arasından geçmek isterken avuç içleri paramparça olmuştu. Fakat Taylor onu geriye çekti, ben ve Byatt da öyle, Reese'in darmadağın oluşunu izledik. Yeniden kendine geldiğinde ruhundan bir parça eksilmişti sanki.

Benim için durum hiçbir zaman böyle değildi. Havalimanlarında edilen vedalar ve izlenen haber bültenleri vardı fakat babam daima eve geri dönerdi.

Reese'i suyun kenarındaki çam korusunda, Tox'un ilk patlak verdiği gün oturduğumuz aynı yerde buldum. Şimdi orada, o aynı ağacın aynı dalında oturuyordu ve bugünün o günden farklı olan tek yanı ince montunun içinde soğuktan titrerken parıldayan gümüşü eliydi.

Beni görebileceği şekilde önüne doğru yaklaştım usulca, bu daima en güvenli yoldu. Onu son görüşümün üzerinden geçen yaklaşık iki günden beri gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Sanırım aç görünüyordu. Ve üşümüş. Fakat onun hiçbir zaman bizlere ihtiyacı olmadı. Hep tam tersiydi.

"Selam," dedim. Başını yukarıya kaldırmadı ve söylemem gereken bir şey ağzımdan çıkmasın diye dudağımı ısır-dım. *Welch'in dediklerini hatırla*, diye anımsattım kendi ken-dime. *Bunun önemli olduğunu hatırla*.

"Tekne Ekibi konusunda." Çamın gövdesine yaslanıp aramızda epey mesafe bıraktım. "Beni seçeceklerinden haberim yoktu. Seni seçeceklerini düşünmüştüm."

"Ben de," dedi, sanki benim değil de onun gırtlığı ezil-mişçesine pütürlü ve çatallı çıkıyordu sesi. Çılgılığı basıp zorla ağzından bir özrün dökülmesini istedim. Fakat bana bakıp kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Bu da bir şeydi. Bekleyebileceğimden çok daha fazlasıydı. "İyiyim, gerçekten, iyiyim."

"Emin misin?" Gülümsemeye çalıştı. "Çünkü berbat görünüyorsun. Suratın *Küçük Kadınlar*'daki Beth'e benziyor."

"Hadi ya," dedim dümdüz bir ses tonuyla. "Hasta falan mıyım sence?"

"Raxter'da mı?" Sahte bir şaşkınlık ifadesi takınarak kaşla-rını kaldırdı. "Asla."

Sessizliğe büründük, galiba her ikimiz de biraz da olsa şakalaşmış olabilmemizin şoku içindeydik. Biz kurduğumuz bu diyalogun içine etmeden önce, Byatt'ın buraya gelmesi lazımdı, hem de hemen.

Ağaçlara bakmak için arkama döndüm ve yeniden önüme baktığımda, Reese ayaklarını sallıyordu. Neredeyse mahcup görünüyordu. Fakat Reese mahcubiyet hissetmezdi. Eşcinsel olduğunu açıklarken bile, bunu söyleyiş tarzı bana doğrultmuş bir silah gibiydi. Sanki ona karşı gelmem için bana meydan okurcasına, "Eşcinsel," demişti.

"Dün Tekne Ekibi'yle dışarı çıktın," dedi ve bekledi.

"Evet."

"Nasıldı peki?"

"Farklıydı." Kelimeler güçbela çıktı ağzımdan.

"Farklı derken?"

"Şey..." Welch'i hatırla, işini hatırla. Her şey yolunda. "Daha fazla ağaç var," dedim salak salak.

"Bak, Hetty, bilmem gerek. Bilmek zorundayım. Onu gördün mü? Babamı? Evimi? Herhangi bir şeyi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Üzgünüm Reese." Bakışlarını benden çevirdi fakat yine de tutmaya çalıştığı gözyaşlarını görebiliyordum. Ne yapacağımı bilmeyerek boğazımı temizleyip bir an evvel ortadan kaybolmayı diledim. "Byatt nerede kaldı? Yanımıza gelecekti."

Reese yanıt vermedi, o yüzden eve doğru davrandım. Fakat tam korudan çıkmış ve yalnızca birkaç metre ilerlemiştim ki Cat koşarak soluk soluğa yanımıza geldi. Saç hizası boyunca yayılmış olan kabarcıklarına bakmamaya çalıştım, her biri patlamış ve kanıyordu.

"Hey," dedi. "İçeri gelsen iyi olur."

Korku dalga dalga bedenime yayıldı. Sertçe yutkundum. "Niçin?"

“Senin kız. Nöbet geçiriyor.”

İlk başta hiçbir şey hissetmedim. Yalnızca parmaklarımda bir karıncalanma hissi, kör gözümün ardında hafif bir ağrı. Sonra başım döndü ve dizlerimin bağı çözüldü.

“Hayır,” dedim. “Olamaz, onu daha demin gördüm.”

“Üzgünüm,” dedi Cat. “Olabildiğince çabuk geldim.”

İmkânsız. Daha on dakika önce Byatt’la birlikteydim ve iyiydi. İyi olmak zorundaydı.

Arkama dönüp Reese’i aradım fakat daldan atlayıp kordan peşim sıra gelmişti çoktan, tam arkamda duruyordu ve dudakları sıkı bir çizgi halini almıştı. Tek kelime etmeden, gitgide hızlanarak eve koştuk, ta ki ben ana salona dalana dek.

Ana salon genelde günün bu saatinde boş olur, şömine-nin etrafında toplanmış birkaç kız olurdu yalnızca. Byatt ortada yoktu. Cat’e nerede olduğunu sormalıydim, sormalıydım, sormalıydim.

“Sakin ol,” dedi Reese usulca ve uzanıp elini sımsıkı tuttum.

Hepsinde yanı başındaydım. Yaklaşık bir hafta boyunca sesini çalan nöbetinde, sırtında bir kesik açıp onu ikinci bir omurgayla bırakan nöbetinde. Bunda da yanında olmalıydım.

Titrek bir çığlık yükseldi. Korku dalga dalga bedenime yayıldı, soğuk ve taze. Reese’in elini bıraktım. Ses evin arka tarafından, mutfağa açılan güney kanadından gelmişti.

Şöminenin etrafında toplanmış kalabalığı yara yara ilerleyip koridor boyunca hızla koştum, sınıf ve ofisler yanımdan akıp gidiyordu. Yanından geçtiğim her sınıf ve ofis boştu. Byatt yoktu, Byatt yoktu, Byatt yoktu. Nihayet, onu gördüm. Mutfak zeminine sere serpe uzanmış, koyu renk saçları yüzünü örtüyordu.

Lütfen. Bu gerçek olamaz.

Yanı başına dizlerimin üzerine yere yığıldım. Her iki burun deliğinden de kan akıyor, soluk almaya çalışırken kan dişlerinin bir ucundan diğer ucuna doğru hızla yayılıyordu. Ağlıyordu galiba, söylemesi güçtü. Bir eliyle bir paket krakeri

sımsıkı tutarken, diğer eliyle boğazını tırmalıyordu.

“N’oldu?” dedim, kelimeler ağızımdan arka arkaya döküldü. “Neren acıyor? Neyin var?”

Dudaklarını oynatarak bir şey söylüyor, bana sesleniyordu galiba fakat ardından, gözleri geriye doğru devrildi. Şiddetle sarsıldı, kasları sımsıkı kasılıp bedeni âdeta dalgalandı.

Galiba çığlık atıyordum ama sesim çıkmıyormuş gibi hissediyordum. Omuzlarımı kavrayan eller beni geriye doğru çekti. Onları uzaklaştırdım. Byatt’ın nabzına baktım.

“Hey,” dedim gözlerini açarken, her iki gözü de kan çanağına dönmüştü. “Benim, Hetty. Geçti.”

“Welch’i bulması için birini yolladım,” dedi Reese. Sesi kulağa sakin ve temkinli geliyordu fakat Reese’i tanırdım ve bunun paniğe kapıldığı anlamına geldiğini biliyordum. Byatt’ın diğer tarafına geçip dikildi ama Byatt’ı değil beni izliyordu. “Dayan, tamam mı?”

Geçen sefer geçirdiği nöbet sırasında Byatt çok kan kaybetmişti. Ranzanın alt tarafından sızarak, kanı parkelerin arasındaki çatlakların içine dolmuştu. Bu sefer yalnızca ağızına bulaşıp zemine damlayan bir burun kanaması vardı. Gömleğinin kollarını yukarı doğru sıyırıp herhangi bir iz ya da bere var mı diye baktım, hiçbir şey yoktu.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedim, ona doğru diz çökerek. Onu bu halde görmek beni perişan ediyordu. “Bana neyin olduğunu anlatmak zorundasın.”

Bana doğru uzandı, eli titriyordu. Yakamdan tuttuğu gibi kendine doğru çekti beni. O kadar dibine girdim ki salyasının yanağıma yapıştığını hissettim.

“Hetty,” dedi. “Hetty, lütfen.”

Bu duyduğum en berbat şeydi. Metal parçalar birbirine değiyormuşçasına, milyonlarca insan hep bir ağızdan konuşuyormuşçasına, bir çığlık ve bir fısıltı ve ikisinin arasında kalan her şey gibi geliyordu kulağa sesi. Sesini duymak canımı acıtıyordu, kemiklerime dek işleyen gerçek bir acı. Sanki

kemiklerim çatırdıyormuş gibi, sanki kemiklerim camdanmış gibi hissediyordum.

Öne doğru kıvrıldım ve ellerimi kulaklarıma bastırdım. Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettim, ta ki nihayet çatırtı bedenimi terk edene ve yeniden düşünebilir hale gelene dek.

“Kahretsin,” dedi Reese cılız bir sesle, sanki ses onu da vurmuşçasına. “O da neydi öyle?”

Ona kulak asmayıp neredeyse boğulurcasına hızlı ve derin soluk alarak doğrulmaya çalışan Byatt’a doğru süründüm. Korkmuş görünüyordu. Bir buçuk yıldır Tox’la yaşıyorduk. Bugüne dek korktuğunu hiç görmemiştim.

“İyisin, bir şeyin yok,” dedim ona doğru uzanarak. Fakat başını iki yana sallayıp, *Ya sen?* diye sorarcasına elini yanağıma bastırdı.

Koridorun aşağısından gelen seslerin gitgide yaklaştığını işittim. Welch ve birkaç kişi daha geliyordu; muhtemelen Julia ve Carson’dı. Tekne Ekibi’nin görevi buydu. Pisliği temizle, ortadan kaldır. Fakat şimdi temizlemeleri gereken pislik Byatt’tı ve onu gözümün önünden ayırmalarına izin veremeyecektim.

“Ben iyiyim,” dedim, Byatt kulakmememi çekiştirip dikkatimi geri çekmeye çalışırken. “Welch geliyor, tamam mı? Seninle ilgilenecek.”

Byatt, soluk alıp tam bir şey söylemek üzereyken Reese çabucak yanında bitip eliyle Byatt’ın ağzını kapattı.

“Konuşma,” dedi Reese. “Canın yanacak.”

Welch ağır ağır koşuyordu, Julia ve Carson da birkaç adım gerisindelerdi. Byatt’ı izliyorlardı, Julia’nın eli kemerinde takılı olan bıçağa çok yakın duruyordu fakat Welch bana döndü. “Yürüyebiliyor mu?”

Byatt ne derdi biliyorum –tam yanımızda olduğunu, kendi adına konuşabileceğini söylerdi– fakat bir daha asla o konuştuğunda hissettiğim şeyleri hissetmek istemiyordum. “Galiba.”

Welch başıyla Carson ve Julia'ya işaret etti. "Kaldırın."
Ayağa fırlayınca birazcık sendeledim. "Yardım edeyim."
"Kesinlikle olmaz," dedi Welch, başını iki yana sallayarak.
"Tekne Ekibi'nin görevi bu. Ben de Tekne Ekibi'ndenim."
"Bu konuda değilsin."

Julia ve Carson biraz daha yaklaştı, siyah beyaz karoların üzerinde botları gıcırdadı. Byatt'ın her iki yanına çömelip onu dirseklerinden kavrayarak ayağa kalkmasına yardım ederlerken, gözlerini benden kaçırdılar.

Byatt onlara karşı koymadı. Sanırım karşı koymanın bir faydası olmayacağını farkındaydı. Onu götürürlerken bana baktı ve son saniyede, bana doğru uzanıp avucumun içine bir şey koyuverdi.

Kraker paketi. Artık içindekiler un ufak olmuştu. Taylor'ın zulasını bulmuş olmalıydı.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak kraker paketini göğsüme bastırdım. Yemek yememi istiyordu. Aç kalmamam gerektiğini söylemişti.

"Onu yerine koymak zorundasın," dedi Welch, ona bakmak için hızla arkama döndüm. Şaka yapıyor olmalıydı.

"Anlamadım?"

Başıyla krakerleri işaret etti. "Yiyecek yiyecektir."

Ne diyeceğimi bilemiyordum gerçekten. Fakat demem de gerekmiyordu zaten.

"Hayır, teşekkürler," dedi Reese. "Krakerler bizde kalacak."

Reese bana baktı ve o anda kalbim göğsüme fazla ağır geldi. Reese'in size arka çıkması böyle bir şeymiş meğer.

Welch, bir bana bir Reese'e bakıp ardından omuz silkti. Burada bize boyun eğdiğini görecekti kimse yoktu ve göstermekten çekinmediği zamanlarda bize karşı hâlâ zaafı vardı.

Welch tam mutfaktan çıkmak üzereyken ağzımdan kaçırıldı. "Byatt iyileşecek mi?" Sesim çatlamak üzereydi ve bunu zerre kadar umursayacak olursam utanç verici olurdu. "Yakında aşağıya iner mi?"

Welch durdu. Arkasına dönmedi. Karanlığın içinde yalnızca omuzlarının çizgisi görünüyordu. Ardından yürümeye devam etti. Mutfakta görüşüm bulanıklaşmış halde bıraktı beni. Byatt'ın ellerini hâlâ boynumda hissediyor olsam da tek istediğim şey Reese'ti.

"Eminim ciddi bir şey değildir," dedim, sanki yüksek sesle dile getirirsem daha fazla anlam ifade edecekmişçesine.

"Aynen öyle," dedi Reese.

Beni üst ranzadan izliyordu. Ben de aşağıda kendi ranzamdaydım, sırtüstü ve kollarımı göğsümde kavuşturmuş şekilde yatıyordum. Belki benden uzak durur diye düşünmüştüm, tıpkı Tekne Ekibi'ne katıldığımdan bu yana yaptığı gibi fakat sanki tüm bunlar olmamışçasına peşim sıra yukarı çıktı. Uyumaya çalıştım —her ikimiz de uyumaya çalıştık— fakat gecenin bir yarısında iç geçirdim ve Reese bana bakmak için ranzasının kenarına yaslandı.

"Eminim iyileşecektir."

Fakat ikimiz de biliyorduk ki yalnızca en berbat durumdaki kızlar reviri boylardı. Çoğu da bir daha asla aşağıya inmezdi.

Montuma sımsıkı sarındım. "Endişeleniyorum."

"Biliyorum."

"O benim her şeyim."

Anlık bir sessizlik oldu ve bunun Reese'i nasıl hissettirmiş olabileceği birden kafama dank etti. Reese hemen yanımdaydı sonuçta.

"Üzgünüm," dedim.

"Önemli değil."

"Öyle demek istemedim," demem gerektiğini biliyordum. Fakat doğrusunu söylemek gerekirse hiçbir zaman Reese bana aitmiş gibi hissetmemiştim. Sanki onun gibi biri benim gibi birine ya da herhangi birine ait olamazmış gibi hissediyordum.

“Cidden bak,” dedi Reese. “Byatt iyileşecek.”

“Bunu garanti edemezsin.”

Kaşlarını çatarak ranzasına geri döndü. “Garanti etmiyorum zaten.”

“Peki,” dedim ve yerleşmek için kıpırdandığını işittim.

“Şu müzeye gidişimizi hatırlıyor musun?” dedi usulca. “Portland’da.”

Byatt’la birlikte eskiden bunu yapardık, Tox patlak verdikten sonraki ilk zamanlarda. Eskiden hikâyeler paylaşırdık; ikimiz alttaki ranzada, Reese ise üstteki ranzada. Reese bizi dinler fakat ağzını açmazdı. Artık bizi dinlemiş olduğunu biliyordum.

“Ah, evet,” dedim. “Hatırlıyorum.”

“Daha önce Portland’a hiç gitmemiştim.”

“Hiçbir yere gitmemiştin ki,” dedim kahkaha atarak.

“Gazlı içecek makineleri bulunan yemek katında öğlen yemeği yemiştik. İçeceklerin hepsini tek bir bardakta karıştırıp durmuştuk.”

“Eğlenceli bir okul gezisiydi,” dedim.

“Gezinin en sevdiğim kısmı senin planetaryumda kusandı.”

Bu, Byatt’ın söyleyeceği türden bir cümleydi. Reese elinden geleni yapıyordu fakat yine de bir şeyler eksikti çünkü hiç kimse Byatt’a benzemezdi, bu hatıralarda bahsi geçen kız bile. Onun içinde bir yer vardı; kimsenin, ne benim ne Reese’in ne de bir başkasının dokunabileceği türden bir yer. Bu yer, yalnızca ona aitti ve bu yerin tam olarak ne olduğunu bile bilmiyordum. İçinde bir yerlerde olduğunu ve gittiğinde Byatt’ın onu da beraberinde götürdüğünü biliyordum yalnızca.

ALTINCI BÖLÜM

Hiç istemesem de sabah oldu. Güneş bulutların arasından ıslıl ıslıl kendini gösteriyordu. Byatt'ın yatıyor olması gereken yerin boş olduğunu görmekten korkarak, yüzümü yastığıma gömdüm.

Üst ranza gıcırdadı, Reese'in ismimi fısıldadığını duydum. Dönüp gözümü hafifçe açtım, kör olan gözüm her uyandığımda olduğu gibi zonkluyordu. Reese yukarıdan, yatağının kenarından bana dikkatle baktı. Saçları örgüsünden fırlamış, altın sarısı tutamlar gözlerine düşmüştü. Küçük, yuvarlak bir burun ve alçak, çıkık elmacık kemikleri.

"Hey," dedi ve anında ağzım kuruyuverdi. Yoksa gözümü dikmiş ona mı bakıyordum? "Horladığının farkında mısın?"

Ah. Hayal kırıklığı tadında bir duyguyu yutkunup bastırdım. "Horlamam ben."

"Gayet de horluyorsun. Hafif bir ıslık sesi gibi." Başını yana yatırdı. "Bir kuş. Ya da su ısıtıcısı sesi gibi."

Utançtan kıpkırmızı kesilip gözümü sımsıkı kapattım. "Şahane. Sabah ilk iş zorbalığa uğramaktan çok hoşlanırım."

Kahkaha attı. Görmek için tam vaktinde yukarıya baktım. Saçları pasparlak, başını geriye atmıştı, gerdanına gün ışığı vuruyordu. Bu sabah keyfi yerindeydi. Nedenini çözemiyordum. Byatt'ın başına gelenleri unutmuş muydu? Umurunda değil miydi hiç?

Onun umurumda olmayabilirdi fakat benim umurumdaydı. Byatt'ın iyi olduğunu öğrenene dek rahatlayamazdım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Reese ben ayağa kalkarken.

“Revire.” Yere doğru eğilip botlarımın bağcıklarını bağladım. Soğuk iliklerimize dek işlemesin diye botlarımızla uyuyorduk ama ben daima yatmadan önce bağcıklarımı gevşettirdim. “Byatt’ı ziyaret edeceğim. Geliyor musun?”

“Hayır,” dedi çenesini ranzasının kenarına dayayarak. “Müdire’nin asla oraya çıkmaya izin vermeyeceğini göz önünde bulunduracak olursak hele...”

Belki öyleydi fakat artık Tekne Ekibi’ne katılmıştım ve kemerimde takılı olan bıçak bunun en güzel kanıtıydı. Eğer bir istisna yapılacaksa, Müdire benim için yapardı. “Byatt benim en yakın arkadaşım,” dedim. “Denemeye değer.”

Reese bir an için sustu ve yukarıya baktığımda beni tam olarak kestiremediğim bir ifadeyle izlediğini gördüm. Öfke değildi —öfkesini iyi bilirdim— fakat daha yumuşak bir ifadedeydi. “Bilemiyorum, Hetty,” dedi. “Byatt’la aranızdaki şey gerçekten de arkadaşlıktan mı ibaret?”

Bunu ben de merak ettim. Elbette ettim. Byatt’ı her şeyden çok seviyordum, kendimden bile çok, Raxter’dan önce sahip olduğum hayattan çok. Fakat ona baktığımda kalbimden yükselen sıcaklığı biliyordum. Kalbimin kıvılcım saçmadan, ne denli yumuşak bir şekilde yandığını.

“Evet,” dedim. “O benim kız kardeşim, Reese. O benim bir parçam.”

Reese kaşlarını çatarak doğrulup bacaklarını ranzasının kenarından sallandırdı. “Bak, bu beni ilgilendirmez biliyorum—”

“Ama görünen o ki, yine de bu konuda yorum yapma gereği duyuyorsun.”

“Çünkü bu durum beni etkiliyor,” dedi. Sesindeki iğneli tona, dudaklarından nasıl öfkeyle döküldüğüne şaşıp kaldım.

“Byatt’ı severim, tamam mı? Fakat benimle, onunla olduğun gibi olmanı istemiyorum.”

“Arkadaş olmamızı istemiyor musun yani?”

Sanki yanlış bir şey söylemişim gibi iç geçirdi, anlamam gereken daha başka şeyler varmış gibi. “Hayır,” dedi açıkça. “İstemiyorum.”

Dudaklarından dökülen cümleleri beni sersemletmemiş gibi davranamazdım. “Bu biraz ağır olma—” diyecekken gerisini getiremedim. İçimde yalnızca bir boşluk hissi vardı. Buna tahmin ettiğim kadar şaşırmamıştım. “Pekâlâ,” diye bitirdim lafımı en sonunda ve kapıya yöneldim. Reese’in ismini seslendiğini işittim ama kulak asmadım. Kapıyı hızla çekerek açıp koridora çıktım.

Umurumda olmamalıydı. Zaten Byatt için endişeleniyordum ve ayrıca, Reese’i yıllar evvel silmiştim kafamdan. O *fazla ketum*, diye anımsattım kendime, *fazla mesafeli*. Başka kimsesi olmadığı için yanımdaydı yalnızca.

Koridor, ikinci katın asma katına açılıyor ve aşağıdan ana salonda toplanmış kızların uyku mahmuru sesleri geliyordu. İçlerinden bazıları kahvaltı eder etmez yataklarına geri dönecekti. Bazen yatmaktan başka yapacak bir şey olmuyordu.

Fakat asma katın karşısında, revire giden merdivenlere açılan kapı vardı, yukarıda bir yerlerde de Byatt. Tekne Eki-bi’nden kızlara verilen bıçağımın ucuyla kilidi açabilir miyim acaba diye düşünürken, kapı açıldı ve Müdire yıkık dökük, dar merdivenlerin son basamağından indi.

“Affedersiniz,” diye seslendim arkasından acele ederek. Müdire elinde taşıdığı not panosundan başını kaldırarak bana baktı. Beni görür görmez kapıyı ardından kapattı. “Byatt iyi mi? Durumu nasıl?”

“Bu sohbeti başlatmanın başka bir şekli olabilir bence,” dedi Müdire. Her zamanki gibi giyinmişti: kumaş pantolon ve gömlek. Dayanıklı yürüyüş botları ise okulunda olan bitenlere karşı verdiği tek tavizdi. Kumaş pantolonunun cebinden

kanlı mendilinin kenarını görebiliyordum, dilindeki yaralar patladığı zaman kullandığı mendili. “‘Günaydın,’ mesela.”

Durup derin bir soluk alarak onu itip geçme dürtümü bastırdım. “Günaydın, Müdire.”

Işıl ışıl gülümsedi. “Sana da günaydın. Bugün nasılsın?”

Bu tam bir işkenceydi. Resmen öyle. “İdare eder,” dedim, istemeye istemeye. Müdire tek kaşını kaldırdı. “İyiyim. Üzgünüm. İyiyim.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim.” Not panosuna baktı ve ardından, yerimden kıpırdamadığımı fark edince boğazını temizledi. “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Byatt yukarıda,” dedim, sanki haberi yokmuş gibi. “Gidip onu görebilir miyim?”

“Maalesef, Bayan Chapin.”

“Odasına bile girmeyeceğim,” diye yalvardım. “Yalnızca kapıdan falan konuşurum.” Onu görmemem umurumda değildi. İyi olduğunu, hâlâ kendinde olduğunu bileyim yeterdi.

Fakat Müdire başını iki yana sallayıp bana yetişkinlerin daima takındığı o gülümsemeyi takındı, sizin henüz idrak edemeyeceğiniz şekilde size acıdıklarını belli eden şu gülümsemeyi. “Neden kahvaltıya inmiyorsun?”

Bu hiç de adil değildi. Burası onun olduğu kadar benim de evimdi. Nereye istersem oraya gidebilmeliydim. “Bir saniyeliğine yalnızca,” dedim.

“Kuralları biliyorsun.” Revire çıkan merdivenlere açılan kapıyı, daima kemerinden sallanan bir anahtarlığa takılı anahtarlardan bir tanesiyle kilitliyordu. Anahtarı kemerinden çekip almamak için yumruklarımı sıktım. Bütün bu teferruatın ne önemi vardı ki? Hepimiz hastaydık zaten; Byatt’ın bizi daha da hasta edecek hali yoktu ya. “Üzgünüm. Arkadaşını özlüyor olmalısın.”

Arkadaşım. Kız kardeşim. Reese’e dediğim buydu. “Hayatıma devam etme sebebim” demeliydim onun için. “Evet,” dedim. “Özlüyorum.”

Müdirenin fikrini değiştirmeyeceği aşikârdı, tam başka bir plan yapmak üzere arkamı dönüp gitmek üzereyken Müdire elinin tersini alnıma bastırdı, tıpkı eskiden annemin ateşim olup olmadığını kontrol ederken yaptığı gibi. Şaşkınlıkla geriye çekildim. Tasvip etmiyormuşçasına bir ses çıkarıp yeniden elini alnıma bastırdı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” dedi. “Üşüyor gibisin.”

Anımsamam birkaç saniye aldı fakat Tekne Ekibi’yle iskeleden geri dönüşümden bahsediyordu. Dünden bir önceki gündü ama sanki aradan asırlar geçmiş gibi geliyordu.

“İyiyim,” dedim, rahatsız olup yavaş yavaş kendimi geri çekerek. Müdire sizi önemseydiğini göstermekten pek hoşlanmazdı genellikle.

Tox’tan önce işler farklıydı. Onunla ilk tanışmamı hatırlıyordum. O kadar heyecanlıydım ki, Norfolk’tan buraya tek başıma gelmiştim. On üç yaşında ve bir başımaydım ve annemi özlüyordum. Müdire okul turu sırasında gözlerimin dolduğunu görünce konuşmak için birine ihtiyaç duyarsam veya diğer kızlardan biraz uzaklaşmak istediğimde kapısının her daim açık olduğunu söylemişti bana.

“Evet,” dedi Müdire, montumun yakasından bir iplik parçasını çekerken. “Kendini daha iyi hissettiğini duyduğuma sevindim. Eminim arkadaşın Bayan Winsor da en kısa zamanda kendini iyi hissedecektir. Ve bu süre zarfında onu aradığın için çok şanslı.”

Elektrik çarpmışa döndüm. “Onu aradığım için mi?” Sanki kayıpmış, sanki gitmiş gibi. Müdire’yi doğru duymuştum, buna eminim.

Bir an için donakaldı ama ardından gülümsedi. Gerildiği çok açıktı. “Onu *gözettiğin* için,” diye düzeltti beni. “Şimdi neden kahvaltıya inmiyorsun? Acıkmış olmalısın.”

Not panosunu sımsıkı tutmaktan parmak eklemlerinin beyaza dönüştüğünü görmeye yetecek kadar daha kaldım Müdire’nin yanında. Ona elimden gelen en ikna edici şekil-

de gülümseyip ana salona indim. Diğer kızlar gruplar halinde dağılmıştı, küf tutmuş ekmekten küçük, kontrollü ısırıklar alıp bayatlamış krakerlerin kenarlarını kemiriyorlardı.

Bir anda vurdu beni. Tüm olup bitenler, tüm gördüklerim ve sakladığım sırlar. Diğerleri yedikleri lokmaları sayıp sefalet içinde kahvaltı ederlerken ben, ihtiyaçları olan şeyleri iki avucumun içinde tutmuştum.

Bunu yapamazdım. Şimdi olmazdı.

Diğerlerinin arasından ön girişin çift kanatlı kapılarına doğru yavaş yavaş ilerleyip dışarıya sıvıştım. Montum soğuktan korumayacak kadar inceydi fakat dışarısı ana salondan bin kat iyiydi. En azından bu şekilde kimse bana ne yaptığımı anımsatamazdı.

Günün geri kalanını suyun kenarında, taşların ağardığı ve pürüzsüz olduğu noktada geçirdim. Uyuştukları için hareket ettirerek parmaklarımı saydım, zayıf güneşin soğuktan uyuşmuş tenime yayılmasına izin verdim. Gece için odama döndüğümde Reese çoktan odaya gelmiş, üst ranzasında yayılıp yatmıştı. Uyuyor ya da uyuyormuş gibi yapıyordu. Aramızdaki bu mesafe fazla alışılmış bir hal almıştı. Fakat hiç değilse bu sefer benden uzak durmuyordu. Hiç değilse bu sefer buradaydı.

Byatt bir daha buraya dönecek mi bilmiyordum. Bu bilinmezliğe katlanamazdım.

Ay yükselene dek bekledim. Kalkarken yatak gıcırdadı ve soluğumu tutup Reese'in işitmediğine emin olmak için bekledim. Ranzasında çıt yoktu. Usulca kapıya doğru ilerledim, ben koridora sıvışırken Reese'in saçları karanlıkta ıslıl ıslıl parlıyordu.

Koridor boştu; yalnızca yatakhanelerden gelen birkaç konuşma sesi sessizliği bozuyordu. En küçük kızlar bir şeyler hakkında fısıldaşıyordu. Gülüşme, susturma sesleri geldi ve

koridorun asma kata açıldığı yerden önce parmak uçlarıma basarak sonra da çömelerek geçtiğimi ruhları duymadı.

Revire giden merdivenlere açılan kapı her zamanki gibi sınıksıkı kapalıydı. Anahtar olmadan oradan geçmem imkân-sızdı. O yüzden revir odalarına gidebilmemin en iyi yolu çatıydı. Çatı, ikinci kattan terasa dek yukarı eğimliydi ve her çatı penceresi dışarıya doğru açılıyordu. Eğer oraya çıkarsam, arka taraftan dolanır, Silah Ekibi'ne ya da Müdire'ye yakalan-madan pencerelerden birinden içeri girerdim.

Ona kadar saydım. Parkeler gıcırdamasın diye eşit adımlar attım.

Raxter'dan önce asla karanlığı umursamazdım. Gerçekten de asla böyle bir korkum yoktu, deniz üssündeki evimizde sürekli parıldayan projektörler yoktu. Burada karanlık daha farklıydı, her nasılsa canlı gibiydi âdeta.

Montuma sınıksıkı sarındım. Asma kata, oradan da merdiven boşluğunun başından geçip kuzey kanadının ağzına çıktım. Koridordan aşağı doğru ilerlerken etrafta kimsecikler yoktu. Boş odalar vardı yalnızca. Birkaç fakülte ofisi. Kâğıtlar yakılalı çok olmuştu. Öğretmenlerin yatakhanelerindeki bomboş yatak çerçeveleri. Sandalyeler odun niyetine yakılmıştı. Koridorun sonunda Silah Ekibi'nin odası vardı. Kapının üzerinde hâlâ kayıt kabul tabelası asılıydı. Odanın penceresi açık olduğundan buz gibi güz havası içeri doluyordu. Çıkış yolum.

Silah Vardiyası'nda her gün yaptığım gibi kendimi yukarı çekmem kolay olacaktı. Arkamda Byatt olmadan bir tuhaf hissettim kendimi fakat çok geçmeden çatının eğiminde çömeldim, ellerimin altındaki padavralar eriyen buzlar yüzünden sırlıslam olmuştu. Tepemdeki terasta silahlarını doğrultmuş iki kızın karaltılarını görebiliyordum. Birbirleriyle konuşurken dümdüz karşıya, ormana doğru bakıyorlardı usulca. Güzel. Sessiz olduğum müddetçe, ruhları duymayacaktı.

İleriye doğru, en yakınimdaki çatı penceresine doğru süründüm. Çatı penceresinden revir odalarından bir tanesini görebiliyordum, gölgelerin içinde yalnızca bir yatak ve boş bir şilte vardı, odanın kapısı koridora kapalıydı. Byatt'tan da Müdire'den de eser yoktu. Omzumu pencere pervazının altına dayayıp yukarı doğru itirmeye koyuldum.

Bir buçuk yıllık bakımsızlığın ardından ahşap yamulmuştu ve Silah Ekibi kızlarının beni duymadıklarından emin olmak için pencereyi her ittirişimde durdum. Ayaklarım parçalanmış padavraların üzerinde kaydı ve aşağı tarafımda gece, toprağı yutuyordu ama aşağıya bakmadım. Bir, iki, üç ve pencere zangırdarak otuz santim kadar açıldı.

İçeri girmedim. Pencerenin pervazında çömelerek bekledim ve Müdire'nin mumundan yayılan ışığın kapının altından sızmasını ve ardından zayıflayarak kaybolmasını izledim. İkinci kata inerken ayak sesleri merdivenlerde tıkırdıyordu. Ardından sessizlik.

Pencereden içeri baş aşağı girip ayağa kalktım. Üçü önde üçü arka tarafta olmak üzere, üçüncü katta toplam altı tane oda vardı.

Merdivenlere en yakın konumdaki odadaydım. Birilerine yakalanmadan kontrol etmem gereken beş oda daha vardı.

Kapıya git, kapı mandalını kontrol et. Kapı mandalı açıktı. Bu kapıların dışında sürgüler vardı, evin ilk zamanlarından kalmaydı ve biz hastalandıktan sonra kullanılmaya başlanmıştı fakat burada kimse olmadığına göre, Müdire kapıları sürgüleme zahmetine girmiyor olmalıydı. Kapıyı iki elimle birden çekip açtım.

Dar koridorda yeniden durup kulak kesildim. Ev asla sessiz değildi, bu kadar eski ve hele her şey değişmişken hiç değildi fakat ne Müdire'nin ne de Welch'in sesi geliyordu. Byatt'tan da tık yoktu ama, *muhtemelen uyuyor*, dedim kendi kendime.

Çaprazındaki kapıyı denedim. Bu da açıktı ve bu oda da diğeri gibi boştu.

Sorun yoktu. Dört oda daha vardı. Byatt'ın olabileceği dört yer daha vardı.

Fakat üçüncü oda boş çıktı, dördüncü de öyle ve beşinci odaya doğru ilerlerken güçbela soluk alıyordum. Kalbimin kulaklarımda gümbür gümbür attığını duyabiliyordum. *Byatt burada değil, değil, değil.*

Altıncı kapı. Ardına dek açıldı. Yatak boş, şilte yana doğru devrilmiş ve ay ışığıyla yıkanmıştı. Ve orada, zemindeki bir dizi sürtünme izinin ortasında, bir iğne ve iplik vardı. Byatt'ın. Daima cebinde taşıdığı, gözüme dikiş atmak için kullandığı iğne ve iplik.

Gitmişti.

Dehşet buz gibi yayıldı bedenime fakat onu uzaklaştırdım. Bir şeyler olmuştu ama her ne olduysa, her şeyde olduğu gibi bunun da üstesinden gelmişti Byatt. Bir yerlerde ve hayattaydı. İkinci kattaki ofisleri ve her sınıfı kontrol etmeliydim ve hatta belki de büyük kiler dolabına bile bakmalıyım yüzde yüz emin ol—

Merdivenlerden ayak sesi geldi. Birisi geliyordu.

Olduğum yerde donakaldım, ardından iğneyle ipliği kapattığım gibi ilk odaya geri döndüm. Pencere hâlâ açıktı, rüzgâr hâlâ içeri doluyordu. Vakit yoktu, gürültü çıkarmadan dışarıya tırmanmam imkânsızdı ve bir ışık buraya doğru yaklaşıyordu. Müdire'nin mumu gitgide yaklaşıyordu. Geldi. Odanın kapısının önünde duruyordu.

Kıpırdayamıyordum. Soluk alamıyordum. Eğer Müdire içeriye girer ve beni yakalarsa, ne yapar bilmiyordum.

Ardından Bay Harker gittiğinden bu yana, bir buçuk yıldır duymadığım bir şeyi duydum. Radyo paraziti sesi, bir telsizin hışırtısı. Bir erkek sesi. Kanım dondu âdeta ve içim titredi.

“Raxter, cevap ver, tamam.”

Bir bip, ardından da telsiz paraziti sesi geliyor.

“Raxter konuşuyor, tamam.”

Şaşkınlıktan yerimden sıçrayıp başımı pencerenin çerçe-

vesine vurmaktan kıl payı kurtuldum. Gelen Welch'ti, beklediğim gibi Müdire değil. Welch bu kata pek çıkmazdı.

"Durum raporu talep ediyorum," dedi adam. "Tamam."

Kıydaki üsten biri olmalıydı; Donanma ya da HKM. Onlar bizim dışımızda burada olup bitenleri bilen diğer tek insanlardı. Ailelerimiz bile gerçeği tüm çıplaklığıyla bilmiyordu. Grip, sanırım onlara söylenen buydu. Ailelerimiz bunun bir yalan olduğunu biliyorlar mıydı acaba.

"Her şey yolunda," dedi Welch. "Yedek sağ salim vardı mı? Tamam."

Sessizlik ve ardından adam, "Teslim belgesinin alındığını onaylıyorum. Tamam."

Belge mi? Ve neyin yedeği? Kimse adadan çıkamazdı, bedenlerimiz bile. İçimizden biri öldüğünde, cesedini evin arka tarafında, evden ve çitlerden olabildiğince uzakta yakardık. Toprak kazılır ve cesetler yakılır, etrafa dayanılmaz bir koku yayılır, kemikler ve diş dolgularıysa kurganların altına gömülürdü.

"Başka bir şey daha var," dedi Welch, sesi neredeyse gönülsüz geliyordu kulağa. "Bir iade yapmamız gerekiyor. Tamam."

Erzak, diye düşündüm ilk önce fakat bunu zaten yapmıştık. Başka bir şeyi kastediyor olmalıydı.

Uzun bir müddet karşı taraftan yanıt gelmedi. Welch bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı ve kapının altından gelen sabit ışık yön değiştirdikçe hareketlerini takip ettim. *Buraya girmeyecek*, dedim kendi kendime. *Güvendeyim, güvendeyim, güvendeyim*. Nihayet, telsizi yeniden hayata döndü.

"Yarın bu saatte," dedi adam. "Onu Harker'ların evine bırakın. Tamam."

Onu. Cesedi değil, *onu*, ve bu bahsettikleri Byatt'tı. Öyle olmalıydı. Ondan hâlâ bir kimseymişçesine bahsediyorlardı. Yüreğimde bir rahatlama hissinin filizlendiğini hissettim. Fakat eğer burada değilse, Welch yarına dek Byatt'ı nerede tutuyordu? Ve ne için?

Welch bir aşağı bir yukarı yürümeyi kesti. "Anlaşıldı, tamam."

“Tamam.”

Etrafa sessizlik çöktü. Birkaç dakika sonra kapının altından sızan ışık kayboldu ve Welch’in ayak seslerinin koridorda gitgide uzaklaştığını duydum. Pencereden yavaş yavaş dışarı çıkıp çekerek arkamdan kapattım. Ellerim ve dizlerimin üzerinde, milim milim ilerledim çatıda. Silah Ekibi kızlarının gözleri hâlâ ağaçların üzerindeydi ve çatının kenarından eğilip ikinci katın penceresinden içeri doğru sallandığımı görmediler.

Koridordan aşağı usul usul asma kata doğru ilerledim. Ayın yükselişini kontrol edip aklıma kazıdım. *Yarın bu saatte*, demişti telsizdeki adam. Odama, kendi ranzama gittim. Reese ranzasında oturmuş beni bekliyordu çünkü tabii ki odadan çıktığımı biliyordu.

“Başına bir şey geldi,” dedim. “Byatt revirde yok.”

Reese kaşlarını çatı, kuşku duymaya başladığını yüzünden okuyabiliyordum. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Ve telsizde bir adam vardı.” Resmen soluğum kesilmiş haldeydim, tüm olup bitenleri anlatmak için çırıınıyordum.

“Bir yavaşla önce. En baştan anlatmaya başla.”

Ona her şeyi anlattım; boş odaları, bulduğum iğne ipliği. Welch’i, telsizi ve telsizin diğer ucundaki adamın sesini, Byatt’ı Harker’ların evine götürmek için yaptıkları planları.

“Welch’in onu başka nerede tutabileceğini bilmiyorum,” diye bitirdim lafımı, ranzanın merdivenine yaslanarak. Kaslarımın titrediğini hissediyordum. “Eğer yarına dek buradalarsa onu bir yerde tutuyor olmalı.”

Giriş katındaki sınıflar yeterince gizli değildi ve okul arazisinde de ahırın dışında başka bir dış yapı yoktu. Eskiden eski bir alet edevat kulübesi vardı, onu da odun olarak kullanmak için yıkmıştık. “Sence?” dedim, Reese’e bakarak.

İlkin hiçbir şey söylemedi, saçlarından vuran ışıkla fal taşı gibi açılmış gözlerini gördüm. Ardından titrete bir iç geçirdi.

“Evim,” dedi. Tuhaf bir şekilde yüzünü buruşturdu, sanki kahkaha atmamak ya da belki de ağlamamak için kendini

zor tutuyormuşçasına. "Adamın benim evimden bahsettiğine emin misin?"

Elbette tüm dikkatini evine yoğunlaştırmıştı. Sanırım onu suçlayamazdım. "Eminim," dedim. "Hadi ama Reese, Byatt'ı bulmamız lazım. Hâlâ buralarda bir yerde."

"Buralarda olduğuna eminim," dedi Reese. Kelimeler ağzından tasasız ve kolayca döküldü, yüzünde ise kasten takındığı boş bir ifade vardı ve bu da bir şey sakladığı anlamına geliyordu.

"Fakat ne?" dedi. "Byatt buralarda bir yerde fakat ne?"

Tahmin etmem gerekirdi ama Reese, "Ölü mü sağ mı acaba?" deyince yine de şaşırdım.

Öfkeden deliye döndüm çünkü revirden beri bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalışıyordum ve Reese bunu söyleme- se olmaz mıydı sanki? "Ne biçim bir soru bu?"

"Mühim bir soru," dedi. "Aptal değilsin Hetty. Bizim gibi kızların başına genellikle ne geldiğini biliyorsun."

"Bunların hiçbiri her gün başımıza gelen şeyler değil." Derin bir soluk alıp yumruklarımı sıktım. *Bu düşüncenin zihnini ele geçirmesine izin verme. O yaşıyor, yaşıyor, yaşıyor.* "Kızlar genellikle bu şekilde sırta kadem basmazlar. Bunun bir açıklaması olmalı."

"Evet," dedi Reese. "Sanırım Byatt'ın çoktan öldüğü anlamına geliyor."

Ranzadan geriye çekilip midemden yükselmekte olan paniğe aldırış etmemeye çalıştım. Reese yanıliyordu, Byatt iyiydi. "Peki nasıl oldu da cesedini yakmadık. O hayatta. Onu bulmak zorundayım. Başka yolu yok."

"Peki sonra n'olacak? Ona yardım edemeyiz ki."

Reese haklıydı, elbette. Fakat bunun bir önemi yoktu. "Bunu atlatırken yanında oluruz," dedim. "Başka çaremiz yok. Pes etmiyorum. Şu an nerede olduğunu bilmiyor olabilirim fakat yarın gece nerede olacağını biliyorum. Peşinden oraya gideceğim."

“Bunu yapamazsın.” Eğildikçe Reese’in sesi daha da alçaldı. “Yapamayacağını biliyorsun. Karantinayı kırmış olursun.”

“Eee?” dedim. “Tekne Ekibi’ndenim. Tekne Ekibi’nin çitlerin ötesine geçme izni var.”

Gözlerini devirdi. “Bence bununla gidip erzakı almanı kastettiler, arkadaşının peşinden gizlice dışarı çıkmanı değil.”

Boş versene dercesine elimi salladım. Bize daima karantinanın en mühim şey olduğunu söylerlerdi fakat karantina ve Byatt arasında bir seçim yapmam gerekiyorsa, başka çarem yoktu.

“Hem oraya gitsen bile,” diye devam etti Reese, “...çitlerden geri içeriye nasıl gireceksin?” Gümüşü tırnaklarıyla örgüsünün ucunu çekiştiriyor, kırık saç uçları tarazlanmaya başlıyordu. “Bahçe kapısının kilitleri ve—”

“Çitlerden tırmanırım gerekirse,” dedim öfkeyle. “Bir hal çaresi bulurum. O konuda endişelenmiyorum.”

“Ben endişeleniyorum,” dedi. Fakat bana yüzünde belirsiz bir ifadeyle bakıyordu ve işte, kalbimdeki o heyecan, tanıştığımızdan bu yana görmezden geldiğim o açık kapı.

“Benimle gel,” dedim. “Beraber gideriz.”

Sihir misali. Bir anlığına başını benimkine doğru eğmişti, benimleydi ama ardından o iyi bildiğim tutumuna geri büründü. Birbirine kavuşturulmuş kollar, sıkılmış çene, duygusuz gözler.

“Hayır,” dedi. “Hayır, sen canın ne istiyorsa yap ama ben yokum.”

Bu kez işi oluruna bırakmaktan yana değildim. Bu çok önemliydi. “Neden peki?”

Bezgin bir ses çıkardı. “Hetty—”

Sabrımın son damlası da taşı. Ranzanın kenarını öylesine sert kavradım ki bir kıymığın derinlemesine avucumun içine battığını hissettim. “Derdin ne senin? Byatt bizim arkadaşımız. İyi olmasını istemiyor musun?”

“İstemenin bununla bir alakası yok,” dedi fakat kelime-

ler arka arkaya çıkıveriyordu ağzımdan, beklediğimden daha yüksek bir sesle ve hiddetle.

“Umurunda olmadığını biliyorum.” İğneleyici bir dille devam ettim. “Bunun, seni benden daha üstün kıldığını biliyorum fakat senin gibi tüm dünyayı bir kalemde silip atamam.”

“Umurumda değil mi? Sen ciddi—” Ve ardından rencide olmuşçasına duraksadı. Bir anlığına hepsi birden yüzünden okundu. Hasret, teslimiyet ve ihanet, canından çok sevdiği adanın, sevmiyor gibi görüldüğü insanları ondan bir bir çalışını izlemesinin ona çektiirdiği ıstırap.

“Ah,” dedim. Sesim kalın ve âdeta boğazıma takılmış gibi çıktı. Onunla tanıştığım günden beri her günümü kendime yanlış şeyi söyleyerek geçirip durmuştum. Tekrar tekrar Reese’in duygusuz biri olduğunu düşünmüştüm, belki de başından beri yanıp tutuşuyordu oysa. “Özür dilerim. Tanrım, Reese, özür dilerim.”

Annesi de babası da gitmişti ve gidişleri onu bu hale getirmişti. Gidişlerinin geride bıraktığı enkaz buydu. Bunu anlamalıydım. Onun da benim gibi derinden sevdiğini anlamalıydım. Fakat sanırım onu güçten düşüren, bana ise güç veren bir şeydi bu.

“Keşke olabilsem,” dedi bana bakmadan. “Keşke senin gibi olabilsem. Fakat eğer babamı aramaya gidemediysem, onu da aramaya gidemem. Tekne Ekibi’ne katılmanın çitle-ri geçmenin tek yolu olduğunu düşünmüştüm ama karşıma geçmiş, çitleri çıplak elle sökmeye hazırsın.” Titrek bir soluk verip ardından, “Neden ben bunu babam için yapamadım?” dedi usulca.

Sanırım hayatımda ilk defa ne diyeceğimi biliyordum. Ben küçükken, babam ordu tarafından sevk edildiği zamanlarda insanların bana söylediği şeyi. “Sen onun kızıydın,” dedim. “Onu koruması gereken kişi sen değilsin.”

Yanıt vermedi. Yine de beni dinliyor olmalıydı. “Fakat Byatt bizden biri.” Reese’in yüzünü inceledim ve onu ikna

ettim. İkna ettiğimi biliyordum. "Onu korumamız gerekiyor. Tıpkı onun bizi koruyacağı gibi." Derin bir soluk aldım. "Tıpkı benim de seni koruyacağım gibi."

Yüzünde bir hayret ifadesi belirdi, midemde bir utanç kıvılcımının çakmasına neden olan türden bir ifade. Gerçekten de bundan haberi yok muydu?

Fakat ardından bana doğru uzandı, avucu avucumun içine doğru kayarken nefesim kesildi. "Tamam," dedi. "Peki."

Bu gece yapacak başka bir şey yoktu ve adrenalinden pat diye yere yığılıverecektim. Ona gülümseyip rahatlayarak ranzama daldım.

Sırtüstü uzanıp her zaman olduğu gibi hâlâ yanımda Byatt'a yer bıraktım. Tepemde, Reese'in battaniye niyetine kullanmak için montunu çıkardığını duydum. Etraf fazla sessizdi ve az önce ne kadar iyi anlaşmış olsak da zeminin beni yutuvermesini istiyordum. Böylece karşılıklı uyuyor ayağına yatmak zorunda kalmazdık.

"Hey," dedi Reese aniden. "Babam değildi, değil mi? Yani telsizdeki adam?"

"Şey." Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Boş ver." Sesi ters ve mahcup geliyordu kulağa ve başını iki yana salladığını gözümde canlandırabiliyordum. "Ben yalnızca... düşünmüştüm ki eğer ebeveynlerimden biri geri dönecek olsa, o kişi babam olurdu."

Ranzalarımızın ahşap kirişlerinden bir gıcırta, bir çatırtı yükseldi. Reese yerleşirken, sohbeti bitirdi. Sohbet başlatmış olmasına bile şaşırmıştım doğrusu.

Fakat öte yandan, Byatt yokken Reese daha farklıydı. Ya da belki de ikimiz de öyleydik. Yumruklarımı sıkarak cesaretimi toplamaya çalıştım. Onunla tanıştığımdan beri bu konuyu merak ediyordum fakat Reese konuşmak istemediğinde, onu kimse konuşturamazdı.

"Anlatmaya mecbur değilsin," diye girdim söze. Sesim titriyordu. Devam ettim. "Fakat, Reese, annen nereye gitti?"

Onu göremediğimden, saç örgüsünün haresinden tavana vuran desenlerini izliyor, onların yumuşak, flu parıltılarını takip ediyordum. “Karışık bir durum,” dedi en sonunda. “Ya da belki de öyle olmasını umuyorum.”

“Anlamadım.”

“En son duyduğuma göre, hâlâ Maine’de. Portland’da olabilir.”

“Ne?” Portland buradan hemen hemen üç yüz kilometre uzaklıktaydı. Her zaman annesinin çok uzaklara gittiğini zannetmiştim, hatta Reese’in annesinin nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını düşünmüştüm.

“Evet,” dedi. Sesi üzgün gelmiyordu. Ya da kızgın. Ya da herhangi başka bir şekilde. “Maine’i terk etmek istemedi. Beni terk etmek istedi yalnızca.”

Ne desem yarasına merhem olurdu, bilmiyordum. Fakat benimle konuşuyordu. Bu da bir şeydi. “Üzgünüm,” dedim. “Bana önceden anlatabilirdin.”

“Bazı şeyler başka insanlara ait değildir,” dedi yorgun bir şekilde ve konudan saparak. “Bazı şeyler yalnızca bana ait.”

Sanki ayrı dünyaların insanları olduğumuza dair daha fazla kanıtı ihtiyacım varmış gibi. Reese, öylesine mesafeli davranıyordu ki bana... benimse tek istediğim bir başkasının diğer yarısı olmaktı hep. Raxter’a gelene dek bir aidiyet duygum yoktu. Sanki Byatt söyleyene dek kim olduğumu bilmiyordum.

Ve Reese’in ne diyeceğini biliyordum. Bunun sağlıklı bir durum olmadığını, bu işlerin bu şekilde yürümediğini söyleyecekti. Fakat her gün bin bir türlü şeyle karşı karşıya kalıyorduk ve daha büyük dertlerimiz yok muydu?

Evet, Reese bir Byatt değildi fakat onu seviyordum. Konuşmadan konuşmasını seviyordum. Hatta beni her zaman sevmiyor oluşunu bile seviyordum.

BYATT

YEDİNCİ BÖLÜM

Gözlerimi kırpıştırmaya çalıştım fakat
Dilim gibi yavaş yoğun sıcak ve kuru bir anlığına
etrafımı gördüm geri gözkapaklarımın içine kaçtı dünya işte
o anda anda anda

Uyandım.

Sıcaklık elektrik akımı gibi geçti içinden başımın. Kendi-
mi bir odada, bir yatakta yatarken bulana dek ışık gözlerimi
kamaştırdı. Ve canım yanmıyor olsa da tüm bedenimi aynı
anda duyumsadım.

Oda büyükçeydi. Bundan daha farklı bir amaç için inşa
edildiği belliydi. Zemini soyulmuştu. Perde etrafıma yarıya
dek çekilmiş ve aradaki boşluktan duvarda köşede asılı duran
bir duyuru panosu ve üç tane daha yatak olduğunu görü-
yordum, yatakların hepsi boştu. Perdeye dokunmak, geriye
çekmek için elimi uzattım ki

Kıpırdayamıyordum. Ellerim, bileklerimden bağlanmış,
damar yolu açılarak serum takılmıştı.

Bir yerlerde bir kapı açıldı, ağır, boğuk adımlar
bir tulum, plastik ve soluk, insanın uykusunu getiren türden
bir mavi, bana doğru yaklaşırken perdenin ardından görebili-
liyordum onu. Perdeyi çekip perdenin kapanmaması için bir
kolunu sallayarak, dedi ki

İyi misin?

Erkek olduğunu

Adının Dietrich olduğunu.

Yalnızca şaka yaptığını. Neden bu ismi söylediğini bilmediğini söyledi.

İsminin Teddy olduğunu ve on dokuz yaşında olduğunu. Yalnızca bir bahriyeli olduğunu ve bugünün ilk günü olduğunu. Onu buraya yollamalarından önce yaklaşık bir hafta kadar Nash Karargâhı'nda olduğunu ve hâlâ onu neden buraya yolladıklarını anlamadığını çünkü tek yaptığı şeyin ekipmanları oradan oraya taşımak ve pencereden dışarıya bakmak olduğunu. Dereden tepeden konuştuğu için üzgün olduğunu fakat bunun HKM doktorlarının dediklerini çoğu zaman anlamamasından kaynaklandığını ve tıbbın kafa karıştırıcı olduğunu ve kendisinin epey heyecanlı olduğunu söyledi.

İyice bak, bir oğlanın nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalış. Cerrahi maskesinin tepesinde yalnızca bir çift gözü görünüyordu, vücudunun geri kalanı ise giydiği plastik tulum yüzünden bulanıktı. Saçları benimki gibi kumral, teni ise bronzdu fakat sanki güneşi özlüyormuşçasına solgun.

Teddy bana sorular soruyordu. Teddy, bana günlerden hangi gün olduğunu sordu. Bana doğum günümü, soyadımı, sütün fiyatını sordu. Sorularını yanıtlamadım, aslında sorularını yanıtlamak istedim fakat kelimeler dilimin ucuna gelmiyordu.

Jack¹ düştü kafayı çarptı, dedi. Jill Jill Hadi ama bunu biliyorsun.

Jill de düştü ardından dedim fakat hepsi bu
ve ah Tanrım unuttum elektrik şoku misali
boğazımı yakan safra gibi kemiklerimde bir zangırtı

1 Popüler bir çocuk tekerlemesi. -ç.n.

misali nasıl canımı acıttığını, titredim ve çığlık çığ-
lığa bağırdım ve eğer bağırmayı kesmezsem altüst
olacaktım gözlerim ıslak öğürdüm

Sessiz ol dedi Teddy lütfen sessiz ol bu ikimize
de zarar veriyor

Geçti dedi. Bir bardak suyu dudaklarıma doğru eğdi,
damla, damla ve yut. Giderken kapıyı ardından kilitledi.

Bir başımaydım, uyanıktım, tüm benliğimle bedenimdeydim.
Etrafta kimseler yoktu, etrafıma çekilen perdenin ilerisinde
bir yerlerde bir vantilatörün pır pır sesi duyuluyordu yalnız-
ca. Var gücümle çekiştirdim çekiştirdim fakat el bileklerimi
saran kayışlardan tık yoktu.

Düşündüm de sanırım hayatım boyunca bir problemdim.
İşte, burada, problemlerin gittiği yerdeydim. İlkın Raxter ve
şimdiyse burası ve ezelden beri buraya gelmek üzere yolday-
dım, öyle değil mi, öyle değil mi. Daima fazla zeki ve fazla
sıkıyordum ve içimde bir şeyler eksikti ya da belki de içim fazla
doluydu.

Beni Raxter'a göndermek annemin fikriydi ve babam bu
fikri başıyla onaylamakla yetinerek bir başka odaya oturmaya
gitmişti. Beni Raxter'a götürecektir bir arabaya bindirene dek o
yaz boyunca tek kelime etmemişti ailem. Oradaki kimse bil-
meyecek, dedim kendi kendime. Canın sıkıldığı zamanlarda
ne yaptığından kimsenin haberi olmayacak. Sadece elinden
geliyor diye neler yaptığını.

Sabahleyin Teddy geri gelip doktorların durumum üzerinde
çalıştıklarını söyledi. *Şimdilik konuşma*, dedi ve benim için
hava hoştu. Canımın ne kadar çok acıdığını anımsıyordum.

Önüme bir dizi form koydu, el bileklerimin kemerlerini çö-
züp serum askısını sürerek soruların yanıtlarını yazmama
yardımcı oldu.

Byatt

Byatt Winsor

16 neredeyse 17

14 Ocak

Alerjisi yok

Elizabeth ve Christopher Winsor

Beacon Hill

Hangi sokak?

West Cedar

Ev?

6 Numara

Kaygılanıyorsun, dedi Teddy. Kaygılanma.
Az kalsın unutuyordum, diye yazdım.
Ama unutmadın.

Çok erken uyandım serum hâlâ dolu gözlerimi kır-
pıştırarak gitmesini sağlayamadığım bir bulanıklık hissi
ve gözlerimi yumduğumda geri döndüm geri ormana
o geceye buraya geldiğim geceye

Soğuk yaş süsenler botlarımın altında hışırdayarak
eziliyordu ve Welch sımsıkı tutuyordu beni hepimiz için
en hayırlısı bu dedi arkadaşların için sanki bir seçim
yapmışım gibi fakat bu bir seçim değildi ben bir seçim
yapmadım ve beni revirden çekip aldığı gibi merdivenlerden
sürükledi ne vardiyadaki kızlar ne de başka bir
şey vardı etrafta Hetty bir yerlerde uyuyordu Hetty bir
başına

Hetty'nin bana ihtiyacı var dedim ve Welch ha-
yır dedi

Hetty'nin bunu yapmana ihtiyacı var

Bahçe kapısından ağaçların içine doğru çalılıkların içinden gelen sesler gözlerini el fenerleri misali oynatan hayvanlar Welch'in kulağına vuran sıcak nefesi ve ardından bekleyen insanlar

Karşı koysam da beni aldılar koşsam da uyluğumda bir batma hissi ve zihnimde bir bulanıklık ve üzerime doğru eğilen Welch

Üzgünüm dedi Welch ve sanırım işin en kötü yanı sanırım bunu içten söyledi

Daha büyük olan odanın içinde mavi bir şey belirdi ve onu fark ettim ki, görüşüm netleşiyor, etrafımdaki dünya sabit ve gerçek. Etrafımdaki her şeye bakmama, serumumu kontrol edip boş olduğunu görmeme fırsat bulamadan, perde geriye çekildi, bir plastik hışırtısı yükseldi ve ardından gelenin bir insan olduğunu gördüm, Teddy'ninkine benzer bir tulum giymiş bir kadın, yatağın ayakucunda dikilip elinde bir desenli hasta önlüğü tutuyordu.

"Merhaba," dedi. Sesi gülümsüyormuş gibi geliyordu kulağa. "Üstünü değiştirme vakti."

Beni tutan tüm kayışları tek tek çözüp ayağa kalkmama yardımcı oldu. Uzuvarım güçsüz ve titriyordu, o yüzden beni soydu, ağır parmakları gömleğimin düğmelerini ve botlarımla bağcıklarını usulca açtı. Bir anlığına sutyenim ve külotumun içinde tir tir titredim ve kadının bana dikkatle baktığını gördüm, fazladan kemiklerimin tenim boyunca çıktığı sırtıma baktı ve ardından hasta önlüğünü başımdan geçiriverdi. Hasta önlüğünü giymek için kollarımı havaya kaldırmaya bile mecalim yoktu. Kadın beni giydirmeliydi.

Tulumu Teddy'ninki gibi kalıncaydı. Kauçuk gibi ve sert. Benden korkuyor olmalılar, mustarip olduğum şeyden. Fakat

tulumu boyun hizasına kadardı ve nabzının atışını görebiliyordum. Nabız atışlarını saydım –bir, iki– ve kendimi bu şekilde daha iyi hissettim.

“İyi mi?” diye sordu kadın beni geri bağlarken. “Rahat mısın?”

Ağzımı açtım, daha tek kelime edemedim eldivenli parmaklarından birini dudaklarıma götürdüm.

“Şimdilik baş sallamayla devam edelim. Teddy’nin dediğine göre konuşmakta biraz sıkıntı çekiyormuşuz.” Duvardaki tezgâha gömülü bir eviye olduğunu görebileceğim kadar perdeyi birazcık daha geriye çekti. Etraf pek hastaneye benzemiyordu. Hüzünlü ve sıradan bir havası vardı. Sanki bir kilisenin arka odasında bulunan bir mutfak ya da bir ofis binasının dinlenme odası gibi.

Kadın benim için bir plastik bardağa su doldurdu ve ben bir yudum alana dek bardağı ağzıma tuttu. “Yazı yazabileceğin bir şey getireceğiz sana,” dedi. “O zamana dek istirahat etsen iyi olur. Çok şey yaşadın.”

Plastik bardak boşalana dek içmeye devam ettim. Kadın, plastik bardağı yatağımın ayak ucunda bulunan bir çöp kutusuna atıp yanıma biraz daha yaklaştı. “Ben Dr. Paretta,” dedi, sağ koluma doğru eğilerek. “Sana Byatt diye mi hitap edeyim? Yoksa sana hitap etmemi istediğin başka bir şey var mı? Bir lakap, mesela?”

Başımı iki yana salladım.

“Byatt o halde. Pekâlâ, bir yanma hissi hissedebilirsin.”

Tam olarak ne yaptığını göremiyordum. Tulumu kat kattı. Fakat geri geldiğinde elinde bir tüp kan olduğunu gördüm. Tüpü ışığa doğru tutuyordu. Sanki tüpün içinde neler olduğunu anlayabiliyormuşçasına gözlerini kısarak baktı içine, ardından yatağın ayak ucuna gidip küçük, kırmızı bir soğutucu getirdi ve kan dolu tüpü soğutucunun içine, bir başka tüpün

yanına yerleştirdi. “Potansiyel RAX,” diye etiketlenmişti sanırım fakat ben daha etiketin üzerinde yazan diğerk şeyleri okuyamadan soğutucuyu kapattı.

“Unutmadan, son bir şey daha, sonra uyuman için seni yalnız bırakacağım.” Elimi ellerinin içine alıp yatak çerçevesinin yan tarafını hissedebilmem için parmaklarımı kıvırdı ve bileğimi büktü. Yatağın yan tarafında yuvarlak ve çıkıntılı bir buton vardı.

“Bu senin çağrı butonun. Eğer ağrın çekilmez bir hal alırsa ya da bir şeye ihtiyacın olursa diye. Hissediyor musun?”

Başım la onayladım. Bana bakıp ardından geri doğruldu. Birkaç saniye daha bekledi. “İsmimi hatırlıyor musun?” dedi.

Dudaklarım aralandı. “Paretta,”

İsmini söylemek, herhangi bir şey söylemek, yeniden sesi-me kavuşmak istemiştim yalnızca. İsmini söylemenin canımı bu denli acıtacağını düşünemedim. Ağzımdan çıkan tek bir kelime canımı bu denli acıtamazdı. Ne var ki acıtmıştı, sanki bir şey boğazımın içinden omurgamı söküp çıkarmaya çalışı-yormuşçasına acıtıyordu canımı.

“Pekâlâ,” dedi Paretta, soluk soluğa. “Görünen o ki bunu bir daha tekrarlamayacağız.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ayıldım. Sırtüstü uzanmıştım, dört tane tulumlu figür sed-yemi karanlık bir odanın içine doğru sürerken, sanki dünya etrafımda dönüyordu. El bileklerime takılı olan kayışları şöyle bir yokladım fakat sımsıkılardı. Naylon, tenimi tahriş ediyordu.

“Günaydın,” dedi içlerinden biri bana. Az kalsın tanımayacaktım fakat gözleri ve kahverengi, kıvrıcık atkuyruğuyla duruyordu karşımda. Paretta.

Yüksek tavanlar, pencere yok. Bir ameliyathane... derme çatma bir havası vardı. Ortada duran masa kâğıt parçalarıyla örtülüydü, tamamen aydınlatılmıştı. Sedyeyi masanın yanına çekip kayışlarımı çözmeye koyuldular. Onlara karşı koyabilirdim, bunu biliyordum fakat kapı ardımızdan kapandı ve kilitlendi ve aslına bakılırsa, onlarla ne uğruna mücadele edeceğime dair bir fikrim de yoktu.

Kayışların tokaları çözülür çözülmez beni kaptıkları gibi sıkıca kavrayıp kaldırdılar. Beni masaya geçirip kollarımı gererek tekrar kayışlarla bağladılar. Acıdan bedenim seğiriyordu, sırtım boyunca ikinci bir omurga misali uzanan kemik çıkıntıları masanın üzerinde rahatsız edici bir şekilde gıcırdadı. Doktorlardan biri tansiyon aletinin manşonunu sol koluma sardı ve manşon sıkılaşıırken, bir diğer doktor burnumun altına oksijen tüpü takıp ayarladı. Bunun ardından, alnıma ve göğsü-

me sensörler taktılar, kalp atış ve ritimlerimi kaydetmek için benden kesitler göstermeye başarlarken monitörleri izledim.

“Sorun yok,” dedi biri bana doğru eğilerek. Paretta. Saçlarımı yüzümden çekti. “Neler olup bittiğini ve bunu nasıl düzeltebileceğimizi anlamamıza yardımcı olmak için buradasın.”

Diğer üç doktor usulca geri çekildi, ta ki gözden kaybolana dek. Ben ve Paretta baş başa kaldık.

“Bir süredir bazı arkadaşlarınla çalışıyoruz,” dedi. “Ve ciddi ölçüde bir ilerleme kaydedebileceğimizi düşünüyoruz. Fakat yardımına ihtiyacım var. Benim için bunu yapar mısın, Byatt?”

Arkadaşlarım mı? Başkaları da mı gelmişti buraya? Sormak, bir şey söylemek için ağzımı açtım fakat Paretta eliyle ağzıma hafifçe dokundu.

“Unuttun mu?” dedi. “Sessiz kal. Göz açıp kapayınca dek bitecek.”

Bir süre sonra elini ağzımdan çekip yakındaki tekerli masayı çekip sürüdü. Gümüşü. Plastik ambalajlar içinde deste deste neşterler. Debelenmeye başladım, neşterlerin görüntüsü müthiş bir korku kıvılcımı uyandırıyordu içimde. Midem düğümlendi. Çıglık atmamak için kendimi çok zor tutuyordum.

Fakat Paretta neşterlere uzanmadı. Bir şişe suyun yanında küçük ve masum duran başka bir şeye doğru uzandı. Kendi şeffaf torbasının içinde duran yuvarlak, sarı bir hapa.

“Hepsi bu,” dedi, hapı avucunun içine koyarken. “Endişelenecek hiçbir şey yok.”

Paretta çenemi tutup ağzımı açmadan evvel, atılan torbanın üzerine net bir şekilde yazılmış “RAX009” etiketini gördüm. Derken hapı dilimin üzerine koydu, keskin ve yavaş bir şekilde eridi.

009. O hapın dokuzuncu versiyonuydu belki de. Ya da bu masaya bağlanan dokuzuncu kız.

Yutkundum, hapın keskin tadını boğazımın arkasında hissedince öğürdüm. Su şişesine uzanmadan evvel Paretta beni

dikkatle izledi, suyun markası Raxter'da içtiğimiz markanın aynısıydı. Şişenin kapağını açıp suyu azar azar ağzıma dökerken başımı arkaya doğru yatırdı. Dilimde hapın pudramsı kalıntıları vardı ve bunları birkaç denemede ancak yutabildim.

Hap anında etkisini gösterir diye ummuştum, sırtımdaki kemiklerin erimesini, sesimin eski haline dönmesini. Fakat bir dakika geçti, ardından bir dakika daha, bir dakika daha. Paretta ortadan kayboldu. Duvara yaslanmış diğer doktorların yanına gidip onlara katılmasını izlemek için boynumu öne doğru eğdim. Bekliyorlardı. Tıpkı benim gibi.

Bir süre daha geçti, uyuyakaldım. Öylesine yorgundum ki. Tüm bedenim sızlıyordu, ikinci omurgam çok hassas ve bereliydi. Eğer dinlenme fırsatım olacaksa belki de tüm bu durum o kadar da kötü değildi.

Ve ardından. Bir kıvılcım. Bu hissi çok iyi biliyordum.

Nöbet geçirmeden hemen önce, bir anda baş gösterirdi. Bu hissi tasvir etmesi, açıkça tanımlaması güçtü fakat kanımda tüm bunlara değmesini sağlıyordu. Tüm bu acı ve kayıplar, bu hissiyatın yanında hiç kalıyordu. Bu kuvvet, bu kudret, dişlerimi göstermek için duyduğum bu arzu.

Bu hissin geçmesini, alışık olduğum gibi, kör edici bir acıya dönüşmesini bekledim. Onun yerine, gitgide artıyor, bedenim boyunca sekiyor, iç organlarımı lime lime ediyor ve ellerimin yumruklara dönüştüğünü, tırnaklarımın ise derinlemesine avuç içlerime battığını hissediyordum. Kalp atış monitörü kontrolden çıktı, oda bipleme ve alarm sesleriyle doldu.

"N'oluyor?"

"Monitörden değerleri al."

Doktorlar veri toplamak için koşuşturdular, siluetleri etrafımda bulanıklaştı. Gözlerimi yumdum. Bu benim bedenimdi. Ne dersem onu yapacaktı.

Sakinleş. Kendini tut.

Fakat bir parçam bunu istemiyordu. Onu işitebiliyordum, *kendini bırak*, diyordu bana, hırlayarak ve pes perdeden.

Bana bunun daima içimde olduğunu ve bu doktorların onu almaya çalıştıklarını söylüyordu.

Sırtım kamburlaşp gözlerim pat diye açıldı. Beni yattığım yere mihlayan kayışların altında debelenip ağırlığımı bir o yana bir bu yana savurdum. Sedyemin ayak ucunda duran Paretta bana seslendi fakat bunu bana yapan Paretta'nın ta kendisiydi. Çığlığı bastım.

Burnumdan kan damlıyor, şiddetli ağrı bir mızrak misali saplanıyordu sırtıma. Paretta elleriyle kulaklarına bastırıp geri çekildi. O yüzden tekrar çığlığı basıp var gücümle kayışlarımı çekiştirdim. O kuvvet hâlâ bedenimin içindeydi, hızla nabız gibi atıyordu, Tox'un bana bahşettiği tanrı vergisi yetiydi hâlâ. Kayışlardan biri koptu.

Kayışın diğer tokasından da kurtulduğum gibi masadan fırladım. Fakat diğer doktorlar oradaydı. Kollarımdan avuçlayarak tuttular beni. Gerisin geri sürüklediler. Onları tekmedim, tırmalayarak koruyucu tulumlarının ön kısımlarında yırtıklar açtım.

"Byatt!" diye haykırdı Paretta. "Byatt, sakinleşmelisin."

Ve birdenbire ne kaçmak ne de kurtulmak istedim. Paretta'nın canını yakmak istiyordum yalnızca.

Daha tek adım bile ilerleyemeden şırıngayı boynuma saplayıverdiler ve tüm dünya karardı.

HETTY

DOKUZUNCU BÖLÜM

Baş ağrısıyla uyandım. Şakaklarım zonkluyor, kör olan gözüm şiddetle ağrıyordu. Ranzamın kenarına tutundum, bedenim nöbet geçirmeye hazırlanıyordu. İlkinden beri, nöbetlerim bu tür bir ağrıya başlar, bu ağrıları daha da beter ağrılar takip ederdi. Geçen sefer ıslak doku parçaları vardı, öylesine kalın ve boğazıma öylesine takılmışlardı ki soluk alamıyordum, her bir doku parçası taze kana bulanmıştı, mide-min içinden sökülüp alınmışa benziyorlardı âdeta.

Bu tür bir baş ağrısı bir sonraki nöbetimin yolda olduğunun habercisi olabilirdi. Ya da Byatt'ın bazen söylediği gibi, yalnızca başım ağrıyor da olabilirdi.

Tepemde Reese'in ranzası gıcırdadı ve birdenbire dün geceye dair her şeyi hatırladım. Welch'in sesini, telsizdeki adamla yaptığı planları. Artık cebimde güvende olan iğne ve ipliği. Byatt bu evde bir yerlerdeydi. Eğer onu gündüz vakti bulamazsam bu gece bulacaktım. Çitlerin ötesinde, gece yarısından sonra karanlığın son demlerinde. Reese'in evine dek Welch'in peşine düşecektik ve Byatt orada olacaktı. Hayatta olacaktı.

"Bu sessizlikte uzanma işi eğlenceliymiş," dedi Reese birdenbire tepemden, "...ama artık gidip kahvaltı edebilir miyiz?"

Erzak sevkiyatı olmayan günlerde, yemek saatleri sessiz sakin geçerdi. Tekne Ekibi'nin eve dönüşünün ardından oluşan ilk hengâmede iyi durumda olan her şey bir çırpıda biterdi. Geriye kalan diğer her şey ise kimsenin istemediği şeylerdi. Kızların çoğu ana salonda bekler fakat her bir küçük gruptan birer kişi arkadaşlarına bir şeyler geri götürmek üzere Welch'in idareli bir şekilde yiyecek ve şişe sular dağıttığı mutfağa gitmek için güneydeki koridora yönelirdi.

Bu, başından beri benim görevim olmuştu. Byatt, insanların en çok bana acıyacağını ve oradaki en iyi şeyleri almama müsaade edeceklerini söylemişti. Reese'ten korkuyorlardı ve bu da Tekne Ekibi'nin iskeleden döndüğü günlerde işimize geliyordu. Fakat bu oyunun adı "merhametti" ve oyunu benim sayemde kazanıyorduk.

Reese'i ana salonda bırakıp Cat'in peşi sıra güney kanadın koridoruna gittim. Koridorun sola doğru kıvrıldığı köşede Müdire'nin ofisi vardı, hâlâ gitmemizin yasak olduğu kalan son yerlerden bir tanesiydi. Oraya daha evvel iki kez gitmiştim yalnızca: Bir kez Raxter'daki ilk günümde ve ardından bir sömestr sonra okul toplantısı esnasında konuştuğum için Müdire'den fırça yediğimde.

Belki de Byatt'ı orada tutuyorlardı. Tam ofisin kapı mandalını tutarken bunu güpegündüz yaptığım ve Cat'in ileride beni bekliyor olduğu kafama dank etti.

Ona yetişmek için hızlandım. Bana gülümseyip nasıl olduğumu ya da ne haltlar karıştırdığımı sormadı ve bunun için minnettardım. Kahvaltıda boy gösterdikten sonra evin etrafını dolaşacak, Müdire'nin ofisinin pencerelerinden içeriye göz atacaktım. Ve eğer aradığım şeyi bulamazsam aramaya devam edecektim.

Cat'le köşeyi dönüp tavan pencereleri ve siyah beyaz karolarıyla mutfağın açıldığı yere doğru devam ettik. Geçen sefer buraya geldiğimde, Byatt yerde ve perişandı. Geçen sefer buraya geldiğimde, tüm dünyanın sonu gelmişti.

Bu kadar yeter. Elimden geleni yapıyordum. Çok yakında ona kavuşacaktım.

Diğer kızlardan birkaçı çoktan gelmişti, Welch'in gelip yiyecekleri tuttuğumuz kilerin kilidini açmasını bekliyorlardı. Welch'in gözlerinin içine bakmak zorunda oluşumdan dolayı korku içindeydim fakat geçen gece nelere kulak misafiri olduğumu bilmesine imkân yoktu.

"Selam," dedi Emmy. Boyu zar zor omzuma yetişiyordu, ipeksi saçları ise hâlâ bir bebeğinki kadar güzeldi. Geçen günkü nöbetinin ardından çok kötü öksürmüş olsa da bizler gibi olduğu için heyecandan yerinde duramıyordu fakat bugün yapmacık bir ciddiyet takınmıştı. Elbette takınırdı. Landry için buradaydı, muhtemelen Raxter'da geriye kalan sınıf hiyerarşisinin en tepesinde yer alan kızı temsil ediyor olmaktan dolayı göğsü kabarıyor olmalıydı.

"Ben sadece... demek istemiştım ki," diye devam etti Emmy. "Umarım iyisindir. Byatt'ın başına gelenlerden sonra."

"Sağ ol," dedim, konuşmanın burada sonlanmasını umarak. Fakat Emmy konuşmaya devam etti.

"Onun için dua ediyoruz." Emmy, tıpkı Landry gibi konuşuyor, aynı kibar ses tonu ve kelimeleri yuvarlıyordu.

"Eminim size minnettardır," dedim gözümü devirerek. Bu konuşma başımı daha da ağrıtıyordu, artık aralıksız bir zonklamaya dönüşmüştü zaten. Bu ağrıya alışkın olsam da Emmy'nin Landry'cilik oynamasını sessizliğe yeğlediğim pek söylenemezdi.

Gelen ayak sesleri dikkatimizi kapıya yöneltti ve nihayet, Welch alelacele mutfığa dalıp kemerine takılı olan anahtar halkasıyla cebelleşti. Nereden gelmişti? Byatt'ın yanında mıydı? Dünden farklı ya da bir şeyler saklıyor gibi görünmüyordu. Fakat iskeledeki günden sonra, bu konuda sandığımdan çok daha iyi olduğunu biliyordum.

"Üzgünüm," dedi bizler çevresine doluşurken. Ağzının kenarı kabuk bağlamış, sararmıştı, keskin kokulu bir şeydi.

Muhtemelen o ve Müdire'de çıkan o ağız yaralarındandı. "Ufak bir sorun çıktı da. Pekâlâ, bugün ilk sırada kim var?"

Eskiden, yemek ilk önce içimizdeki en büyük kıza dağıtılırdı, diğer tüm okullarda olduğu gibi. Ancak bir gün fark ettik ki büyük kız daima büyük kalacaktı. O yüzden artık sene sene, gün gün dönüşümlü şekilde dağıtım yapıyorduk ve bugün içimizdeki en küçük kız ilk sırada olacaktı, işte bu yüzden de Landry, Emmy'yi yollamıştı. O her şeyi ince eleyip sık dokurdu, o yüzden de daima ilk o yerdı.

Cat ve ben sıranın ortalarındaydık, Julia ve Carson'ın senesinden birkaç kız da arkamızdaydı.

Sıra bana geldi, üst pervazın altından geçerek kilere dalıp bana katılan Cat'e yer açmak için kenara çekildim. Cat bugün iyi görünüyordu, cildi büyük ölçüde iyileşmişti. İlk başlarda bunun Cat'in iyileştiği anlamına geldiğini düşünmüştük. Fakat kabarcıklar her seferinde biraz daha büyük ve biraz daha derinden, diplerinden kemikleri görünene dek çıkmaya devam etti.

Kiler, mutfağın arka tarafına inşa edilmişti. Tekne Ekibi, hemen alınmayan her şeyi, her yolculuktan sonra geri buraya taşıyor ve depolamak için yiyecekleri çöp kutularına boşaltıyordu. Welch her gün çöp kutularından bir tanesini karıştırmamız için dar odanın ortasına doğru sürüklüyor, aldıklarımızı sayıp not ediyordu.

Cat, montuna yapışmış birkaç örümcek ağını üzerinden silkeleyip muhtemelen Emmy'nin giderken bir kısmını aşır-
dığı küp şekerlerden yere saçılmış olanlara bakıp iç geçirdi.

"Karınca basacak her yeri."

"Karıncalardan daha beterleri var burada." Eğilip kimi kızların kendileri için bir şeyler saklamaya çalıştıkları çöp kutusunun dibine doğru göz attım. Bir paket kurutulmuş et vardı, tam da ihtiyacımız olan şeydi fakat duraksadım. Tekne Ekibi'nin hepimize yetecek kadar yiyeceği denize fırlatmasını izledim. Hiçbir şey almamalıydım. Bunu hak etmiyordum.

Fakat yalnızca kendim için burada değildim. Reese için de buradaydım. Ve eğer bu gece evlerine gitmeyi başarmak istiyorsak her ikimizin de bir şeyler yemesi lazımdı. "Kurutulmuş eti ve kimsenin istemediği şu ballı hardallı şeyi alacağım."

Cat ise bir kutu Melba peksimeti ve bir paket pirinç aldı. Minik bir kutu kuru üzümü cebine atmadan önce biraz bekledi.

"Bugün Lindsay'nin doğum günü," dedi usulca. "Lütfen söyleme."

Welch'in kapı aralığına yaslanıp anahtarlarla oynayarak dikildiği yeri omzumun üzerinden kontrol ettim. İşitmemiş olsa gerekti.

"Elbette," dedim. İskeledeki günden sonra hiç değilse bunu yapabilirdim.

Kilerden ayrılırken Welch'e seçtiğim yiyecekleri gösterip hiçbir şey çaktırmamaya özen gösterdim. Sanki hiçbir şey olmamış gibi nasıl da dikilebiliyordu orada öylece? Sanki en yakın arkadaşımı bir yerlerde kilitli tutan kendi değilmiş gibi? Kanı hâlâ benekler halinde mutfak fayansını lekelerken, ben mutfakta dikilmiş, Byatt'ın başına neler gelmiş olabileceğini kafamdan uzaklaştırmaya çalışarak tebessüm takınıyordum.

"Pekâlâ," dedi Welch dalgın dalgın. "Alabilirsin."

Sorularımın yanıtlarını ağzından söküp almamak için kendimi zor tutuyordum. Mutfaktan çabucak çıkıp ana salona geri döndüğümde Reese'i Carson'la birlikte otururken görünce şaşırdım. Reese gözlerini botlarına dikmiş, Carson ise yakinen bildiğim o biçare bakışla onu izliyordu; Reese'in o kayıtsız sessizliğine neredeyse boyun eğmeye zorlanmış birinin bakışı.

"Selam," dedim yaklaşırken. "Carson, bu ne güzel bir sürpriz."

"Gerçekten de 'sürpriz' oldu," dedi Reese. Kaşlarımı çat-tım. Asla bunun farkında bile olmayan Carson'la alay etmesi hiç de adil değildi. Omuz silkmekle yetindi.

“Günaydın,” arkamdan Julia’nın sesi geldi.

“Ah, harika, bir tane daha,” dedi Reese fakat bu sefer bir nebze de olsa sesi kulağa daha nazik geliyor, bana gülümserken neredeyse mahcup görünüyordu.

Reese’in yanına oturdum. Julia karşıma oturunca şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Çoğunlukla kendi arkadaş gruplarımızla takılırdık ama artık Tekne Ekibi’ne katıldım diye Julia ve Carson da benim grubumun bir parçası mı olmuştu? Yoksa Reese’ten saklamam gereken tüm sırları sakladığıma emin olmak için mi buradaldı?

Yemek yerken boğucu bir sessizliğe gömüldük. Söyleyecek bir şeyim yoktu, Reese’in de söyleyecek bir şeyi olmadığına adım gibi emindim ve burada geçirdiğimiz her dakika Byatt’ı aramaktan alıkoyuyordu bizi.

Carson daha da dik oturuyordu, tam yeni bir muhabbet için ağzını açıyordu ki, Reese bakışlarını ona doğrulttu. “Sürekli konuşmamıza gerek yok, anlarsın ya.”

“Kusura bakma,” dedim Reese’e yan yan bakarak. Reese az da olsa suçlu görünecek kadar nezakete sahipti. “Yorgunuz yalnızca.”

“Önemli değil,” dedi Julia. Bilakis, daha fazla muhabbet etmek zorunda olmayışından dolayı rahatlamışa benziyordu. Gömleğinin etek ucunun altından yeni bir bere görünüyordu ve sanki bere büyüdükçe tüm yaşam enerjisini emiyormuşçasına takatsizleşiyordu. Ağız dolusu kanı yere tükürürken onu izledim. Tükürdüğü kanı yerde öylece bırakıp silme zahmetine girmedim.

Kurutulmuş etten payıma düşen kısmı bitiremedim. Sadece burnuma çalınan kokusu bile midemi bulandırmaya yetiyordu ve eğer dikkat kesilirim, eğer çok fazla düşünürsem, kör gözümün arka tarafında başlayan karıncalanmayı hissedebilirdim. Reese tek kelime etmeden kurutulmuş et paketini benden alıp daha sonra yemek için cebine tıktırdı.

Bu ışıktaki babasına benziyordu. Babasının eski haline. Al-

tın rengiyle yıkanmış aynı keskin çene hattına, aynı gözlere sahipti.

Bana baktığında ne düşünüyordu acaba. Ailemi düşünüyor olamazdı çünkü diğer bazı kızların yaptıkları gibi ailemin fotoğrafını duvarıma iğnelememiştim hiçbir zaman.

Onları pek düşünmüyordum, ailemi yani. Düşünmem gerekirdi biliyorum. Tox'un patlak vermesinin akabinde ilk birkaç ay onları düşünmüştüm. Telsiz çağrım için sıraya girmiş ve kısa, resmi görüşmeler yapmıştık. Fakat sonra ailelerimizle iletişimimizi kestiler ve olaylar iyice sarpa sardı ve ardından artık bunun bir önemi kalmadı. Çünkü ailemi yeniden göreceğ olursam onları ne denli özlediğimi, bunun başımıza gelen en büyük felaket olduğunu duymak isteyeceklerdi. Ben de yalan söylemiş olacaktım, eğer öyle bir fırsatım olursa yani.

Bir yanım sahiden de bu işin çok kolay olacağını düşünmüştü. Evin derinlerinde bir yerde kilitli bir kapı ve Byatt'ın da kapının diğer tarafında olacağını.

Bir yanım gerçekten de tam bir geri zekâlıydı.

Kahvaltının ardından Reese peşim sıra dışarıya çıktı ve ben Müdire'nin ofisinin penceresinden içeri göz atarken o da gözcülük etti. Elde var sıfır. Müdire'nin eski çalışma masası ve köşede duran karton koli yığını vardı yalnızca.

"Byatt orada yok," dedim Reese'e ve her sınıfı, her ofisi kontrol ettikçe aynı cümleyi yineledim. Her dolabı, her banyoyu. Ev beni bekliyormuş, sanki bana bir şey kanıtlamak istiyormuşçasına, hiçbir yer kilitli değildi.

En nihayetinde, artık daha fazla dayanamadım. Başım-daki zonklama yüzünden hiçbir şey düşünemez, Byatt'ı bu şekilde yüzüstü bırakmış olmamın hissettirdiği suçluluk duygusundan başka bir şey hissedemez oldum.

Ve Reese, tıpkı geçen geceki gibi elimden tutup geri dışarı çıkardı beni. Temiz ve zindeleştiren havayla kendime geldim ve

baş ağrım neredeyse tamamen hafifledi. “Önümüzde hâlâ bu gece var,” dedi Reese usulca. “Henüz hiçbir şey bitmiş değil.”

Şimdi evin kuzey tarafındaydık, adanın burnuna doğru aylak aylak dolandık. Sol tarafta falez, okul arazisinin bizim bulunduğumuz kısmında incelik son buluyordu ve ilerideyse bir teterbol direği ve pas tutmuş bir salıncak vardı, her ikisi de bir yana doğru eğilmiş, etraflarındaki ölü çimler kırağıyla kaplanmıştı. Soğuk ciğerlerime işliyordu, burnum da uyuşmuştu fakat benim için hava hoştu. En azından burada soluk alabiliyordum. Burada kendimi zinde hissediyordum.

Okul arazisi öylesine açıldı ki, ormanın boğucu atmosferiyle alakası yoktu ve tam bunu düşünürken, “Yanımıza silah almalıyız,” dedim, öylesine pat diye çıkıvermişti ağzımdan. Reese şaşkınlıktan az kalsın tökezliyordu.

“Niye ki?”

Bedenim, çitlerin ötesine geçtiğim o ilk sefer can havliyle kaçarken korkudan nasıl titrediğimi ve hissettiğim o dehşeti hatırlıyordu. “Emin ol, ihtiyacımız olacak.”

“Elbette,” dedi Reese, kaşlarını çatarak. “Fakat Welch’e çaktırmadan elimizi kolumuzu sallaya sallaya erzak dolabından silah çalacak halimiz yok.”

Bir grup kız avare avare dolaşarak yanımızdan geçti, kimi saçlarını yıkamaya, kimi birkaç battaniye araklamaya ya da yeni bir yerde can sıkıntısından patlamaya gidiyordu. Onlara başımızla selam verip gergin bir tebessüm takındık. İçlerinden ikisi bizden bir alt dönemdeydi, diğerleriye bizim dönemden Sarah ve Lauren’dı. Lauren’ı severdim fakat Sarah, kalan son temiz okul eteğimi çalarak Raxter’daki üçüncü haftamda kıyafet yönetmeliği ihlalinin ceza almama neden olmuştu. Ayrıca geçirdiği nöbet hakkında böbürlenmesine de katlanamıyordum. Tek bir kalp, iki kalp atışı; aman ne şaha-ne. Sarah, bu durumun daha uzun yaşayacağına delalet ettiğini düşünüyordu. Bense bir o kadar sıçtığına delalet ettiğini düşünüyordum.

“Selam Hetty,” dedi Lauren yavaşlayarak. “Bugün atış talimi yapıp yapmayacağımızdan haberin var mı?”

Atış talimi olsaydı Welch kahvaltıda söylerdi ve bir yanım bunu onlara anımsatmak istiyordu fakat artık Tekne Ekibi’ndim. Soru sormaya geldikleri kızdım.

“Bugün yok,” dedim. “İyi günler.”

“‘İyi günler’ mi?” diye tekrarladı Reese fısıldayarak ve biliyordum ki eğer ona bakacak olursam, gülmemeye çalıştığını görecektim.

Lauren birazcık düş kırıklığına uğramışa benziyordu. Omuz silkti. “Sağ ol. Görüşürüz Hetty.”

“Şu haline bak,” dedi Reese kızlar gider gitmez. “Tıpkı bir politikacı gibisin. Ya da alışveriş merkezlerindeki misafir karşılama personeli gibi.”

Byatt buradayken takıldığı gibi takılıyordu bana; aynı kelimeler, aynı eğlenen ifade. Fakat her nasılsa daha yumuşak bir tonda. Ya da en azından, ben aldırış etmiyordum.

Tam tekrar içeri girip Welch’in gün içinde başıboş bırakmasını umduğum erzak dolabını gözetlemeyi önerecekken, Reese üstümü çekiştirdi. Başıyla omzumun üzerinden boş ve karanlık ahırın bulunduğu yeri işaret etti.

“Atış talimi,” dedi. “Alabileceğimiz bir silah var.”

“Nasıl yani?”

Fakat kırağı kaplı zeminde ardında ayak izleri bırakarak çoktan yürümeye başlamıştı bile.

Günün bu saatinde ahır boş olurdu. Yalnızca boş bölmeler, savrulan tozlar, denize açılan sürgülü kapılar ve esen buz gibi rüzgâr vardı. Reese’in peşi sıra bir hedef oluşturmak için istiflenmiş saman balyalarının arkasına, içinde eyerlerin ve üzengilerin tutulduğu, epeydir kilitli olan bir sandığa doğru arka tarafa gittim. Bu sandık artık Welch’in derslerimizde kullandığımız tüfeği tuttuğu yerd.

“İşte,” dedi Reese sandığın önüne çömelerek. Sandığın yalnızca tek bir asma kilidi vardı, kadranı ve şifresi olan tür-

dendi ve pas tutmuş görünüyordu, sanki kırması kolay olurmuş gibi. Eğer kırarsak Welch anlardı fakat tam bazı şeyler risk almaya değer diyecekken Reese kadranı çevirmeye koyulup üç dizi rakam girdi: 3-17-03. Doğum günü.

Kilit klik sesi çıkararak açıldı ve Reese pis pis sırtarak bana baktı. “Şifreyi babam belirlemişti,” dedi. “Welch’in şifreyi değiştirmeyeceğini biliyordum.” Reese sandığın kapağını kaldırıp tüfeği eski bir eyer takımı yığının arasından çekti ve boşta duran herhangi bir cephane aradı. “Şimdi n’apıyoruz?”

“Bir yere saklamalıyız,” dedim, hâlâ şansımızın yaver gitmesine şaşırarak. Reese bulduğu bir çift fişeği cebine sokarken, fişeklerin metali buz gibi havada tenine değdi. Yalnızca iki atış hakkımız olacaktı. “Çitlerin orada bir yer olabilir, böylece çıkarken almamız kolay olur.” Eskiden yaşça büyük kızlardan bazılarının ziyaret günlerinde anakaradan gelen erkek arkadaşlarını götürdükleri bir ladin koruluğu vardı bahçe kapısının sol tarafında. Oraya Reese’le birlikte gidecek olmamın düşüncesi bile yanaklarımı al al etmeye yetiyor olsa da akşama kadar tüfeği sağ salim saklamak zorundaydık.

“Pekâlâ,” diyerek tüfeği bana uzattı. Ne yapacağımdan emin olmayarak tüfeği aldım, Reese arkasını dönüp montunu çıkardı. Onun yerinde olsam, soğuktan tir tir titrerdim fakat kolları birazcık ürperdi sadece. “Tüfeği belime sok, sırtıma doğru çekeriz.”

Bu işe yarardı fakat sinirlerim bozulunca kahkahayı bastım. Omzunun üzerinden bana baktı. “Ne? Daha iyi bir fikrin mi var?”

Belki bunu benimle yapma istekliliğinden, sırf ondan rica ettim diye Byatt için hayatını riske atıyor oluşundandı. Belki de keskin çene hattının ya da saçlarının cazibesindendi. Fakat o bana bir şey vermişti ve ben de karşılığında ona bir şey borçluydum. “Hey,” dedim. “Ateş etmeyi öğrenmek ister misin?”

Beni tersler diye bekliyordum. Onun yerine, sesinin sakın çıkmasına özen göstererek, “Ateş etmeyi biliyorum,” dedi.

“Yani diğer tarafınla.” Anlık bir sessizlik, kararsız bir ifade. Fakat “hayır” demedi, o yüzden şansımı yeniden denedim. “Sağ elimle ateş ediyorum. Sana öğretebilirim.”

“Peki,” dedi. Gergin. Kararlı. Tıpkı benim gibi.

Tüfeği geri vererek onu ahırın ön tarafına doğru götürdüm. Toz halindeki talaşların bulunduğu zemini işaret ettim. Reese yerine geçti, yeniden montunu üzerine attı. Yanına geldim.

“Normalde nasıl durduğunu göster bana.”

Birden dikleştii. Bir hafta önce olsa ona ne yapması gerektiğinin söylenmesinden nefret ettiğini söylerdi. Nefret ediyordu da zaten fakat bence güçlü görünmemekten de nefret ediyordu.

“Göster işte,” dedim nazikçe.

Zoraki, tüfeğin dipçliğini sol omzuna yerleştirip namluyu sağ eliyle tuttu. Gümüşi parmaklarını tetiğin etrafında bük-meye çalıştı. Ancak parmakları fazla yumuşak duruyordu, bu şekilde atış yapamazdı.

“Gördün mü?” dedi.

“Evet,” dedim. “...ama bu sorun değil. Şimdi pozisyonunu değiştir. Sol ayağını ileriye al ve kalçanı bük.”

Ateş etmeyi, Welch’in deyimiyle yan duruşla öğrenmiştik. Destek aldığımız omzumuz hedefe dönük, tetiği çektiğimiz omzumuz ise geride duruyordu. Welch, Donanma’nın fişek yollamayı kesmesi ve fişekleri heba etmemiz ihtimaline karşı ilk seferde tam isabet etmek için bu pozisyonu aldığımızı söylüyordu.

Reese duruş pozisyonunu ayarlayıp tüfeği gümüşi elinde kaldırdı, diğer eliyle tetiğin yanında bekliyordu. Omuzlarını doğru şekilde tutuyor fakat kalçasını hâlâ dik tutmasından bu şekilde durmaktan hoşlanmadığı anlaşıyordu.

“Kendini vermelisin,” dedim. “Hadi.”

“Bu şekilde görebildiğim pek söylenemez.”

Kahkahayı bastım. “Eğer ben tek gözümle görebiliyorsam, sen iki gözünle haydi haydi görebilirsin.”

Tüfeği doğru şekilde yerleştirmek için gereksiz yere telaşlanıyordu ama o şekilde durmaya devam ederse beceremeyecekti. Arkasından yaklaşarak uzandım, elim kalçasına değmeden havada bekledi. “Dokunabilir miyim?”

Başını çevirerek ensesinin narin tenini gözler önüne serdi. Soluğum kesildi. Daha az önce ortada hiçbir şey yoktu, bu yoktu, daha önce yüzlerce kez olduğu gibi yalnızca yan yana duruyorduk. Fakat aynı şey değildi. Byatt’ın gitmesiyle, aramızda kimse yoktu artık.

“Evet,” dedi usulca. “Dokunabilirsin.”

Bir elimi kalçasına, diğer elimi ise beline doğru kaydardım. Montunun üstünden bedeninin sıcaklığını hissediyordum. Kanlı canlı ve burada benimle. Eğer bizzat kendim hissetmiyorsa olsaydım, hayatta inanmazdım fakat zangır zangır titriyordu. Metanetli, haşin ve duygusuz Reese, ellerimin altında zangır zangır titriyordu.

“Bu tarafa doğru,” dedim, kendime doğru paralel şekilde döndürerek. Bedeni bedenimin şeklini kavramaya başlayınca sertçe yutkundum. “Duruşunu koru ama.”

Tüfeği yeniden kaldırdı ve birlikte yerleştirdik. Kalçasını yan duracak şekilde ayarladım, başımsa onunkeye doğru eğikti. Tüfeği hedefine odaklamak için tek gözünü kapatırken koyu kirpikleri açık tenine tezat oluşturunuyordu.

“İşte oldu,” dedim sarsakça. “Mükemmel.”

Bedeni, bedenime dayalı şekilde öylece durduk, ardından Reese gevşedi. Birdenbire değil, yavaş yavaş. Fakat sırtının sıcaklığı göğsüme vuruyordu. Kalbim güm güm çarpıyor, kalp atışlarımı kulaklarımda hissediyordum. Daha önce ona hiç bu denli yaklaşmamıştım. Burnunun yanındaki yara izini ya da saçlarının kapadığı, kulağının arkasındaki lekeyi hiç görmemiştim. Yumuşak, incecik görünüyordu. İstemsizce, hareket ettiğimin farkına varmadan, uzanıp belli belirsiz mavi görünen bir damara parmağımın ucuyla hafifçe dokundum.

Reese başını hızla arkaya döndürünce elimi hemen çektim. Ağzım bir karış açık kaldı ve içimden bir panik yükseldi.

Bu ânın içine ettiğime inanamıyordum. Nasıl arkadaş olacağımızı henüz anlamaya başlamışken fazla ileri gitmiş, fazla yakınlaşmıştım.

“Üzgünüm,” dedim güçbela. Arkadaşlığımızın eski haline dönmesini sağlayacak ne varsa yapardım. “Yapmamalıyım.”

Gözlerini dikmiş, kesik kesik ve hızla soluk alarak öylece bana bakıyordu. Soluk aldıkça etrafından bulutlar halinde dumanlar yükseliyor, tüfek gümüşü parmaklarından sarkıyordu. “Bu da neydi böyle?” dedi en sonunda.

Üç yıl boyunca bu durumu adlandırmadan idare etmiştim. Fakat Reese, yıldız tozuyla aydınlanmış saçları ve orman yangını misali kalbiyle karşımda duruyordu. Geçen gece, karanlıkta çehresi güzel ve tuhaf görünürken, bu hissiyatı nasıl adlandıracağımı biliyordum; onunla karşılaştığım gün, bana anlamadığı bir şeymişimcesine baktığında da biliyordum. O günden bugüne aradan geçen her dakika da biliyordum.

“Hiç,” dedim düz bir şekilde. *Hiç, hiçbir şey*. Bunun üstesinden gelebilirdim. Bu konuda idmanlıyım. “Endişelenmene gerek yok.”

“Hayır Hetty, az önceki şeyin ne olduğunu bana söylemek zorundasın.” Tüfeği derme çatma masanın üzerine koyarken gözlerini benimkinden hiç ayırmadı. “Söylemek zorundasın çünkü keçileri kaçıracaktım gibi hissediyorum.”

“Nasıl yani?” dedim, mümkün olduğunca hafifçe. Bunu becerebilirdim, rol yapabilirdim.

Kanmadı.

“Yani demek istediğim bana bir farklı davranıyorsun.” Yüzünün kızardığına yemin edebilirdim. Fakat o tanıdık şekilde çenesini sıkıştı, dediğim dedik tavrı hâlâ oradaydı. “Yani, nihayet burada olduğumun farkına varmışsın gibi bakıyorsun bana bir süredir.”

Nihayet onun farkına varmışım gibi mi? Tanrım, en ufak bir fikri yoktu. Sahiden de en ufak bir fikri yoktu. “Öyle değ—”

Bana aldırış etmeden, “Bu yüzden,” diye sıkıştırdı beni, “...az önce ne olduğunu bana söylemen gerekiyor.” Bir adım

daha yaklaştı bana, saç örgüsünün muhteşem parıltısı tenime vuruyordu. “Benimle aynı düşüncede olup olmadığını bilmem gerekiyor.”

Soluğum kesildi. Düşündüğüm şeyi kastediyor olamazdı, değil mi? Buna alışık değildim, heyecandan göğsümün sıkışmasına alışık değildim. Herhangi bir beklenti içinde olmayalı epey uzun zaman olmuştu. “Hangi düşünceymiş o?”

“Bu,” dedi. Uzanıp parmaklarımızı birbirine doladı. Gözlerini benden ayırmadı. Sesi öylesine kendinden emin, öylesine inançlı geliyordu ki kulağa. Fakat onun da tıpkı benim gibi titrediğini hissedebiliyordum. Sanki o da bu ânı benim kadar uzun süredir beklemişti.

Belki de beklemişti. Beni aşağılamasının, bana karşı duvar örmesinin bütün nedeni benden hoşlanmasıydı belki ve onu asla istemeyeceğimi düşünmüştü. Reese’in usta olduğu bir konu varsa, o da etrafına ördüğü duvarlardı.

Fakat artık işin iç yüzünü, birbirimiz için neler yaptığımızı, kendimizden verdiğimiz ödünleri, göz yumduğumuz aşağılamaları anlayabiliyordum. Her ikimiz de bastırdığımız duygularımızı serbest bırakamamıştık, bu duygulara tutunmak her ne kadar bizi incitmiş olsa da.

“Evet,” dedim. “Evet, ben de aynı şeyi düşünüyorum.”

Bir an için olduğumuz yerde kaldık ve tek işittiğim şey yüreğimin bu ânın tadını çıkarması oldu. Ta ki Reese titrek bir soluk verene dek. Ardından ikimiz de rahatlamanın verdiği sersemlikle gülüşüp birbirimize dayandık.

“Peki, bunu duyduğuma sevindim,” dedi, gümüşü parmaklarını yavaşça çene hattımda gezdirirken. Öylesine narince dokunuyordu ki belli belirsiz de olsa hissediyordum, hissediyordum ve dokunuşu kâğıda değen bir kibrit misali tutuşturuyordu beni. Vücudunun kıvrımı benimkine değerken, gülüşmeyi kestik. Beni öperken hâlâ gülümsüyordu.

Ben de öyle.

ONUNCU BÖLÜM

Akşam çöktüğünde odamıza çıktık. Ahırdan ayrıldıktan sonra tüfeği çitlerin yan tarafındaki ladin koruluğuna götürüp çürümüş yaprak tabakasının altına gizledik. Her zaman olduğu gibi Reese yanımdaydı; onun bakışları, benimse kaynayan kanım dışında aramızda farklı bir durum yoktu.

Şimdiyse sere serpe ranzama yayılmış, ben odayı bir uçtan bir uca arşınlarken beni izliyordu. Güneş battığı her saniyeyle birlikte içime yeni bir korku salıyor, midem bir kez daha düğümleniyordu. Bahçe kapısının açılmasına ve Welch'in Byatt'ı ormana götürmesine çok az kalmıştı.

Dışarıda koridorda kızlar sallana sallana yatakhane kontrolü için üst kata, odalarına çıkıyordu. Akşam yemeği vakti boyunca korulukta kalıp tek kelime etmedik. Çitin demir parmaklıkları gittikçe gözümüzde büyüdü. Aç değildim —yalnızca yiyecekleri düşünmek bile beraberinde getirdiği suçluluk duygusuyla birlikte midemi bulandırmaya yetiyordu— fakat tam o esnada Reese'in karnı öylesine yüksek sesle guruldadı ki odanın diğer ucundan duydum.

Odayı arşınlamayı kesip Reese'in doğrularak kahvaltıdan arta kalan bir paket kurutulmuş eti cebinden çıkarıp büyük kısmını ağzına tikiştirmesini izledim.

Burada bizler için çok daha fazla yiyecek olmalıydı, diye düşündüm, yüzümü buruşturmamaya çalışarak. İskelede

Welch'e yardım etmemiş olsaydım daha fazla yiyeceğimiz olurdu.

Onu izlediğimi görünce Reese ağzındaki lokmayı güçbela yutup geriye kalan tek lokmalık kurutulmuş eti bana uzattı. "Üzgünüm," dedi. "İster miydin?"

Hırıltılı bir kahkaha attım. Tam bir rezaletti gerçekten. Welch en yakın arkadaşımı benden almıştı, bense burada durmuş hâlâ onun sırrını saklıyordum. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

Ardından en basite indirgeyebildiğim şekliyle anlattım. Ağzına kadar tuhaf ambalajlı yiyeceklerle dolu olan çantaları ve bana doğru kararı verip vermediğini sorarken gelişigüzel biçimde elini tabancısına götüren Welch'i. Ben olup bitenleri anlatmaya devam ettikçe Reese'in ağzı açık kaldı. Koyu gözlerini fal taşı gibi açıp kulaklarına inanamayarak yatakta oturduğu yerden bana baktı.

"Sen ciddisin," dedi anlatmayı bitirdiğimde.

Başımla onayladım. Ona çikolatadan bahsetmedim ama bahsetsem bile ne faydası olacaktı ki? Ayrıca bir yanımda bunu kendime saklamak istiyordu. "Evet," dedim. "Onca yiyeceği öylece denize attık." Hiçbir şey söylemiyor, yalnızca yumruklarını sıkmış halde pencereden dışarıya bakıyordu. Midemde bir ezilme hissettim. Aramızdaki şeyi berbat etmiş olamazdım. Daha şimdiden, daha henüz tam olarak başlamamışken. "Kızgın mısınız?"

Alaylı alaylı güldü. "Elbette kızgıyım."

"Hayır, bana kızgın mısınız?"

Ardından bana bakıp parmaklarını kemerime çekinerek taktı. Nasıl oldu da daha önce bunu görememiştim? Yalnızca ama yalnızca bana bakarken gözlerinde beliren o sıcaklığı. "Pek fazla seçeneğin yoktu, öyle değil mi?"

Hissettirmemesi gerekse de söylediği şey kendimi daha iyi hissettirdi.

Dışarıda, Julia'nın yatakhane kontrolü yapmak için kori-

dor boyunca ilerleyerek her odanın önünde durduğunu duyabiliyordum. Reese'le bakiştık ve Julia başını kapıdan uza-tana dek, ranzamda yan yana uzandık. Tam olmamız gereken yerde, kurallara uyan iki kızdık.

“Üç,” dedi Julia ve ardından hafifçe öksürdü. “Üzgünüm. İki.”

Julia gittikten sonra gözlerimi yere dikip dikkatimi her bir parkenin arasındaki ince, siyah boşluklara yoğunlaştırdım. Welch birkaç saat içinde Harker'ların evine gidecekti, biz de öyle. Ormanın içinden ağır ağır ilerleyerek karantinayı kıracaktık. Hem kendimiz hem de Byatt için ölüm kalım savaşı verecektik.

Onun için bunu yapabilirdim. Yapmak zorundaydım.

Reese'in soğuk, pullu parmakları bileğimi kavradı. Etraf iyiden iyiye kararıyor ve ona doğru döndüğümde, saçının haresi tenlerimizin üzerinde süzülüyor, saç örgüsünün deseni tavanda ışık oyunları yapıyordu.

“Biraz dinlenmelisin,” dedi. O kadar tatlı dille söyledi ki onu âdeta tanıyamadım. “Orada enerjiye ihtiyacın olacak.”

“Dinlenemem.” Pencereden ay yükseliyordu. Saatleri belirlemek için geçen gece ayın göğü nasıl aydınlattığını hatırladım. Beni bunaltan kaygımı bastırdım. “Ya vakti kaçırırsak?”

“Ben uyumayacağım.” Hareket ederken şilte kaydı ve montunu omuzlarıma serdi. “Hadi uyu.”

Uyursam, hiç değilse yapmak üzere olduğumuz şey için endişelenemezdim. Beni arkaya, duvara doğru sıkıştırmasına izin verip neredeyse yatağın yarısını ona bırakacak şekilde yan döndüm. Raxter ranzaları dar ve tek kişilikti fakat Tox'un ilk gününden beri Byatt'la beraber yatıyorduk. Buna alışkındım.

Ya da öyle olduğumu sanıyordum. Reese yanıma uzandığında, omzu göğsüme değdiğinde çok farklı hissettim. Bedeni, kendi bedenimin bir parçasıymış gibi hissettiğim Byatt'la yan yana uyurken hissettiğim şeyle alakası yoktu. Reese'e dokunduğum en ufak noktayı bile hissedebiliyor, dünyadaki tek sesmişçesine aldığı her soluğu işitebiliyordum.

“Tamam mı?” dedi.

“Evet.”

Yerleşip yüzümü boynuna gömdüm. Reese’i, öğleden sonra ahırda geçirdiğimiz anları düşleyeceğimi ümit ederek gözümü yumdum.

Onun yerine, rüyamda beni Byatt bekliyordu. Elinden tutup onu ormana götürüyordum. Etraf zifiri karanlıktı fakat onu kefeninin içine dikerken bir şekilde etrafı görebiliyordum.

BYATT

ON BİRİNCİ BÖLÜM

On yaşındayken bir hikâye anlatmıştım.

Yaz tatilinden hemen sonraydı. En yakın arkadaşım, kıyafetleri her daim yeni ütülenmiş, Tracy adında bir kızdı. Tracy yaz tatilinden döndüğünde, bana kampta yeni bir arkadaş edindiğini söyledi.

Ben kampa gitmemiştim. Yeni bir arkadaş edinmemiştim.

O yüzden Tracy'ye başka bir hikâye anlattım. Ona Erin adlı bir kızla tanıştığımı söyledim. Ata binen ve tüm yıl boyunca yüzen Erin. Başka bir okula gittiğini ve benim sokaklarında birkaç ev aşağıda yaşadığını söyledim.

Mektuplar yazıp onların Erin'den geldiğini söyledim. Korkunç kuzenimle fotoğraf çektirip fotoğraftakinin Erin olduğunu söyledim. Ve günün birinde, ona Erin'in artık evde olmadığını söyledim. Annesinin Erin'in hastalandığını söylediğini anlattım. Ve ertesi gün, siyahlar içinde yanına gidip Tracy'ye Erin'in öldüğünü söyledim.

Tracy ağladı. Ardından gidip annesine ağladı. Öğretmenimize ağladı. Öğretmen beni rehber öğretmenin ofisine götürüp neler olduğunu sordu. Tüm hikâyeyi sil baştan yeniden anlattım. Çünkü neler yapabileceğimi görmek hoşuma gidiyordu, hâlâ da hoşuma gidiyordu.

Gözlerimi kırptırdım ve annemi pencerede gördüm, bir pencere vardı ve annem pencerede sabah misali maviler içindeydi.

“Bunları aştığımızı sanıyordum,” dedi.

Aşmıştık ve kimi zaman hâlâ aşıyorduk ama kalbimde söküp atamadığım bir sancı vardı. Pencere kapanıp gözden kayboldu ve annemse uzadıkça uzadı.

“Büyük bir hüsrana uğradık,” dedi, başı tavana değerken. “Hüsrana hüsrana hüsrana.”

Çoğu kez, kazara olurdu. Asla söylemeyi planlamadığım bir yalan şeklinde. Asla yapmak istemediğim bir şaka şeklinde. Ağzımı açardım ve tuhaf bir şey dökülürirdi dudaklarımdan; yeni ve bana ait olmayan bir şey. Sanki içimde başka biri varmışçasına.

*Üzgünüm, derdim aileme, ne zaman foyam meydana çık-
sa. Asla kimseyi incitmek istemedim.* Bazen bunu söylerken samimiydim de.

Fakat kimi zamansa samimi olmazdım. Beyhude ve karanlık bir öfke vardı içimde ve bu öfkeyi içimden bir türlü söküp atamazdım. Ta ki içimde yalnızca onun için yer kalana dek büyüdükçe büyürdü.

Raxter’a git, dedi annem. Temiz bir sayfa aç.

Denedim de. Fakat hepimizin iyi olduğu bazı şeyler vardı.

Konuşmayı özlemiyordum. Özlerim sanmıştım ama bu şekilde her şey çok daha kolaydı. Yazılan en ufak bir kelimeyle, kafalarında benim bir versiyonumu oluşturacaklardı. Tam olması gerektiği şekilde söylenen, tam olması gerektiği anlama gelen şekilde. Benim yapmam gereken işin yarısını yapıyorlardı.

Paretta geri döndüğünde yatağımı çevreleyen perdenin ardından silüetini seçebiliyordum. Kapı aralığında durup

içeri girip girmemek konusunda tereddüt ettiğini gördüm. Sanki ne yaptığımı hatırlıyormuşçasına. Fakat ardından perdeyi geriye çekti. Aynı mavi tulum, aynı belli belirsiz desenli maske. Yedek tulumları var mıydı yoksa diğer doktorlar tulumlarında açtığım yırtıkları dikmek zorunda mı kalmıştı?

“Günaydın,” dedi.

Ellerim kayışlarla bağlanmıştı. Paretta’nın yatağa dayadığı beyaz yazı tahtasına ulaşamıyordum. Ona iyiyim anlamında başparmağımı kaldırmak dışında herhangi bir şey yapamazdım ve bunu yapmayacağım kesindi.

“Rezonans frekansının ne olduğunu biliyor musun?”

Kaşlarımı kaldırdım. Güne ne güzel bir başlangıç ama.

“Belli bir nesnenin titreştiği frekansa denir,” diye izah etti. Sesi rahatsızlık duyuyormuş gibi geliyordu, sanki herhangi bir şeyi bu denli basite indirgeyerek izah etmeye alışık değildi. “Bir nesnenin rezonans frekansıyla eşleşirsen, nesne kırılabilir. Bir bardak gibi. Doğru notayı söylersen eğer.”

Beyaz yazı tahtamı kullanmama izin vermesini isteyerek yumruklarımı sıktım. Bana bunu neden anlattığını anlamış değildim.

“Neredeyse her şeyin frekansı vardır.” Uzun bir müddet bana baktı. “Kemiklerin bile Byatt.”

Sertçe yutkundum. İçimi yıkıp geçen o acıyı hatırladım, beni altüst eden o ıstırabı. Kendimi, Paretta’yı ve çılgılığımı duyan diğer herkesi.

“O frekansı,” dedi Paretta sessizce, “...canını acıtacak denli kuvvetle söyleyebilecek hiçbir şey yok. Sen ve sesin dışında.” Uzanıp eldivenli parmaklarından birini boğazıma değdirdi. “Sana n’apıyor böyle, tatlım?”

Bilmiyorum, demek istedim. Sen söyle.

Onun yerine, geri çekildi ve boğazını temizlerken gözlerinden akan hüznü gördüm. “Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi, kısa bir süreliğine veremeyeceğim bir yanıtı bekleyerek. “Fakat dün yaşadığımız şeyin tekrarlanmayacağına dair bir

söz vermeni istemek zorunda olduğumu anlamalısın.”

Başımla onayladım çünkü elim kolum bağlıydı. Kayışlarımın tokalarını çözmek için üzerime doğru eğildi. Bu denli yakın mesafeden ter gibi, tuz gibi kokuyordu. Saç hizasındaki kurumuş deri tabakalarını, gözünün kenarındaki beni görebiliyordum.

Henüz kendi başıma ayakta duracak kadar güçlü değildim, o yüzden Paretta’nın beni bir tekerlekli sandalyeye oturtması gerekti. Battaniyelerin altında tir tir titremek, yaralı bereli bacaklar, kırık ayak tırnakları. Raxter’dayken bedenlerimiz bize asla tuhaf gelmiyordu fakat burada, omurgamdaki ikinci kıvrımı gizlemek için hasta önlüğümün etek ucunu aşağı doğru çekiştirip dik oturdum.

Paretta, beyaz yazı tahtasını yanıma sıkıştırıp parmaklarımı tahta kalemini tutabileceğim şekilde büktü ve ardından tekerlekli sandalyemi sürerek beni koğuştan çıkardı. Her şeyi, her döndüğümüz köşeyi zihnime kazımaya çalıştım. Geçtiğimiz küçük lobiye, önceden bir şeylerin asılı olduğu duvardaki soluk, kare şeklindeki izleri ve Paretta’nın tekerlekli sandalyemi sürdüğü koridoru, eski püskü halıyı ve havadaki ağır kokuyu. Fakat her şey zihnime bir girip bir çıkıyordu, düşündüğüm kadar kendimde değilmişim değilmişim değilmişim demek ki.

Kusacak gibi oldum. Eğilip ellerimi alnıma bastırdım ve Paretta’nın tulumunun hafifçe omzuma sürtündüğünü hissettim. Yok olmaya çalışarak gözlerimi yumdum.

Gözlerimi yeniden açtığımda kendimi başka bir yerde buldum. İlk önce neye bakıyor olduğumu anlamadım ve ardından gözlerimi kırıştırdığımda zemini tavandan ayırt edebildim. Koli yığınları, katlanır iskemleler vardı ve her şey kalın, naylon brandayla örtülmüştü. Diğer her yerde olduğu gibi aynı soyulmuş zemin vardı ama duvarlara iki tane derin niş oyulmuştu. İçleri boştu fakat sanki eskiden içlerinde bir şeyler sergileniyormuşçasına aydınlatılmışlardı.

Beyaz yazı tahtasına uzanıp yazmadan evvel dikkatini çekmek için tahtayı Paretta'nın önüne doğru kaldırdım.

Bu ne neredeyiz

"Bir kısmı depo," dedi Paretta, ki bu sorumu yanıtlamıyordu fakat sanırım alacağım tüm yanıt buydu. Beni iki tarafı raflarla dolu dar bir yoldan geçirdi, her iki taraftaki raf üniteleri de şeffaf naylonla öylesine kalınca örtülmüş ki bulanık görünüyorlardı. Burası, odanın bir başka tarafıydı, bir laboratuvara benziyordu, daha önce görmediğim araç gereçlerle donatılmış iki tane masa vardı. Masalardan birinde sanırım bir Raxter Mavisi'nin kalıntıları ilişti gözüme. Kabuğu paramparça olmuştu ama başka bir tarafa doğru yöneldik. Paretta, beni duvara oyulmuş bir başka nişe doğru sürdü, kapı aralığından görmediğim tarafa.

Bu niş toprakla kaplı, otuz santimden daha derin bir şekilde inşa edilmişti ve orada, bu odada, bu binada, dört adet Raxter Süseni açmıştı.

Gözyaşları gözlerime battı, hayretler içinde kalarak gözlerimi kırıştırdım. Fakat özlüyordum. Hetty ve Reese'i fakat her şeyden de çok, ağaçların arasından ağaran güneşi. Kuzey cephedeki uçurumu ve aşağısındaki dalgaları ve rüzgârın asla size ait olmamışçasına soluğunuzu kesişini.

Çiçeklerden birine dokunmak için istemsizce uzandım ve Paretta beni aniden geriye çekip tulumlu parmaklarıyla bileğimi tuttu.

"Bu," dedi, "...birazcık aptalca bir hareket olur, bence."

Bunların sizde ne işi var, diye yazdım.

Onu görebilmem için Paretta tekerlekli sandalyemi kendine doğru çevirdi. Keşke döndürmeseydi. Süsenlerin görüntüsünü daha şimdiden özlemiştim; o tanıdık çivit renklerini, taç yapraklarının satensi dokusunu.

"Onları inceliyoruz," dedi Paretta, önümde çömelerek. "Süsenleri ve mavi yengeçleri de. Tüm bunları 'Raxter Fenomeni' olarak adlandırıyoruz."

Bir fenomen. Bir illet ya da bir hastalık değil. İçim yanıyordu —işte aradığım kelime buydu— fakat Paretta'nın bunu söyleyiş biçiminde bir tuhaflık vardı. İsme fazla aşınaymış gibi zahmetsizce dökülüveriyordu dudaklarından.

“Okulda Raxter Mavileri hakkında ders vermişler miydi size?” diye sordu. “Onları özel kılan şeyle ilgili?” Başım la onayladım.

Akciğerlerini kastediyorsun

“Ve solungaçlarını,” dedi Paretta. “Ne kadar harika, değil mi? Böylece her yerde yaşamayı sürdürebiliyorlar. Ve bence siz kızların da artık bunun bir parçası oluşunuz bir o kadar harika.”

Parçası oluşumuz. Bedenlerimizin başkalaşması ve eğrilmesi. Ölmeden hemen önce parmaklarımızın kararması; eklemlerimize dek yayılan safi siyahlık. Eskiden Hetty yanı başımda uyurken, karanlıkta uzun uzun ellerime bakar ve renklerini değiştirmelerini dilerdim.

“Bu durumdan nasıl faydalanabileceğimizi bir düşünsene.” Sesi ısrarcı ve güven verici geliyor kulağa. “Yardım edebileceğimiz insanları bir düşünsene.”

Yaktığımız cesetleri, katlandığımız acıları düşündüm.

Bu durumun şu anda kimseye bir yararı olduğunu sanmıyorum

“Haklısın.” Eldivenli elini dizime koydu. “Kesinlikle haklısın. Herhangi birine yardımcı olacaksak eğer, ilk önce Tox’a çare bulmalı ve onu kontrol edebilmeliyiz. Bunu yapabilmemiz için de neden kaynaklandığını anlamamız gerekiyor.”

Kolay gelsin

Başını iki yana salladı, maskesinin ardından tebessüm edişinin karaltısını görebiliyordum. “Biliyorum,” dedi. “Bu konu üstünde yıllardır çalışıyorum Byatt. Önce Mavileri, ardından süsenleri ve şimdiyse siz kızları. Bu sorunun yanıtını bulmaya yaklaştığım pek söylenemez.”

Yıllardır, demişti. Ayağa kalkıp yengecin paramparça şe-

kilde serilmiş olduğu masaya doğru sürdü beni. Tox bizleri bulmadan çok önce kendisinin burada olduğunu kastediyor olmalıydı. Biyoloji dersinde Mavilerin incelenmeye değeri olduğunu öğrenmiştik fakat birilerinin sahiden de onları inceliyor olduğu aklımın ucundan geçmemiştii.

Beni masanın önüne konumlandırıp bir şeylerden bahsetmeye devam etti ama onu duymuyordum. Raxter Mavisi teşrih edilmiş, uzuvları bedeninden ayrılmış, içindekiler gözler önüne serilecek şekilde itinayla bir kenara konulmuştu. Midem bulanacak diye bekledim fakat onun yerine, tek hissedebildiğim Hetty'yle kayalıklarda geçirdiğimiz o günden aklımda kalan tuz serpintisi, yengecin avuçlarımın içinde karmasıydı. Parçalara ayrıldığında hâlâ hayattaydı.

Ben de öyle olacak mıydım acaba.

“Sana bir sürprizim var,” dedi Teddy. Saat öğleden sonra olduğunu gösterse de bugünün günlerden ne olduğunu göstermiyordu. Aynı mavi, plastik tulum, aynı cerrahi maske. Sannırım gözleri hoşuma gidiyordu. Benimkilere benziyorlardı.

İlk önce sol kayış açıldı, ardından da sağ. Beyaz yazı tahtasını ellerimde tuttum, parmaklarıma kramp girdi.

Güzel bir sürpriz mi?

“Başka tür sürpriz olur mu ki?” dedi. “Dışarı çıkacağız.”

Gerçekten mi

“Gerçekten.”

Neden dışarı

“Dr. Paretta yüzüne biraz daha renk gelsin istiyor.”

Teddy perdeyi geriye çekti. Çarpık bir koğuş, dağınık yataklar. “Yürüyüş yapmanı önerdi. Dışarı çıkmaksa benim fikrimdi. Gözlerini kapa. Sürpriz olsun istiyorum.”

Yardım etmeye can atan, bundan mutluluk duyan ve dünyaları yalnızca çizelgelerim ve benden ibaret olan doktorların görmezden geldiği Teddy. Kuralları çiğniyordu çünkü kimse

ona kurallardan bahsetmemişti.

Kalkmaya çalıştım ama Teddy elini omzuma koydu. "Yardım edeyim."

Bacaklarımı kaldırdı. Yataktan sarkacak şekilde çevirdi. Tulumunun içindeki elleri soğuktu, bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu.

Montum duvardaki dolabın içine tıklımmıştı ve Teddy montumu giymeme yardımcı olup botlarımlın bağcıklarını bağlamak için yere ömelmeden önce montumun tokalarını ilikledi.

"İşte oldu," dedi işi biter bitmez. "Hazırız. Ayağa kalkmak için yardıma ihtiyaın var mı?"

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım. Sanırım güçleniyordum. Öyle değilse bile, yardıma ihtiyaım yoktu.

Beyaz yazı tahtasını elimde taşıyordum, tahta kalemini ise cebimde. Teddy elimden tuttu. Beni koğuştan dışarı çıkardı ve ardından da üç tane köşeden döndük. Bunları aklıma kazıdım. Teddy gözlerimi aabileceğimi söylediğinde; dar, göçük bir kapının önünde buldum kendimi. Tamamen kapalı değildi ve kapının altındaki boşluktan çimlerin solmaya yüz tuttuğunu görüyordum.

"Hadi," deyip kapıyı açmam için elimi kaldırmama yardımcı oldu.

Rüzėâr beni kuvvetle çekiştirip hasta önlüğümün etek ucunu kırbaç misali dövdü. Hava buz gibiydi ve donacağımı biliyordum fakat aldırmıyordum.

"Derin soluklar al. Usulca."

Başımla onayladım. Havayı, havadaki baharatımsı ve hoş kokuları bir çırpıda tüketmemeye çalıştım. Birlikte dışarı çıktık ve kapı gıcırdayarak arkamızdan kapandı.

Çitler vardı, dışarı çıkmanızı engellemek için üst kısmında dikenli teller olan türden. Ağaçlar ite dayanmıştı ve dalları içeriye doğru kıvrılıyordu. itlerle aramdaki zemin dalgalı, küçük tepecikler halinde kabarmış, soğuğun derinlemesine

nüfuz ettiği yerlerde ise yarılmıştı. Kahverengine dönüp gevrek gevrek olmuştu.

“Hadi,” dedi Teddy. “Yürüyelim.”

Çıplak bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu, ter dök-
tüğümden dolayı soğuk kemiklerime işliyordu fakat ilerle-
meye devam ettik. Yaklaştıkça çitleri daha net görüyordum.
Bir adım, bir adım daha ve dizlerimin bağı çözöldü. Teddy
kolunu belime doladı. Orman tarafından istila edilmiş halde
oradaydı, nihayet görüyordum. Parmaklarımı tel örgülerin
üzerinde gezdirdim.

Nash Karargâhı. Öyle olmalıydı. Eğer gözlerimi kısarsam
Raxter gibi, ev gibi görünmesini sağlayabilirdim.

Teddy bir şey söyledi. Dış dünya fazla gürültülü ve patırtı-
lıydı. Beyaz yazı tahtasını çitlere dayadım.

Duyamıyorum, diye yazdım.

Yeniden söylemeye çalıştı –hassiktir, dedi, dışarısı buz
gibi– fakat onu duymuyormuş ayağına yatıp başımı iki yana
salladım. Elimi uzatıp yüzündeki cerrahi maskeye hafifçe
vurdum. Maskeyi çıkarmasını istedim.

“Hayatta olmaz.”

İçeriye girebiliriz

İstersen

“Hey, yapma böyle. Burada eğleniyoruz işte, öyle değil
mi?”

Küçükken öğrenmiştim sessiz durmayı. İstedığimi bu şe-
kilde elde ederdim.

“Bak, gerçekten de çıkarmamam gerekiyor.” Bekledi. Ar-
dından, muhtemelen iç geçirerek birkaç adım geriye gitti.
“Pekâlâ fakat sen olduğun yerde kalacaksın.”

On dokuz yaşında olduğu için, akli başında olmadığı için.
Bense bu gülümsememin nelere kadir olduğunu bilecek ka-
dar tecrübeli olduğum için kabul etti.

Teddy, elini maskenin bağlı olduğu yere, başının arkasına
uzatıp düşene dek maskesinin düğümünü açmaya uğraştı. Ve

işte oradaydı. Dolgun dudaklar. Keskin çene hattı. Teddy.

“Byatt.”

Ona el salladım, bana sıırttı. Yazarken beyaz yazı tahtasını kalçama dayadım.

Gelip bir merhaba diyemez miyim

“Hayır,” dedi derhâl, beni uzaklaştırmak için tek elini uzatarak. “Söz vermiştin.”

Vermemişim aslında ve tam da olması gereken şekilde görüldüğümünden emin oldum; birazcık mahcup, birazcık meraklı.

“Bak,” dedi. “O koğuştta bir başına kendini yalnız hissediyor olmalısın. Gelip seninle daha sık takılmaya çalışacağım fakat yapa—”

Elimi kaldırdım ve sesi kesildi.

Aynı şey değil, dedim. Ve ardından, gözlerini pürdikkat açmışken, ekledim:

Sana bulaşamaz

Birdenbire yüksek sesle kahkaha attı. “Doğru mu bu?”

Elbette değildi. Fakat kafaya koymuştum bir kere. *Erkek-
lere bulaşmıyor*

Düşündü, kaşlarını çatarken dudağını ısırđı ve ardından sanki iç geçirirmişçesine omuzlarının düşüverdiğini gördüm. Farkında olsun olmasın, az önce pes etmişti.

Bir adım attım. Bir adım daha. Tek kelime etmedi. Gözlerini benden ayırmıyordu ve parmaklarını kastığını gördüğümde –tulumunun içinden çok gülünç görünüyorlardı ama elbette bunu ona söylemeyecektim– avucumun içinde olduğunu biliyordum.

Ağzı ıslak ve koyuydu. Çenesinin eğimindeki sıyrığı, yı-
kayıp temizlemeyi unuttuğu benek benek kanı görebiliyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzümü yüzüne yasladım. Saçımdan bir tutam rüzgârla birlikte ileriye doğru uçup Teddy’nin alt dudağına yapıştı. Gözlerinin titreyerek kapanışını izledim.

Basit. Hatta çocuk oyuncağı. Bir gıdım daha yaklaşıp başımı hafifçe yukarıya kaldırdım, parmaklarımı hafifçe çene-sinde gezdirip ağzını kendime doğru çektim.

Benden korkarcasına öptü beni. Korkuyordu da fakat benim için hava hoştu.

Yavaşça geri çekilip bir eliyle saçlarımı parmaklarına dolarken, diğer eliyle hafifçe kalçama dokundu. Sormak istediğini anladım. Her bakışında, oraya belli belirsiz her dokunuşunda.

Beyaz yazı tahtasını göğsüne dayadım ve Teddy beni bırakmasın diye tahtaya tersten yazmaya çalıştığım için kahkahayı bastı.

Hadi

Sor

“Neyi sorayım?”

Ona bir bakış atıp gözlerimi devirdim. Utana sıkıla gülümsedi.

“Sana tam olarak ne yaptığını merak ediyorum yalnızca.”

Kalçamda duran elini tutup ikinci omurgamın çıkıntılarının montumun üzerinden bile hissedilebildiği sırtıma doğru arkaya kaydırdım. Yeni kemiğin kıvrımını ve sivri uçlarını hissederken Teddy’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Hassiktir,” deyince kahkahamı bastırdım. “Hepinizde var mı o şeyden?”

Başımı iki yana salladım. *Bazılarımız ölüveriyor hemen*

“Yani demek istediğim—”

Biliyorum

Bir liste yaptım. Mona’nın solungaçları. Hetty’nin gözü. Hatta Reese’in elini çizmeye çalıştım. Yüzlerce kızın daha aklıma gelmeyen yüzlerce nöbeti vardı. Böyle yazıya döktüğümde afalladım. Tox’un bizleri etrafımızdaki hayvanlara göre modellemesine, bedenlerimizi değiştirmeye çalışmasına, onları istemedikleri kadar çok zorlamasına. Sanki uyum sağlayabilsek, bizi daha iyi bir hale getirecekmişçesine.

“Kulağa korkutucu geliyor,” dedi listeyi yapmayı bitirdiğimde, gözleri kocaman açılmıştı. Ciddi bir ifade takınmıştı. Kahkahamı tutamıyordum.

Sanırım ilk zamanlar zor

“Peki ya sonra?”

Ve sonra. Hetty ve Reese ve bir başkasının bana ihtiyaç duyması. Herkeste baş gösteren bir vahşilik, tıpkı daima kendi içimde hissettiğim türden. Tek farkı, bu kez gerçek olmasıydı. Yalnızca zihnimi değil, bedenimi de ele geçirmesiydi.

Çok değil

“Bir çaresini bulacaklar.” Yanağıma dokundu, plastik eldiveni tenime takıldı. “Tox her ne ise, icabına bakacaklar.”

Ormanda bir hareketlenme oldu, bir kuş uçtu. Bize bakmak için aniden arkasına döndü. Rüzgârda derisinden pul pul dökülen kan dışında hiçbir şey göremiyordum.

Hadi içeri girelim

Koğuştta, yatağımdaydım. Perde çekili, montum ve botlarım çıkarılmıştı. Ellerim serbest, beyaz yazı tahtası ise silinerek temizlenmişti.

“Dr. Paretta az sonra burada olacak,” dedi Teddy. Maskesini yukarıya çekip sıkıca bağlarken bana göz kırptı. “Soracak olursa, odanı turlamaktan çok keyif aldın.”

Paretta odaya geldiğinde üzerinde yine aynı mavi tulum vardı ve bir yığın dosya, bir bloknot ve kurşun kalemle birlikte bir üçayak taşıyordu. Saçları tamamen koyu ve pasparlakı. Gözlerinin çevresinde derin çizgiler vardı. Maskesinin altında, ağız çevresinde de çizgiler var mı diye merak ettim.

“Bu öğlen nasılsın, Byatt?”

Omuz silktim. *İyi*

“Bir süredir ağrı kesici dozajını azaltıyoruz. Ağrın sızın yoktur umarım.”

Başımı iki yana salladım. Beyaz yazı tahtasını işaret ettim.

“Dün seninle konuşmamızın epey yararı oldu. Sana birkaç tane daha soru sormak istiyorum, izninle.” Kamerayı yatağıma koyup uçayağı kurmaya koyuldu. “Pekâlâ, bunun birazcık alışılmadık olduğunun farkındayım. Normalde, bu tür bir görüşmede notlar alırım. Fakat sen zaten yazacağından dolayı, bu şekilde daha kolay olacaktır.” Üçayak sabit, kamerayı ayağa yerleştirdi.

Ne yapacağım

“Sana bazı sorular soracağım ve sen de yanıt verip yazı tahtasını kameraya göstereceksin. Bu kadar basit.”

Ekran açıldı, kırmızı ışık yandı. Paretta ayakucuma oturup bloknotunu dizine dayadı.

“Bilhassa hastalık konusuna geçmeden önce, çizelgen- de bir şey dikkatimi çekti, eksik bir bilgi. Âdet döngünden bahseder misin? Karantina süresince düzenli miydi? Stres ve beslenmenin bu tür şeylerin üzerinde çok büyük etkisi olduğunu biliyorum.”

Tox patlak verdikten sonra âdetten kesildik

Paretta ileriye doğru eğildi. “Bu çok faydalı bir bilgi Byatt. Ya karantinadan evvel ergenliğe girmemiş olanlar?”

Bu konu hiç aklıma gelmemişti açıkçası. Fakat erzakın içinden tampon ya da ped çıkmadığında kimse yakınmamıştı.

Sanırım hiç âdet görmediler

“Hastalığın semptomları onlarda da var ama, değil mi?”

Evet

“Ya öğretmenleriniz?” Paretta’nın gözlerinde bir parıltı, sesindeyse bir sabırsızlık sezdim. “Onlar da semptomları siz kızlar gibi aynı şekilde mi gösteriyor?”

Galiba bundan emin değildim. Fakat içimden bir ses ne Welch’in ne de Müdire’nin kıyafetlerinin altında benim- ki gibi ikinci bir omurga gizlediğini söylüyordu. Hastalardı, bunu biliyordum. Ciltlerindeki yaralara, gözlerindeki bula- nıklığa ve ateş vurduğunda öldüklerine şahit oldum. Fakat bizim gibi değillerdi.

Geriye kalan öğretmenler göstermiyor

“Müdür’ünüz ve başka kim?”

Bayan Welch

Normale en yakın olanlar onlardı, öyle değil mi? Burada olması gerekenler onlardı, bense odamda olmalı ve Hetty’ye öylesine sımsıkı sarılmalıydım ki nefesim kesilmeliydi.

Gülümsememe birazcık öfke katarak odayı işaret ettim.

Çare için onları kullanmalısınız

Paretta tahtaya yazdıklarımı okudu. Kaşlarını çatışını izledim. “Bir çare bulmayı gerçekten de istiyoruz, Byatt,” dedi bir süre sonra. “Fakat yanıtlanması gereken pek çok soru var. Eminim ki bu durumu anlıyorsunuzdur.”

Anlamıyorum

Sanki hiçbir şey yazmamışım gibi konuşmaya devam etti. “Elimdeki kayıtlara göre adada doğuştan erkek olan sadece tek bir kişinin adı geçiyor. Daniel Harker isimli biri.”

Reese’in babası. Başımınla onayladım. Paretta benden daha ne öğrenmek istiyordu anlamıyordum. Eğer Bay Harker hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsa, Reese’i seçmeliydi.

“O nasıl tepki verdi peki? Sizler gibi mi?”

Mesele şu ki başlangıçta tepki vermişti. Bazılarımız gibi, öfkeliydi. Bazılarımız gibi, vahşiydi. Fakat çoğumuz kendimizle meşguldük ve Raxter’ı terk ederken keçileri kaçırmak üzereydi.

Hayır

Bu kadarını söyleyebildim ancak.

“İlginç,” dedi Paretta. Bloknotunu karıştırıp hızla bir not karalamasını izledim. Yazdıklarının büyük bir kısmını okumak güç olsa da “östrojen” kelimesini seçebiliyordum ve onun üstündeyse “adrenal” yazıyordu, sanırım bu kelimeyi lise ikinci sınıftaki biyoloji dersinde, ergenlik çağı üzerine işlediğimiz bir dersten anımsıyordum. Tox’a bizler gibi ev sahipliği yapmak yerine, konunun öğretmenlerin ölmesiyle ilgisi olabilirdi.

“Bu, kulağa tuhaf gelebilir,” diye söze girdi Paretta, notlarına uzun uzun baktıktan sonra, “...fakat müdireniz... belli yaşı üstünde biri mi?”

Sanki “menopoza girdi” diyemezmişiz gibi. Raxter’daki ilk senemde, ani ateş basmaları yüzünden Müdire’nin okul toplantılarını en az iki kere iptal etmişliği vardı.

Evet

“Ve...” diye devam etti Paretta, “hiçbiriniz hormon replasman tedavisi görmüyordunuz, değil mi?”

Bildiğim kadarıyla hayır

Fakat Welch’in, Lindsay’nin makyaj çantasında prezervatif bulmasının ardından bize çektiği bir nutuğu hatırlıyordum. *Hazırlıklı olun*, demişti. “Ve seçeneklerinizi bilin, spiral kimileri için doğru seçenek olabilirken kimileri için...”

Bir dakika doğum kontrol hapi da

Yazdığımı tamamlayamadan hızla dosya yığınlarına göz attı Paretta. “Charlotte Welch, yirmi altı yaşında. Ah, şimdi anladım. Hormon kontrolü için doğum kontrol hapi yazılmış kendisine.” Başını dosyadan kaldırarak, çarpık bir gülücük attı bana. “Welch’in doğum kontrol haplarına erişimi sınırlı olsa gerek, ki bu da kuşkusuz büyük bir rol oynamıştır.”

Neden sıırıyorsun? diye sormak istedim Paretta’ya. *O çok gülünç bulduğun sınırlı erişim senin hatan.*

“Peki,” dedi hasta dosyasını kapatırken. “Bunu bir araştırmamız gerekecek. Şimdi, diğer konulara gelecek olursak, salgın hakkında senden mümkün olduğunca çok şey öğrenmek için buradayım. Senden ne kadar çok bilgi edinebilirsem salgını nasıl tedavi edeceğimizi çözmemiz o kadar kolay olur bizim için.”

Ne olduğunu biliyor musunuz

Yüzlerce soru üşüştü kafama ama bu soru içlerinden en önemlisiydi.

“Emin değiliz,” dedi Paretta. “Yaptığımız testlerden pek bir sonuç elde edemedik. Daha önce hiç buna benzer bir

durumla karşılaşmadık. Siz kızların öylesine değişken semptomları var ki.”

Siz kızlar, demişti, sanki konuşmaya değer bir konu değilmişizcesine. Boş bir yüz ifadesi takındım. Bunu fark etmediğimi düşünmesini sağladım. Hatta, bırak umurumda değil sansın.

“En azından, salgının hava yoluyla,” diye devam etti, “... ve kontamine yüzeyler aracılığıyla bulaşmadığını biliyoruz ki bu da salgının yayılmasını önleme konusunda epey yardımcı oldu bize. Fakat daha fazla bilgi edinmek için yardımına ihtiyacımız var. Evet Byatt. Tox patlak vermeden öncesine dönelim.”

Neden öncesine. Oraya varmadan öncesine, Raxter değişmeden öncesine, henüz Raxter’ı haritada bile bulmadan öncesine.

Bu elimde Boston vardı, parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Tuğla ve taş cepheli binalar ve aynı yerlere çıkıp duran bir avuç sokak. Yürüyüp duruyor, yolumu kaybediyor ve daima geri dönüyordum.

Ve diğer elimdeyse Raxter vardı. Ufukta görünen feribotlar yoktu, anakara ise epey uzaktaydı. Okyanus ve kıyı şeridi her gün yeniden doğuyordu. Her şey olmak istediği gibi. Her şey benim.

Nereye gidersem gideyim ruhum orada.

“Salgına neyin yol açmış olabileceğine dair aklına gelen herhangi bir şey var mı? Ters giden, farklı olan bir şeyler?”

Omuz silktim. *Her şey normaldi sanırım*

Gerçi, Hetty bana bir şey anlatmıştı. *Patlak verdiği gün bazı kızlar kahvaltıda kavga ettiler*

“Ne tür bir kavga? Tartıştılar mı?”

Hayır saç saça girdiler

Fakat ben bizzat görmedim

“Peki. İlk önce kim hastalandı?”

*Çoğunlukla son sınıflar sanırım ve ardından öğretmenler
Sizin yaşınızdaki*

Paretta burnundan güldü. “Kaç yaşında olduğumu düşündüğünü sormayacağım.” Yazmaya koyuldum ve anında kahkahayı basıp eliyle gözlerini kapattı.

Daha dün doğdunuz

“Ne kadar naziksin.”

Öğretmenlerin çoğu için, son çabucak gelmişti. Okul hemşiremiz çok ihtiyardı. Sanırım Tox ona bulaşmadan bile önce ölmüştü. Diğer birkaç kişi ormana kaçıp bir daha geri dönmedi. Geri kalanımıza yiyecek kalsın diye gittikleri yazıyordu bıraktıkları notta. Fakat geriye kalanlar; annem yaşlarında, saçlarına daha yeni ak düşmüş kadınlar, humma salgını vurmuş misali öldüler. Öylece patır patır yere yığıldılar, parmakları bizimkiler gibi kararmadan.

“Peki siz kızlardan geriye kaç kişi kaldı?”

Dosyalar gittikçe kabarıyordu. O kadar çok isim, o kadar çok kız tarih oldu ki. Bir süre sonra saymayı bıraktım, dünyanın sınırlarını öylesine daralttım ki içinde yalnızca üçümüz kaldık.

Yaklaşık 60 ama emin değilim

“Ya arkadaşların? Hetty ve Reese? Onlar iyiler mi?”

Asla söylemedim. Söylemem de. Paretta’ya sergilediğim sıcak tutum bir anda yok oluverdi; çenemi sıkıp gözlerimi kısıtım.

Nereden tanıyorsun onları

Tek elini salladı. “Hepinizi tanıyoruz.”

Al işte, yine aynı şey. Sanki önemsizdik, kelimeler öylece çıkıveriyordu ağzından fakat bana içirdiği hap “RAX009” şeklinde etiketlenmişti. Eğer ben 009 isem, benim kızlardan biri de 010 mu olacaktı?

Hayır. Onlar benimdi ve onları koruyacaktım.

O iyi

Hepimiz iyiyiz

Paretta'nın ağzımdan daha fazla laf almak istediğini biliyordum. Alamayacaktı.

Siz sorularınızı sordunuz

Sıra bende

Paretta yatağın üzerinde huzursuzca kıpırdandı. Eskiden annemin beni gönderdiği ve onlara arzu ettikleri şekilde açılmadığımı fark eden terapistler gibi görünüyordu. "Elbette."

Neden ben

Onu inceden inceye izledim ve bana gülümsediğinde, gülümsemesinin ardında yatan hüznü sezdim.

"Sana gerçeği söyleyeceğim, Byatt," dedi Paretta. "Gerçekten herhangi bir nedeni yok."

Sanırım incineceğimi düşünüyordu. Fakat her şeyden çok rahatlardım. Özel biri değildim. Tox'a karşı bağışık değildim. Tox'la mücadelede kimseden daha üstün değildim ve bu da iyi bir şeydi çünkü üstün olmak istemiyordum.

Doğru yer doğru zaman mı?

"Aynen." Ayağa kalktı. "Onun gibi bir şey."

Benim için her şeyi başlatan Mona olmuştu. Revirden aşağı kata indi ve gözlerime inanamadım. Hâlâ hayatta olduğuna inanamadım. Ona nasıl olduğunu ve neler olup bittiğini sordum, zar zor bir iki kelime etti.

Tam gitmek üzereydim ki elini önkoluma koydu. Ve ardından, alaylı bir sesle, "Her şeyi mahvedecekler," dedi.

Arkama döndüğümde ise Müdire'nin Hetty'yle konuştuğunu gördüm. Beni izliyordu.

O gece Silah Vardiyası'nın ardından, Mona'nın nöbet geçirmesinin ardından, Hetty'yle paylaştığımız ranzadan kalkıp dışarı sıvıştım. Geri döndüğümde Reese'e alt kata indiğimi

söyledim ve Reese, Reese olduğundan neden alt kata indiğimi sormadı ve sormaması işime geldi çünkü söylediğim şey doğru değildi.

Aslında, Mona'nın odasına gitmiştim. Arkadaşları aynı odaya taşınmış ve onu yalnız bırakmışlardı, o yüzden koridorun sonundaki tek kişilik odada uyuyordu. Odasının kapısı kilitli değildi. İçeriye girdim. Pencereden zerre kadar ışık süzülüyordu fakat alt ranzada yüzükoyun yattığını görebiliyordum.

"Hey," diye fısıldadım. "Hâlâ hayatta mısınız?"

Yanıt vermedi, o yüzden yanına gidip gözlerini açana dek dürttüm onu. Berbat görünüyordu; boynundaki solungaçlar usul usul dalgalanıyor, kenarları titriyordu ve kan içindeydi.

"Defol," dedi.

Gitmek yerine, önünde diz çöktüm. İstediyimi elde edene dek gitmeyecektim. "Ne demek istedin? Bu sabah ana salondayken?"

Doğruldu. Sanki dünyadaki en zor şeymişçesine ağır ağır; nihayet bana baktığında bağdaş kurmuştu, kızıl saçlarıysa o kadar belli belirsiz parıldıyordu ki az daha fark etmeyecektim. Derin bir soluk aldı ve soluk alış bittiğinde, orada olduğumu unuttuğunu sandım. Fakat ardından uzanıp titreyen bir parmağını solungaçlarının, pembe dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Sen olsan değiştirmezdin," dedi. "Elinde olsaydı. Öyle değil mi?"

Neyi kastettiğini anlamazlıktan geledim. Hetty gözünü kaybettiğinde ağlamıştı, hatta kimi zaman Reese'i pullarla kaplı eline bakarken yakalar, onu kesip atmak istediğini görürdüm. Benimse hiç umurumda olmadı. Kanadım ve çığlık attım ama rahat bir uyku çekmenin bedeliydi bu.

"Hayır," diye yalan attım. "Sen?"

Öylesine bitkin görünüyordu ki. Neredeyse onun için üzülecektim. "Git yat Byatt," dedi.

Fakat odama ve ranzama geri dönmek istemedim, o yüzden aşağıya inip ana salonu boydan boya arşınlayarak parke-lerin arasındaki çatlakların üzerinde yürüdüm. Bir Mona'yı, bir de kendimi düşündüm. Elbette solungaçlarım olsun isterdim.

Çünkü galiba bütün hayatım boyunca bunu arayıp durmuştum; bedenimde zihnimdeki fırtınayla eşleşecek bir fırtınanın çıkmasını.

Derken Welch beni ana salonda buldu. Ona başımın ağrıdığını söyledim, alnıma dokunup beni revire götürdü ve kanımı aldı. *Garanti olsun, dedi, ne olur ne olmaz.* Ardından beni odama geri yolladı. Odama döndüğümde Reese'in ranzasına tırmandım, ne de olsa Reese beni yalan atmaya mecbur etmezdi.

Eğer Mona'yla konuşmamış olsaydım. Eğer o gece odamdan çıkmamış olsaydım. Buraya gelmememin milyonlarca farklı yolu olabilirdi fakat hiçbirisi mümkünmüş gibi gelmiyordu. Daima arandım durdum. Er ya da geç başıma gelecekti zaten.

ON İKİNCİ BÖLÜM

“**K**endini nasıl hissediyorsun?”
Omuz silktim.

“Stresli değil misin? Herhangi bir şeye göze çarpar nitelikte duygusal bir tepki verdiğin oldu mu?”

Şu âna dek bu kadını hiç görmemiştim. Paretta’dan sonra geldi. Bana adını söylemedi, yatağımın yanına bir tane tekerlekli sandalye çekip kendi odasıymış gibi kuruldu.

“Rahatsızlık duyduğun bir şey mi var?” diye sordu.

Paretta’nın genellikle giyindiği gibi giyinmişti; şu aynı koruyucu tulum ve cerrahi maske. Tek fark, maskesinin şeffaf oluşuydu. Onunla iletişim kurabileyim diyeydi sanırım fakat maskenin yaptığı tek şey, suratının alt yarısının şeklini çarpıtmaktı.

“Byatt?” dedi, ileri doğru eğilerek.

Bakışlarımı ondan çevirip beyaz yazı tahtasına doğru eğildim. *Rahatsızlık duymuyorum*, diye yazmak istedim. *Yalnızca sıkıldım*.

Bunu yazmak yerine *Hayır* yazmakla yetindim.

“Hayır mı?”

Rahatsızlık duymuyorum

Başıyla onaylayıp arkasına yaslandı. Örtülerin bacaklarını örttüğü yere diktim gözlerimi.

“Adımı biliyor musun?” diye sordu.

Hayır

“Öğrenmek ister misin?”

Beyaz yazı tahtasını işaret ettim.

“Neden?”

Ağzımı kapalı tutup gözlerimi usulca kırıştırdım ve sanki bu bir anlam ifade ediyormuşçasına başıyla onayladı.

“Peki ya ne iş yaptığımı biliyor musun?” diye sordu. “Öğrenmek ister misin?”

Terapistisin

“Nasıl anladın?”

Gözlerimi devirdim.

“Daha önce terapiye gitmiş miydin?”

Sence

“Hadi başka bir şey deneyelim,” dedi. Onu tanıyordum. Yepyenydi ama onun gibilerle daha evvel binlerce kez karşılaşmıştım. Açık vermediğimde bana aynen böyle bakarlardı.

Not panosunu yukarıya kaldırıp altında duran ince ciltli bir defteri uzattı bana. Rengi lacivertti, üzerinde altın rengi kabartma harfler vardı. Ne olduğunu biliyordum. Bir Raxter yılığı. Tox’tan evvel hazırladığımız son yıllık, Tox patlak vermeden önce Raxter’da tam olarak geçirdiğim tek yıl.

El yordamıyla beyaz yazı tahtasını aradım.

Nereden buldunuz onu

Yanıt vermedi. Yıllığı açıp usulca göz gezdirdi. “Raxter’daki ilk yılındı, değil mi? Tox’tan bir önceki yıl? Omuz silktim. “Yıllıkta pek yoksun.”

Fotoğrafları sevmem

“Ah, bak. Burada bir tane var.” Yıllığı bana uzattı, ben de alıp kucağıma koydum.

Fotoğrafta ben, Hetty ve Reese, ana salondaki bir kanepede yan yana oturmuştuk. Hetty bana doğru dönmüş, bir hikâye falan anlatıyordu galiba, Reese ise arkamda saçlarımı örerken kanepenin koluna tünemişti. Gülümsüyordu —belli belirsiz ama gülümsüyordu yine de— ve bense başımı arkaya

doğru atmıştım, kahkaha atarken gözlerim kapalı çıkmıştı. Fotoğrafta etraf Raxter'ın şimdiki hali gibi görünüyordu neredeyse fakat kanepede şatafatlı ve kabarık çıkmıştı, arka plandaysa pencerenin pervazında bir vazodolusu Raxter Süseni duruyordu.

“Onlar kim? Arkadaşların, yani.”

Daha yakından bakmak için sayfaya doğru eğildim. Hetty'nin gözleri sıcacık, neşeyle açılmıştı. Her iki gözü de görürken nasıl görüldüğünü unutmıştım neredeyse.

“Bu Hetty, değil mi? Hetty Chapin? Ve o da Reese Harker olmalı.”

Terapist üzerime gelince yıllığı kapatıp beyaz yazı tahtasının altına koydum. Paretta'nın ekibinden bir başkası daha karşıma geçmiş, gelişigüzel şekilde arkadaşlarım hakkında sorular soruyordu. Hetty'nin ya da Reese'in bu yatakta yatacak bir sonraki kız olmasına izin vermeyecektim.

Neden bilmek istiyorsun

Arkasına yaslanırken başını yana yatırıp ellerini kucağında kavuşturdu.

“Onlara karşı korumacısın. Anlıyorum. Fakat sorun yok, Byatt. Emin ellerdeler. Bayan Welch ve müdireniz onlara göz kulak oluyorlar.”

İçimde bir şey ağzını vahşice açıp kapattı. Yataktan ileri atıldım. O denli hızla atıldım ki başım döndü. Terapist beni izlerken, bir eli de yatağımın ucundaki çağrı butonunda duruyordu. Acil durumlar için.

“Byatt,” dedi. “Yerine oturman gerekiyor.”

Dünya daraldı. Terapistin boynunda atan nabız dışında etraf bulanık, değişkendi. Nabzının attığını görebiliyordum. Gözlerimi açıp kapattım ve üzerine atladım. Gözlerimi açıp kapattım ve çağrı butonuna bastı. Alarm bangır bangır ötmeye başladı. Gözlerimi açıp kapattım ve dizimi kaburga kemiklerinin altına dayayıp önkolunu ellerimle sımsıkı tuttum,

koruyucu tulumu yırtılarak açıldı. Gözlerimi açıp kapattım ve tırnaklarımı tenine geçirdim.

“Byattl” diye bağırdı biri çığlık çığlığa. “N’apıyorsun?”

Birinin kolları sımsıkı şekilde belimi kavradı ve havaya kaldırıldım. Güm diye yere çarpınca başım sancıdı. Terapist kolunu göğsünde tutmuş, kolundan ince şeritler halinde kanlar akıyordu. Tırnaklarım çift çizgiler halinde teninde derinlemesine yer etmişti. Ağzım ıslak ve yapış yapıştı.

Gülümsemeye başladım, etrafımdaki her şey öylesine parlak ve yeniydi ki... Ardından bu his yok oluverdi, yeniden tek başımaydım. Biri eliyle ağzımı kapatıyordu. Omzumda bir yanma hissi oldu ve etraf karardı.

Kendime gelmem için yüzüme indirilen tokadın *şak* sesi. Soluk soluğa kaldım.

“Alın onu, hadi.”

Tepemde ışıklar yanıyordu. Yatağımdaydım, kollarım yeniden yanlardan bağlanmıştı. Bulanık görüntüler netleşmeye, şekiller insanlara benzemeye başlıyordu ve şekillenen ilk yüz Paretta’nınki oldu, hırlayarak üzerime eğildi.

“Bacaklarını tutun.”

Birisi bastırıp uyluklarımı bağladı. Şiddetle sarsıldım, kayışlar sıkılaştıkça içimde bir şey can havliyle debelendi. Bir kayış kalçalarım, bir kayış da ayak bileklerime bağlandı. El bileklerime. Ve ilk kez, omuzlarıma, alnıma ve çeneme dek ulaştılar.

Kıpırdanıp aşağı doğru kaymaya çalıştım, böylece kalçalarımıdaki kayışlar biraz da olsa gevşedi. Paretta uzanıp beni geri yatağın üzerine itti.

Kayış henüz çenemin üzerine ulaşmıyordu, başımı bir o yana bir bu yana attım. Çığlığı basacaktım, bunu yapacaktım, bu hepimizin canını yakacak olsa da yalnızca benim canımı yakmasından iyiydi.

“Konuşmasına izin vermeyin!” diye bağırdı Paretta. Birisi iki eliyle birden başımı arkamdan tuttu ve ardından Teddy geldi, Teddy’nin yüzü belirdi ve saçlarımı okşadı.

“Geçti,” dedi, tekrar tekrar. “Gevşe. Buradayım.”

Neredeyse sorun yok gibiydi. Fakat nelere dikkat etmem gerektiğini biliyor ve neyin yaklaştığını sezinleyebiliyordum. Teddy’nin yanaklarındaki harareti. Bir saniyeliğine de olsa korkulu gözlerle bakışını.

Vücudu sarsılmaya başladı önce. Alnı boncuk boncuk terliyordu. Ardından, durmak bilmeyen bir titreme ele geçirdi bedenini ve çenesinden aşağı doğru salyalar akarak üzerime yığılıverdi. Maskesini söküp attı, bir şey tükürdü ve tükürdüğü şey göğsümün üzerine kondu. Beyaz bir şeyin bir parçası parlıyordu. Bir kemiğin.

“Teddy. Aman Tanrım.” Paretta anında yanında biterek Teddy’nin ayağa kalkmasına yardımcı oldu fakat Teddy’nin uzuvları birer birer yığılıyordu.

“Teddy, beni duyuyor musun? Teddy!” Ve Teddy’ye dalıp beni unuttular. Beni yatakta, Teddy’nin yerde hangi tarafta yattığına bakmak için eğilmeme yetecek kadar gevşek şekilde bağlanmış kayışlarla bıraktılar. Artık yalnızca gözlerinin akı görünüyordu. Bedeni hafif hafif titriyordu.

Sonra onu bir sedyeye taşıyıp uzaklaştırdılar ve bense hâlâ buradaydım.

HETTY

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Reese'in seslenişine ve beni hafifçe dürtmesiyle uyandım. Tenim nemliydi, gömleğimin arkası terden sırlıklam olmuştu ve sanki çığlığını bastırmaya çalışmışım gibi boğazım acıyordu.

"Gitme vakti geldi," diye fısıldadı. Eve sessizlik hâkimdi, diğer yatakhanelerde çıt yoktu ve ay o denli yükselmişti ki pencereden göremiyordum. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Yılın bu zamanında güneşin doğuşuna daha birkaç saat vardı fakat çimler donla birlikte camsı ve parlak bir hal almıştı. El fenerimiz olmadan da ormanda önümüzü görebiliriz diye düşünüyordum.

Yataktan kalkıp gürültü çıkarmamak için usul usul hareket ettik. Odamızın kapısına gelince duraksadım. Şu anda, Byatt hayattaydı. Öyle biliyordum. Eğer ormana gidersem, bu düşünceyi ellerime alıp kırılıyor mu diye bakmak için bu-kecektim.

"Hazır mısınız?" dedi Reese arkamdan.

Byatt yaşıyordu. Yaşıyordu ve bana şu an ihtiyacı vardı, tıpkı benim ona daima ihtiyacım olduğu gibi. "Evet."

Kapıdan çıktık, oradan da koridora. Reese, parıltısını gizlemek için kapüşonunu saçlarının üzerine çekmişti ve birbirimize o kadar yakın yürüyorduk ki parmaklarının benimkilere değdiğini hissedebiliyordum. Başka kimse uyanık değildi ya

da uyanıklarsa bile, diğer yatakhanelerin yanından, oradan da asma kata rahatça geçebilelim diye sessiz duruyorlardı.

Merdivenlerin başında çömeldik, genellikle ön girişi korumak için konuşlanan kızı aramakla cebelleşti gözüm. Ön girişte gözcülük yapan kız, Welch'in Byatt'ı Harker'ların evine götürmesine yardım edecek miydi yoksa Welch tek başına mı götürecekti?

Pencerelerden içeri süzülen gümüşü ışıkla bile kapıda hiç kimseyi göremiyordum fakat belki de kör gözüm yüzündendi, o yüzden Reese'i hafifçe dirseğimle dürttüm. "Kız nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Reese. Arkama baktım, kaşlarını çatmıştı. "Biri vardiyada olmalı illaki."

"Programı değiştirmiş olmalı." Her ne kadar dile getirmesek de ikimiz de bunun nedenini biliyorduk. Welch, yapmak üzere olduğu şeyi hiç kimsenin görmesini istemiyordu. Bunun onun için bir avantaj olduğu kesindi fakat benim için de öyleydi ve bu fırsatı kaçırmaya hiç niyetim yoktu. "Hadi dışarı çıkalım."

Ayağa kalkarak ilk birkaç basamağı usulca indim, gözüm karanlıkta basamakların kenarlarını seçmekte zorlanıyordu. Giriş katına varana dek adım adım ilerledim, Reese de koluma girdi. Hâlâ ortada kimsecikler yoktu; ne bizi yakalayacak kızlar ne de Welch. Çok mu erkenciydik? Yoksa çok mu geç kalmıştık?

Reese, çift kanatlı kapılardan tekini açtı ve ben de onun arkasından dışarı sıvıştım, buz gibi kış havası montumun içine dolarken verandanın altında duraksadım. Tıpkı kapıyı gözlemesi gerekenler her kimse, Silah Ekibi kızlarının da görevden alındığına dair bir his vardı içimde fakat yine de riske giremezdim.

Silah Ekibi, gün batımının ardından daima bir feneri yanık tutardı. Reese kapüşonunu sıkıca saçlarının üzerine çekip terasa göz atarak gecenin içine karışırken bekledim.

“Kimsecikler yok,” dedi, ağzından çıkan buhar karanlığa karışırken. “Gidebiliriz.”

Tüm bunlar gizlice gerçekleşiyordu. Bunun Byatt için ne anlam ifade ettiğini düşünemiyordum bile.

Yassı taşlarla kaplı yola çıkıp oradan da çitlerin yan tarafındaki ladin koruluğunun yolunu tuttuk. Soğuktan uyuşmuş parmaklarımla tüfeği ararken kırağıyla örtülmüş toprak, tırnaklarımla arasına doldu; o sırada Reese de beni bekliyordu. Tüfek tam bıraktığımız yerdeydi, buna sevinmeliydim fakat bunların hiçbirini ben istememiştim. Ne ellerimin arasında duran tüfeği ne de en yakın arkadaşımın ölüm kalım mücadelesinin yükünün omuzlarımda olmasını.

Bir an için, ana salondaki duyuru panosuna iğnelenmiş not geldi aklıma. *Karantinaya uyun, demişlerdi. Kurallara uyun, biz de size yardım edelim.*

Kemerimde bir bıçak takılıydı, ellerimin arasında ise bir tüfek vardı. Bir buçuk sene boyunca baktığımız bomboş bir gökyüzü, yetersiz ilaç, okulun arka tarafında yakılan cesetler. Kendi başımızın çaresine bakmak zorundaydık.

Bahçe kapısından ilk ben çıktım. Parmaklıkların üstüne yapıştırdığımız kırık cam parçaları parmaklarımla kesmesin diye elimden geldiğince dikkatle kapıyı açtım. Çitlerin bahçeye bakan tarafından kapıyı herkes açabilirdi fakat çıktığımız an ardımızdan kilitlenecekti, içeri geri girmenin tek yoluysa Welch’in kemerinden sarkan anahtardı.

“Kuzey sırtından emin misin?” dedi Reese. Eve geri dönmek için yaptığım planı kastediyordu. Plan olduğu söylene-
mezdi aslında, eve geri dönmek için tek seçeneğimizdi fakat adanın kuzey tarafının uçurumla kesiştiği yerde bulunan çitlerden tırmanabileceğimizden şüphem yoktu.

“Oldukça eminim,” dedim. Plan iyi olmak zorundaydı. Başka seçeneğimiz yoktu.

Çam ağaçlarının içine doğru yola koyulurken Reese önden gitti. Ağaçlar dip dibe kümelenmişti; iğneleri ise çürük, ıslak ve hoş bir yeşil örtüymüş gibi görünüyordu. Ada değişmiş olsa da, orman tuhaflaşp canavarlaştığından beri içimizden dışarı çıkmış olan tek kişi ben olsam da, sanırım ormanı hâlâ en iyi o tanıyordu. Hepimiz Raxter kızlarıydık fakat Reese başkaydı.

Bazen bize adadan bahsederdi. Keşfettiği gizli yerlerden; yalnızca sular çekildiğinde gidebileceğiniz kumsallardan, iğ ağaçlarının arasından uzanan yollardan. Babasının onu gecenin bir yarısında uyandırıp dalgaların taşları dirimsel tıpkı kendi saçının donuk beyaz ışığı gibi ışıldamayla parlattığını görmesi için kayalıklara götürmesini anlatırdı. Yaz tatilinden okula geri döndüğümüz o ilk birkaç gün, çilli yüzü ve güneşten bronzlaşmış teniyle pencereden dışarıya bakardı. Gözlerinde kendini âdeta kapana kısılmış gibi hissettiğini aksettiren bir ifade olurdu.

Keşke ben de ormana o gözle bakabilseydim. Nereye baksam korkulacak bir şeyler vardı. Çıkan her ses, peşimizden gelen bir hayvanın sesi gibi geliyordu kulağıma. Tüfeği omzuma atıp yalnızca iki adet fişegim olduğunu anımsattım kendime.

Arkama dönüp bakacak olsam Raxter'ın çitlerini göremeyeceğim kadar ormanın derinliklerindeydik. Çamların tepe taşları ay ışığının belli belirsiz huzmeler halinde süzülmesine müsaade ediyordu. Saçının parıltısı önümüzdeki yolu aydınlatsın diye Reese'e kapüşonunu indirmesini rica etmek istedim fakat Welch'in ya da her kimle buluşmaya gidiyorsa onun, bizi görmesi riskini göze alamazdık. O yüzden Reese'in yanından ayrılmayıp gözlerinin karanlıkta etrafı benimkinden çok daha iyi seçebileceğine güvendim.

Uzakta bir dal çatırdadı, bir çam ağacının arkasına saklanarak bekledik. Welch olabilirdi. Ya da başka bir şey, daha beter bir şey. Kalbim güm güm atıyor, geriliyordum. Ses çıka-

ran her neyse, o gün Tekne Ekibi'yle dışarı çıktığımda olduğumdan çok daha güvendedik. Öyle olmalıydık.

"Hey," diye fısıldadı Reese. Çömelerek ağacın gövdesine yaslandı. "Sanırım güvendedyiz."

Buradan ne hayır gelebilirdi ki? "Öyle mi dersin?"

"Evet." Ayağa kalkıp bana işaret etti. "Geyik yalnızca."

Omzunun üzerinden etrafa göz attım ve işte orada, vuran ay ışığının içinden salına salına bize doğru yürüyen bir çift erkek geyik vardı. Buradan baktığınızda iyi, hatta normal görünüyorlardı fakat yakından baktığınızda, derilerinin altından damarlarının dantel desenler misali göründüğünü biliyordum. Ve eğer bedenlerini kesip açacak olsak, etlerinin hâlâ hayattalarmışcasına seğireceğini de.

Silah Ekibi'ndeyken diğer hayvanlar gibi geyikleri de, bize fazla yaklaşan her şey gibi vururduk. *Ne olur ne olmaz*, derdi Welch. Fakat alt tarafı geyiktiler, en fazla ne yapabileceklerini hep merak etmiştim.

"Hadi gidelim," diye fısıldadı Reese. "Zararsız görünüyorlar."

Başımı iki yana salladım. "Onlar geçene dek olmaz."

"İyi peki," dedi Reese yüksek sesle, geyiklerin başları bize doğru döndü, gözleri bembeyazdı. Soluğumu tuttum. Belki de körlerdi.

Şansımız o kadar da yaver gitmedi. Geyiklerden teki bize doğru tereddütlü bir adım attı ve ağzını açtığı anda soluğum kesildi. Kesici dişleri upuzun ve parıldıyordu, tıpkı bir çakalinki kadar keskinlerdi.

"Tüfek," dedi Reese, soğukkanlılığını korumaya çalışarak fakat koluma vurup beni önüne doğru sürükledi. Geyik başını kaldırdı. "Lanet olsun Hetty, al şu tüfeği."

"Birileri silah sesini duyabilir."

Hızla döndü. "Fikir senden çıktı."

Tıpkı çatıda olduğu gibiydi. Tıpkı her zaman olduğu gibi. Tüfek omzuma dayalı. Gözümü kısıp nişan aldım. Karanlıkta

bile zor bir atış değildi ama artık geyik ilerliyor, yakınlaşıyordu ve yanımda yalnızca iki tane fişek vardı.

“Reese,” dedim. “Daha fazla cephane çalmalıydık.”

“Ne?”

Bir el ateş ettim. Tüfeğin geri tepmesiyle geriye doğru sendeledim fakat hedefi on ikiden vurdum, fişek geyiğin böğrüne isabet etti. Geyik acı acı inledi, arka bacakları yere yığıldı, arkasındaki diğer geyik ise kürkü korkudan kabarmış halde birkaç metre sıçrayarak ağaçların içine daldı.

Geyik güçsüzce debelendi, yarası kanamaya başlayınca inledi, buzla kaplı zemin kan gölüne döndü. Yerde yüzükoyun yatan gövdesine bir adım daha yaklaşıncı başını kaldırdı. Gözlerimin içine baktığına yemin edebilirdim.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Reese. “Öldürüp acısına son verecek misin?”

“Hayır,” dedim. Kendimi kötü hissetmek gibi bir lüksüm yoktu. Eğer hissedersen, diğer her şeyi de hissetmek zorunda kalırdım.

Karanlığın içinden ilerlemeye devam ettik. Omzumun üzerinden baktığımda, ikinci geyiğin ay ışığı ile aydınlanmış açık alana geri döndüğünü, başını eğerek yaralı geyiğin başında dikildiğini gördüm. Yaralı geyikten bir ısırık alışını izledim, gerdanındaki beyaz kürk kana bulanmış şekilde ağız dolusu etle ayrıldı açık alandan.

Aslında şaşırmam gerekirdi bu duruma. Fakat tanıdık bir hissiyat duydum yalnızca. Raxter’da hepimiz böyleydik. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapardık.

Tüfeği omzumda dengeleyip Reese’in peşi sıra gittim. Evine yaklaşmış sayılırdık.

Reese, Raxter’daki ilk senemin bahar ayına dek bizi evine davet etmemişti. Yılın üçüncü çeyrek tatilini kampüste, üçümüz birlikte geçirmiştik –Byatt eve gitmek istememişti, o yüzden

ben de gitmemiştim— ve okul yeniden başladığında Reese bir şekilde her zamankinden daha uysaldı. Hâlâ gülümsemi-yordu, hâlâ sessiz ve ketumdu fakat öğlen yemeği kuyrukla-rında önüne geçerek sıraya kaynak yapmama izin vermeye başlamıştı. İngilizce dersinde, kitabımı kaybettiğimi görünce *Kırmızı Leke*’nin kendi kopyasını ödünç vermişti bana, oku-madığımı bilsem de kitabı çoktan okuduğunu söylemişti.

Bir gece akşam yemeğine indi ve üstünde okul üniforma-sı yoktu. Hafta içinde sabahtan akşama dek eteklerimizi ve polo yaka tişörtlerimizi giymemiz gerekiyordu fakat kot pan-ton ve eski püskü bir *sweatshirt*’le dikiliyordu karşımızda. “Akşam yemeğini bizim evde yeriz diye düşündüm,” dedi.

Çift kanatlı kapılardan onun peşi sıra dışarı çıkıp çitlere dayanmış iki bisikletin durduğu yürüyüş yoluna indik. Hiç bisikletim olmamış ve hiçbir zaman bisiklet sürmeyi öğren-memişim, o yüzden Byatt kendi bisikletine binerken, bekle-yip tedirgin görünmemeye çalıştım. Beni arkada mı bıraka-caklar acaba diye merak ettiğimi anımsıyordum. Reese teknik olarak beni davet etmemişti. İsim vermemişti.

“Hadi,” dedi Byatt. “Gidona otur.”

“İnsanlar bunu anca filmlerde yapar,” dedim. Fakat ba-caklarımı iki yana açıp gidonun üzerine oturdum.

Akşamları hava geç kararmaya başlamıştı ve yoldan hızla aşağı inerken her yer günlük güneşlikti, okyanusun parıltısı görünüyordu. Gözlerini kapatıp başını arkaya atan o kızlar-dan biri olmak istedim. Fakat onun yerine, Byatt’tan yavaşla-masını rica ettim.

Reese’in evi sahile bakıyordu, küçük ve eskimişti, sanki sazlıkların içinden çıkmış gibi duruyordu. Yaklaştıkça evin arkasında bulunan iskeleyi görebiliyordum, dalgaların için-de alabildiğine uzanıyordu, iki tane kayık suda bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Verandadan, Bay Harker bizlere el sallı-yordu. Uzun ve iriyarıydı. Saçları düzgünce kesilmişti, tıpkı babaminkiler gibi asker tıraşydı.

“Geldiniz demek,” diyerek Byatt’ın bisikletinden inme yardım etmek için basamaklardan indi. Hatırlıyorum da Bay Harker’ı o denli yakından görmek beni germiştir. Onu sınıf pencerelerinden, okul arazisinde çimleri biçerken veya hendekleri temizlerken görmeye alışkındık fakat karşımdaki, nasır bağlamış elini omzuma koyan bir adamdı. Onlardan korkabildiğimi unutmuştum.

Fakat bu sadece anlık bir histi. İçeriye, uzunca bir odaya girdik, evin tamamı ayaklarımızın altındaydı. Yemekler, Raxter’daki yemeklerden çok daha iyi kokuyordu. Duvarda Reese’in fotoğrafları asılıydı. Yüzmeyi öğrenen Reese. Bir ağacın yarısına dek tırmanmış, kameraya sırtan Reese. Bütün gece boyunca gözlerimi ondan alamamıştım. Babasının evinde, birbirinden uyumsuz mobilyalar ve ardına dek açık arka kapıyla birlikte, nihayet Reese’i zihnimde bir yere oturtabilmişim.

“Umarım etraf fazla dağınık değildir,” dedi Bay Harker bize, Reese tabakları mutfağa götürdüğünde. “Pek gelen gidenimiz yok.”

“Harika görünüyor,” dedim ve bunu içtenlikle söyledim. Kendi evimi pek fazla özlediğim söylenemezdi fakat o gece özlemiştim.

Sonradan, Reese babasıyla vedalaşırken Byatt ve ben garaj yolunun sonunda bekledik. Eğilip babasının kulağına durduğum yerden işitemediğim bir şeyler fısıldadı ve ardından Bay Harker kahkaha atıp avucunu Reese’in alnına koydu.

Byatt bakışlarını çevirdi fakat ben onları izlemeye devam ettim. Reese’in gülümsemesini, gözlerini devirmesini seyrettim. “Hâlâ oturuyor,” değişini duydum Bay Harker’ın.

Kendi babam, art arda seyahate çıkar, günlerce eve gelmezdi. Birbirimizi asla bu şekilde yakından tanımazdık.

Gökyüzü çizgiler halinde gül rengine boyanmıştı, yıldızlar sönmüktü, henüz yeni yeni belirmeye başlamışlardı. Eve dönerken yol boyunca sessizdik.

O gün dün gibi aklımdaydı, Reese'in evinin görüntüsünü zihnimde çok net canlandırabiliyordum. Evlerinin soluk yeşil renkli baskı kaplaması ve beyaz cephe süslemeleri vardı, pencereler henüz yeni montelenmişti. Çatı yeni padavralarla döşenmiş, o yıl çıkan kasırganın ardından tamiratlar yapılmıştı.

Bir süre önce adanın kuzey tarafına doğru giderken bu yoldan geçmiştik, kıyıya yaklaştığımızı biliyordum. Bastığımız zemin yaş ve yumuşaktı. Burnuma hafif bir tuz kokusu çalındı. Tüfeğin omzumda duruşunu ayarlayıp soğuktan uyuşmuş parmaklarımı büktüm ve ilerlemeye devam ettik.

Ağaçlar seyrelmeye başladıkça, ışık yoğunlaşmaya başladı, ayın gümüşü ışığı etraftaki her şeyi yaldızlıyordu. Welch hâlâ ortada yoktu. Gittikçe uzayan ve eğilen çamların içinden yavaş yavaş ilerliyorduk, ta ki ağaç hattı sona erip önümüzde bir kıyı belirene dek, alabildiğine büyük bir sazlık. Sazlıkların bitiminde ise suyun yüzeyinde hafifçe süzülen bir şey gördüm.

“O...”

“İskele,” diye bitirdi cümlemi Reese. “Evet.”

İskelede tekne ve ufukta da kimsecikler yoktu. Şimdilik, sanırım burada bir tek bizler vardık. Eğer yalnız olmasaydık muhakkak bir şeyler işitirdik ya da bir tür ışık falan görürdük. Ne de olsa, ne Welch'in ne de buluşacağı kişinin kimseden saklanması gerekiyordu.

Çalılıkların içinden itiş kakış ilerleyeceğimize ağaç hattını takip etmek çok daha kolaydı, o yüzden ağaç hattının kenarından yürüdük, su kamışları kıyafetlerimize takıldı. Aklımda kalan haliyle evlerini düşünüyordum hâlâ. O yüzden Reese bir anda duraksayıp ayağım onunkine takılınca bir anlam veremedim. Henüz evine varmış olamazdık.

Fakat tekrar baktığımda geldiğimizi fark ettim. Ay ışığı suyun yüzeyinde yansıyor, kıyıya çarpan dalgaların tuz serpintisi, ince tanecikli, buz gibi bir sprej tenime yapışıp soğuluğumu kesti. İşte evi oradaydı ya da evinden geriye kalanlar mı demeliydim. Sazlıkların içinden kıvrılarak yükseliyordu.

Veranda, sanki yumruk yemişçesine bir yana doğru yatmıştı. Parkeler kırılmış, yerde derin bir çukur oluşmuş, likenler duvarlardan yukarı doğru sürünmüşlerdi. Evin baskı kaplaması yosun ve sarmaşıklarla kaplanmıştı. Ve ortada, evin merkezinde, etrafında parçalar halinde duran çatıyla birlikte, bir kâğıt huşu büyüyordu kendi kendine. Gövdesi geniş ve yarıktı, dalları ise yukarı doğru yükseliyordu.

Reese'e baktım. Tüm yüzü aydınlanmış gibi görünüyordu, onunla tanıştığım ilk günden aşına olduğum bir çeşit yumuşak bir ifade belirdi yüzünde. "Çok güzel," dedim ve bunu içtenlikle söyledim. "Daha önce hiç böylesine büyük bir huş ağacı görmemiştim."

Fakat öte yandan, Tox patlak verdiğiinden beri her şey hızla büyüyordu. Her şey aynı hızla yıkılıyordu. Harker'ların evi, bir başına kaldığı bir buçuk yılın ardından hemen hemen paramparça olmuştu. Keşke bu durum karşısında hayrete düşebilseydim. Keşke bunlardan herhangi biri bana hâlâ tuhaf geliyor olsaydı.

Reese tek kelime bile etmedi. Evi gördüğümüz andan bu yana bir kez olsun gözlerini kırptığını sanmıyordum. Tüfeği kolumun altına sıkıştırıp dirseğimle Reese'in dirseğini dürttüm.

"Sence buradalar mı?" diye fısıldadım. Gerçi tek bir ışık bile yanmıyordu. Ayrıca duvarda evin içini hemen hemen bir uçtan bir uca kadar görebileceğim kadar çok boşluk vardı.

Reese hâlâ yanıt vermiyordu. Gözlerini dikmiş, evinden geriye kalan enkaza bakıyordu. Onu yanımda getirmekle hata etmiş olabileceğimi, tüm bunların ona ağır gelebileceğini düşünürken, birden verandaya fırladı.

"Bekle," diye fısıldadım ama nafile. Peşinden hızla gidip tüfeği tutuşumu ayarladım. Yalnızca tek bir fişek kalmıştı ve yedek olarak da bıçağım. Akıllıca davranmak zorundaydım.

Akkarıncalar evi istila etmişti. Kapı çerçevesi boyunca bir labirent oluşturmuşlardı âdeta, öylesine derine inmişlerdi ki eğer kâğıt huşu dallarından birini altından geçirmemiş olsa

kapı çoktan çökmüştü. Reese içeri girdi, o yüzden kapı çerçevesinin bir kısmı elimin altında un ufak olurken peşi sıra içeri girdim.

Tepemdeki huş ağacının dalları parçalara bölünerek uza-yıp giderken, aralarından gümüşü ışık huzmeleri sızıyordu. Çatının büyük bir kısmı gitmişti, döşemeleri muhtemelen ilk-baharda vuran kasırgalara yenik düşmüştü. Çatı yerine, huşun dalları kiriş misali yükseliyor ve kökleri ise parkelerden dışarı doğru kıvrılıyordu. Babam izin deyken tatile gittiğimiz Napoli'de ziyaret ettiğim katedral geldi aklıma. Katedralin olağanüstü güzelliğiyle nasıl başımı döndürdüğü.

Ansızın bir ses duydum ve paramparça olmuş duvarların arasından bir el fenerinden yayılan ışık içeriye doğru süzülüp zemin boyunca yayıldı. Welch gelmişti.

Korku, ter misali bedenime yayıldı, tüfek soğuk ve korku-dan uyuşmuş elimden kaydı, Reese'i kolundan tuttuğum gibi evin arka tarafından dışarıya doğru sürükledim. Düşe kalka ilerlerken, bir dizi Raxter Süseni ayaklarımızın altında ezildi. İleride ince bir şerit halinde uzanan sahil, sağ tarafımızda ise iskele görünüyordu. Welch biriyle buluşacaktı ve buluşaca-ğı kişi herhangi bir yönden gelebilirdi. Her an enselenebilir, dizlerimizin üzerine çöktürülüp vurulabilirdik.

Kendine gel dedim, kendi kendime. Buradayız. Geri dön-mek yok.

"Hadi," diye fısıldadım Reese'e. Ağaç hattının orada bizi gizleyebilecek bir grup çam ağacı vardı.

Tam vaktinde yetiştik. Çömeldim, kaslarım gerilmiş ve ağ-rıyordu. Tüfeği dizlerimin üzerine koyup önümüzde uzanan ağaç gövdelerinin aralarına dikkatle baktım. El fenerinden yayılan ışık gittikçe artarak sazlıklardan bazılarına vurup onları yarı saydam hale getirdi. Gözümü kısarak baktım, kör gözüm zonkluyordu. Galiba bir insanın karaltısını seçebili-yordum fakat gelen her kimse eğilmiş, usul usul ilerliyordu. Welch miydi acaba?

“Senin tarafını daha yukarıya doğru kaldır.” Welch’in sesi geliyordu. Korkudan yerimden sıçradım. Sesi çok yakından geliyordu. Fakat kiminle konuşuyordu? Byatt’la mı?

Bu an âdeta sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu fakat Welch nihayet ağaçların sonuncusunun arkasından dışarıya, ay ışığının vurduğu yere doğru adım attı. Bir şeyin üzerine doğru eğilmişti ve yanında bir başkası daha vardı. Doğrulanın yüzleri gölgede kaldı. Yanındaki kişi Taylor’dı. Tekne Ekibi’nden ayrılan Taylor ve sanırım Tekne Ekibi’nden ayrılmasının nedeni buydu.

Ve aralarında... Aralarında, bir ceset torbası taşıyorlardı.

Ağzımı elimle kapattım, ağzımdan çıkıveren iniltiyi bastırdım. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Böyle anlaşılmamıştık. *Başaracağız*, demişti. Söz vermişti.

Belki de o değildir, diye düşündüm çılgına dönmüş halde. Ya da belki de onu bayılttılar ve torbanın içinde hâlâ hayatta, onu kurtarmamı bekliyordu. Bunu öğrenene dek pes edemedim.

“Taşımak için üçüncü bir kişi daha olsa fena olmazdı,” dedi Taylor ceset torbasını sazlıkların arasına indirirlerken. Hareket etmiyordu. Torbanın içinde her kim varsa hareket etmiyordu ve bunun ne anlama geldiğini düşünmek dahi istemiyordum.

“Ah, öyle mi?” dedi Welch. “Kime soracaksın peki? Carson tam bir baş belası, Hetty’yi ise unut.”

Bunun ne anlama geldiğini düşünecek fırsatı bulamadan Taylor, “Hetty alışabildi mi?” dedi.

Kaskatı kesildim. Buraya kadardı. İşte o an gelip çatmıştı. Eğer Welch ne dümenler çevirdiğimi biliyorsa, her şey bitti demektir. Buradaki hayatım, Reese’le aramızda başlayan, adlandırmaya çekindiğim bu yeni şey.

Welch omuz silkmekle yetindi. “Yeterince iyi,” dedi. Titrek bir iç çektim ve elimle ağzımı kapadım. “Fakat bunun için yeterince iyi değil.”

“Ya Julia?” dedi Taylor.

“Tercih ettiğim söylenemez.” Bir anlığına Welch’in sesi yaşı kadar genç geldi kulağa. “Benden pek hoşlandığını sanmıyorum.”

Taylor kahkahayı basıyor. “Eğer Carson’ı sevmezsen, Julia da seni sevmez.”

“Tekne Ekibi’yle iskeledeyken yokluğunu hissettim,” dedi Welch. El fenerini kapatıp montunun cebine tıktırdı. Durup ağız dolusu kan tükürmesini izledim. “Tekne Ekibi’nin sensiz tadı tuzu yok.”

“Bu şekilde daha çok faydam dokunur,” dedi Taylor. Bunu söylediği için sarsmak istedim onu. Bu durumun hiçbir faydalı tarafı yoktu. “Mary’nin başına gelenlerden sonra... daha iyisini hak ediyordu, anlarsın ya? Hepsi öyle.”

Hayvanlar misali yırtıcılaşan ve vahşileşen Mary, Taylor’ın kız arkadaşıydı. Mary’nin hayatına son vermek zorunda kalan kişi de Taylor olmuştu ve söylentilere göre bu durum onu altüst etmişti. Fakat artık öyle olmadığını biliyordum. Bu durum onu yalnızca daha beter bir şeye dönüştürmüştü.

Welch, tekrar ceset torbasının yanına gitti, bir an için elleri kalçasında durarak torbaya baktı. Ay ışığı, okyanustan sekip geçerek Welch’in yüzünü gölgede bıraktı. Yüz ifadesini seçemiyordum fakat omuzları neredeyse hüsrana uğramışçasına düşmüş gibi görünüyordu.

“Bu kez sahiden de başaracağız sanmıştım,” dedi nihayet. “Bilirsin ya? İyi gibi görünüyordu.”

“Şey,” dedi Taylor, “...iyi olmadığı ortada.”

Biliyordum, elbette biliyordum, otların arasında öylece hareketsiz duruyordu sonuçta ama bunu duymak başka bir şeydi. Etrafımdaki çamlar üstüme geliyor ve Taylor bunun hiçbir önemi yokmuşçasına espri yapabiliyordu, sanki az önce tüm dünyayı yerle bir etmemiş gibi. Reese beni göğsüne doğru çekip sımsıkı sardı. Bu, beni ayakta tutan tek şeydi.

“Pekâlâ,” dedi Welch. “Hadi bitirelim şu işi.”

Cesedi yerden kaldırdılar ve evin içine taşımalarını seyrederken Reese elimi sımsıkı tuttu. Kolumun içinden hızla bir acı yükseldi; bir yanma hissi ve seğirme. Buna neden olanın kendim olduğunu fark edene dek Reese'ten uzaklaşmaya çalıştım. Ona öylesine sımsıkı tutunmuştum ki pullu parmakları tenime saplanmaya başlamıştı.

"Hadi," dedi Reese, tatlı diliyle beni ikna etti.

"O hayatta. Byatt o. Her şeyin üstesinden gelir."

Başımla onayladım fakat o ceset torbasının içinde birisi vardı ve buna daha ne kadar katlanabilirdim bilmiyordum. Kalbimdeki umut kıvılcımını harlamaya daha ne kadar devam edebilirdim bilmiyordum.

Ev onları yutunca Welch ve Taylor'ı gözden kaybettim. Ardından, duvarlardaki boşlukların arasından Welch'in yüzünün bir kısmını gördüm, el fenerinden yayılan ışık huş ağacının beyaz kabuğuna vuruyordu.

"Hadi kolum kopmadan önce," dedi Welch, "...onu yere bırakalım."

Haykırmamak için dudağımı ısırdım. *Onu*. Tüm bunlar gerçektir.

"Nerede kaldılar?" dedi Taylor. O gece telsizin diğer ucunda her kim vardysa onu kastediyor olmalıydı.

"Gelip onu alacaklar," dedi Welch. "Onu burada bırakabiliriz."

"Ya—"

Bir tıslama sesi yükseldi, ardından ev kırmızıya büründü. Duvarda açılmış boşlukların arasından Welch'in bir işaret fişeği tuttuğunu görebiliyordum, kan kırmızısı ışık cırtlak ve ıslı ıslıldı. "Bu, hayvanları uzak tutacaktır," dedi. İşaret fişegini dalların arasına sıkıştırırken daha dikkatlice bakmak için bir yana doğru kaydım.

Evin içinden Taylor'ın sesi geldi. "İşimiz bitti mi?"

Gözümü kısarak karanlığın içine doğru baktım. Welch'in yüzü huş ağacına dönüktü, gövdesindeki bir şeye dikkatle

bakıyordu. Bir süreliğine sessiz kalıp ardından Taylor'ın dikilmekte olduğu yere geri döndü.

"Bitti," dedi. "Hadi geri dönelim."

"Bekle," diye fısıldadı Reese, sanki eve dalıp ceset torbasını yırtarak açmamın an meselesi olduğunu biliyormuş gibi. "Biraz daha bekle."

Welch, ağır adımlarla evden çıktı, Taylor da hemen arkasından geldi. Taylor kusmak üzereymiş gibi görünüyordu ve istemsizce içim cız etti. Belki de tüm bunların bir parçası olmak istememişti. Fakat öte yandan ben de istememiştim.

Yoldan aşağı indiler, el fenerlerinin ağaçları aydınlatmasını izledim. Işık gözden kaybolana dek, gittikçe küçülerek soluklaştı. Ayağa kalktım, dallar ayaklarımın altında çatırdadı. Reese'i beklemeden, tüfeği kaptığım gibi sazlıkların arasından koştum. Diğerleri gelene dek ne kadar vaktimiz olduğunu bilmiyordum. Şansımı kaybetmeyecektim.

Evden yayılan kıpkırmızı ışığa doğru ilerledim. Ceset torbası işte oradaydı, huşun tabanına yerleştirilmişti. Aniden durdum, tüfek yere düştü.

Buraya kadardı. Ya sona gelmiştik ya da bir başlangıca.

Ceset torbasının kenarından dikkatlice geçtim, yanına diz çöktüm. Byatt'ı son gördüğümde, tıpkı bu şekilde üzerine doğru eğilmiştim. Bana ihtiyacı varmışçasına gözlerimin içine bakmıştı.

Lütfen o olmasın, diye düşündüm ve fermuara uzandım.

Plastik geriye doğru açıldı. Fermuar takıldı, ellerim titriyordu ve işte; solgun bir yüz, siyah mürekkebe bulanmış parmaklar ve bukle bukle kızıl saçlar.

Mona.

Hıçkırıklara boğuldum. Soluk soluğa ileriye doğru, ellerimin üzerine atıldım. Byatt değildi. Değil değil değil.

"Hetty?"

Reese arkadan gelip elini sırtıma koydu. Gözümü yumdum. Tüm bedenim rahatlama hissiyle birlikte zangır zangır

titriyordu ve ayağa kalkacak olsam yere yığılıverecekmiş gibi hissediyordum.

“Mona,” dedim. Her ne kadar üzgün olsam da gülümsememe engel olamıyordum, olmak istemiyordum da.

“Kahretsin,” dedi Reese. “Byatt hangi cehennemde o zaman?”

Yanıma çömelip ceset torbasının fermuarını çekmeye koyuldu. Fakat Mona’nın şişmiş suratının gözden kayboluşunu izlemedim. Hayır, başka bir şeye baktım. Oraya, huş ağacının gövdesine, gitmeden önce Welch’in baktığı yere.

Ayağa kalkıp Mona’nın cesedinin üzerinden atlayarak geçtim. Huş ağacının kabuğu kıvrılmıştı, işaret fişeginden yayılan ışıkla birlikte üzerine uzun, tuhaf gölgeler yansıyor olsa da görebiliyordum. Silik ve titrek bir şekilde kazınmıştı ama tanıdım. *BW. Byatt Winsor.*

“Buradaymış,” dedim. Bu dünyadaki en muhteşem histi, rahatlamamanın verdiği duygu hoş ve huzur vericiydi. “Bak. Burada ve hayattaymış.”

Reese’in bana yanıldığımı, genellikle işlerin böyle yürümediğini anımsatmasını bekledim fakat yapmadı. Çenesini omzuma dayayıp yanağını benimkine yasladı. Huş ağacının kabuğu pürüzsüzdü ve parmaklarım kabuğun üzerinde, Reese’in gümüşü elinin cildimde açtığı yaralardan akan kan izleri bırakıyordu.

“Bizi özlüyor mudur sence?” dedim. Benim onu bulmak istediğim kadar onun da eve dönmek istediğini Byatt’ın ağzından duyacağım günü iple çekiyordum.

Ardından Reese benden uzaklaşıp gölgelerin içine doğru çekildi. Onu görebilmek için arkama döndüm. *Bizi özlemez olur mu hiç,* Reese’in dudaklarından dökülmesi gereken sözcüklerin hepsi buydu. Fakat bana öylece bakıp tek kelime etmiyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne?”

İşaret fişeginin ışığı, gülümserken ağzının kenarına vuru-

yordu. "Emin ol, bu sorunun yanıtını duymak istemezsin."

"Hayır, hadi ama." Belki de onu teşvik ediyordum. Fakat bana bakma şekline katlanamıyordum, sanki benim bilmediğim bir şeyler biliyormuşçasına bakıyordu. "Söyle."

"Sadece... sanırım sen benim tanıdığım Byatt'tan daha farklı bir Byatt tanıyorsun," dedi Reese, ellerini ceplerine sokuşturarak. "Çünkü bana kalırsa hayatında hiçbir şeyi özlememiştir o."

"Bizler onun en yakın arkadaşlarıyız Reese." Gözlerimi yakan yaşları tutmaya çalıştım, gözyaşları düşüp kirpiklerimin üzerinde donuveriyordu. Haklı olamazdı. Eğer Byatt bizim yanımıza geri dönmek istemiyorsa tüm bunların hiçbir anlamı yoktu. "En yakın arkadaşlarıyız. Sence bu onun için bir önem taşıyor mudur?"

"Şey," dedi Reese, gergin bir ses tonuyla, "...rol yapmıyorum. Daima önce siz ikiniz, ardından ben geliyordum ve bu konuda benim açımdan bir sorun yok. Çünkü insanları anlamak güçtür ve bu işler böyle yürür. Ama rol yapmayalım."

Utançla doldum çünkü haklıydı ve Byatt'la onun asla kuramayacağı kadar yakın bir dostluk kurduğumla övünmekten nefret ediyordum. Fakat ona bundan asla bahsetmeyecektim. "Tanrı bilir Byatt nerede ve başına ne türlü işler geliyorken bu konuda tribe girmen büyük bencillik," dedim onun yerine.

"Tribe falan girmedim." Omuz silkti. "Doğruyu söylüyorum yalnızca. Hepsi bu."

Onu yanımda getirmemeliydim. Bu durumu anlamayacağını bilmeliydim. "Neden geldin buraya?" diye çıktım. Evin derme çatma duvarları etrafımızı kuşatarak üzerimize üzerimize geliyor, kâğıt huşunun karaltısı görünüyordu, Byatt'ın isim ve soyadının baş harfleri ise kana bulanmıştı. "Ne diye geldin?"

Reese yanıt vermedi. Fakat yanıtını duyar gibi oldum. Her şey, gözlerindeki hüznün, ağzının gergin bir çizgi halini alışı, hepsi aynı şeyi bağıırıyordu.

Senin için, Hetty.

Her şey fazla geldi. Ondan bunu asla istemediğimi de söyleyemezdim çünkü istemiştim; tekrar tekrar istemiştim. Ben bunu Byatt için yapıyordum, Reese ise benim için.

Siktir.

“Biraz hava almaya ihtiyacım var,” dedim.

Evin arka tarafından eskiden ufak, dört köşe bir bahçe olan yere çıktım. Etrafım Raxter Süsenleri ile çevriliydi. Sapları ayaklarımın altında eziliyordu. Okulda her yere süsenlerle dolu vazolar koyduğumuz geldi aklıma, ölürken kararan taç yaprakları ve Harker’ların evinde, şömine rafının üzerine dizilmiş fotoğrafların arasına sıkıştırılmış bir kurutulmuş süsen buketi. Annesinin gelin buketi olduğunu söylemişti bana Reese, evlerini ziyaret ettiğimiz o ilk gün. Annesi evi terk ettikten ve tüm fotoğrafları kaldırdıklarından sonra bile gelin buketini saklamıştı.

Sahiden de bu denli aşikâr mıydı? Ben ve Byatt’ın ilk, onunsa ikinci planda oluşu? Reese’e daima yakın olmak istediysen de bu, her sabah beni kahvaltıda bekleyen Byatt olduğu gerçeğini değiştirmede. Saçlarımı kesen ve saçlarımı hangi tarafa ayırmamı söyleyen kişi de Byatt’tı. Vücudumun içine kemiklerimi yerleştiren kişi Byatt’tı.

Yığılarak verandaya oturup soğuktan uyuşmuş ellerimi üfleyerek ısıttım. Şu an asıl önemli olan şey Byatt’tı. Hatta tek şey. Birazdan telsizin diğer ucundaki kişiler Mona’yı almaya gelecekti. Onu her nereye götürürlerse, Byatt da orada olacaktı. Ne yapıp edip oraya gitmenin bir yolunu bulacaktım.

Mona’yı, Donanma’nın ve HKM’nin konuşlandığı Nash Karargâhı’na götürdüklerini düşünüyordum. Byatt’ın Raxter’den götürülmüş olmasının düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Onu adanın dışında tanıma fırsatım olmamıştı. Bu fırsata yalnızca o gün, anakaradan kalkan feribota bindiğimizde arkasında uzanan deniz, ufukta görünen Raxter ve rüzgârda savrulan saçlarıyla onu ilk kez gördüğümde yak-

laşmıştım. Onu anakarada bulduğum zaman, hâlâ benim Byatt'ım olacak mıydı?

Evin içinden bir ses geldi. Ayağa fırlayıp tüfeği aldım. Biri konuşuyordu, Reese değildi.

Bodoslama eve daldım. Bizden başka kimse yoktu.

“Sen de duydun mu?” dedi Reese, başımla onayladım.

“Welch geri geliyordur belki? Ya da Nash Karargâhı'ndan biri?”

“Kulağıma bir farklı geldi,” dedi. “Tanıdık bir ses gibi. Bilmiyorum.”

“İşte orada.” Yıkık dökük duvarların arasından başka bir şeyin ilerleyerek bize doğru geldiği taraftaki ağaçları işaret ettim. Bir adam siluetiydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tüfeği doğrulttum. Etraf figürün yüzünü seçemeyeceğim kadar karanlıktı fakat vücut yapısı tanıdık geliyordu, parmağımı o yüzden tetikte tuttum.

“Kim o?” diye seslendim.

Yanıt yoktu ama adam artık daha da yaklaşmıştı, neredeyse eve varmak üzereydi. Verandaya çıkarken hayalimde canlandırabiliyordum. Raxter’daki pencerelerin eski camlarının ardında silueti çarpık çurpuk görünüyordu. Çim biçme makinesinden yükselen homurtunun içinden duyulan sesini. Kapı aralığından geçip geriye kalan parkelerin üzerinden yürürken hafif bir gıcırtı yükseldi, başını kaldırdı; gömleğinde bir yırtık, yanağında ise bir kesik vardı fakat onu tanıyordum. Karanlıkta bile, onu nerede görsem tanırdım.

“Baba?” dedi Reese titrek bir sesle.

Bay Harker.

Sonra işaret fişeginden yayılan kırmızı parıltıya doğru ağır ağır ilerledi.

“Aman Tanrım.” Sesim garip, boğuk ve çok uzaktan geliyormuş gibi çıktı. “Reese, Reese, çok üzgünüm.”

Gördüğüm yüz Bay Harker’ın yüzü, beden Bay Harker’ın bedeniydi... fakat ondan geriye başka pek bir şey kalmamıştı. Cildi sararmış, ağzından kökler fırlamıştı. Kulaklarının içine, tırnaklarının altına dallar yuva yapmış, kollarının aşağısına

doğru uzanmıştı. Gözleri hâlâ onun gözleri olsa da onları hiç kırpmıyordu, bizi izlerken göz bebekleri fal taşı misali açıktı.

Bir yıldan fazla süredir burada, Tox'la birlikte yaşıyordu. Ne bekliyorduk ki?

"Hayır," dedi Reese. Onu kolundan tuttuğum gibi birkaç adım geriye çektim. Zar zor ayakta duruyordu ve sendeleyerek dizlerinin üzerine yığıldı. "Hayır, hayır, baba."

Fakat Bay Harker gitmişti. "Gitmeliyiz," dedim. "Hadi, Reese. Hemen."

Bay Harker bana baktı, ağzını açarken başını yana yatırarak uzunca, hırıltılı bir soluk aldı. Siyah, kırık dişleri ve boğazının arka kısmındaysa yemyeşil bir tabaka vardı. Havada ağır ve kekremsi bir koku asılı kaldı, öylesine keskindi ki neredeyse tadını alabiliyordum.

Tüfeği kaldırıp nişan almaya hazırlandım fakat Reese beni sertçe itti, gözlerindeki vahşi parıltıyla bana baktı. Arkasında, Bay Harker ağzından sarmaşıklar çıka çıka, adım adım ilerliyordu.

"Sakın," dedi sesi çatlayarak.

"Lütfen," dedim. "Kaçmalıyız."

Çok geçti. Sarmaşıklardan bir tanesi Reese'in bacaklarına ve sırtına, bir diğeri de koluna dolanıp onu hızla geriye çekti. Bir çığlık sesi ve kemik çatırtısı. Sağ omzu çıktı ve ters şekilde asılı kaldı.

Reese'in üzerine doğru atılıp kemerimden bıçağımı çektim. Onu tutan sarmaşıkları kestim. Bay Harker acı acı bağırdı, aniden geriye sıçrayarak Reese'i de beraberinde sürükledi.

"Hetty!" diye haykırdı Reese.

Tüfek. Fakat onu tam kalbinin ortasından vursam da işe yaramadı. Yalnızca böğürüp Reese'in kolunu daha da fazla çekiştirdi. Reese'in gırtlığına bir sarmaşık fırlatarak sıkmaya başladı.

Koşabilirdim. Kendi canımı kurtarabilir, çitten tırmanarak eve dönebilirdim. Artık elimde bir tek bıçağım vardı ve Bay Harker'ın karşısında bu neye yarardı ki?

Fakat başka seçeneğim yoktu. Koştum. Hızla dönerken en kalın sarmaşığın üzerine atıldım, dikenlerinin sırtımı çizdiğini hissettim. Bay Harker'ın üzerine atladım ve birlikte yere yuvarlandık. Ağzımın içi toz toprakla doldu, tenimse sıyrıklar içindeydi. Bıçağım elimden düşünce yaş toprağın üzerinde aramaya başladım.

Sarmaşıklardan bir tanesi ayak bileğime dolanıp beni sırtüstü yere indirdi. Parmaklarımla bıçağıma ulaşmaya çalıştım fakat çok uzaktaydı, alamadım ve Bay Harker beni geri çekti.

“Reese!” diye haykırdım. “Bıçağı kap!”

Fakat onu göremiyordum, Bay Harker üzerime abanıp küften süngerimsi hale gelen bereli elleriyle gitgide boğazımı daha da çok sıkarken, etrafımdaki karanlığı görüyordum yalnızca. Onu üzerimden atmaya çalıştım fakat boğazımı daha da sıkı kavradı. Dallar bir yılan misali belime dolanıp beni tutuyordu. Dallardan bir diğeryse boynuma doğru süründü, çeneme dolanıp ağzımı açınca çığlık attım.

Dilimde acı bir tat vardı ve boğuluyor, Bay Harker'ın davul gibi şiş suratını tırmalıyordum. Derisi kâğıt şeritler halinde soyuluyor, yumuşak ve hamurumsu deri parçaları tırnaklarımın altına doluyordu.

“Hey!” Reese'in feryadını işittim. Gümüşü eli tepemde belirip bıçak Bay Harker'ın omzuna saplanmadan önce gırtlığımdaki baskı bir nebze olsun azaldı. Reese, babasına bir tane geçirince babası sersemleyerek yere düştü.

“Çabuk,” dedim. “Öldür onu.” Fakat Reese öylece, ağzı bir karış açık kalmış şekilde babasına bakıyordu. Artık başka bir şey yapamazdı.

Kendimi yere atıp Bay Harker'ın kaburgalarını dizlerimin arasında sıkıştırarak onu yere mıhladım. Haykırıyor, kasılıyor ve bana bakıyordu, baktığını biliyordum. Ben ve Reese'in babası, karşı karşıyaydık.

Bedeni aniden yerden kalkınca çığlığı bastım. Dikenler ve ufak dal parçaları kolumdan aşağı doğru derin kesikler açtı-

yordu. Bıçağımı sımsıkı tuttum. Bay Harker'ın omzundan çıkarıp göğsüne sapladım, teni parçalanıp köpük misali kabardı. Bıçağımı göğsüne saplamaya devam ettikçe dudaklarımın arasında safra birikip çenemden aşağı süzülüyordu.

"Yapma," diye haykırdı Reese arkamdan.

Fakat ona kulak asamazdım. O artık Bay Harker değildi. Üzerine abanıp dirseğinden destek alarak bıçağı gittikçe daha da derine sapladım ve yukarı doğru kaydırmaya başladım. Bütün bunların ardında bir kalbi olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Siyah kan parmaklarımdan aşağı süzülüyordu, bıçağın ağzı düşündüğümünden de kör çıkmıştı fakat göğsünde bir yarık açılmaya başladı ve Bay Harker gitgide kuvvetten düşüyordu. Daha küçük kökler fırladı içinden. En sonunda bıçağı kalbinden çıkarıp kenara fırlatıp paramparça olmuş derisinin içini eşeledim.

Bay Harker içten çürüyordu. Dokuları küfle kaplanmıştı, içi öylesine kekremesi ve keskin kokuyordu ki gözüm sulandı. Montumun kolundan içeri bir şey girdi, bir tane daha, bir tane daha, ardından bir tane daha... işaret fişeginin kıpkırmızı ışığı altında göğsünde açtığım yarığın içinden fırlayan yüzlerce böceğin parıltısını görebiliyordum.

Çılgılığımı bastırdım ve daha kımıldayamadan, bir sarmaşık sinsice sırtıma sokulup oradan da boynuma dolandı. Boynumu gitgide daha sıkı sarıyor, dikenleri derinlemesine tenime batıyor, acı bedenime dalga dalga yayılıyordu. Fakat artık Bay Harker'ın takati kalmamıştı, içinden oluk oluk kan akıyordu. Boynumdaki sarmaşığı tuttuğum gibi ortadan ikiye kopardım, Bay Harker'ın üzerine atıldım, ağzı gitgide gerilerek açıldıkça yüzü lime lime oldu.

Elimi yeniden göğsünün içine daldırıp kemik olduğunu düşündüğüm bir şeye çarpana dek var gücümle bastırdım. Fakat işaret fişeginin anlık parıltısıyla bu şeyin kemik olmadığını gördüm. Dallar, parçalara ayrılarak kıvrılan kaburga kemik-

leri. Parmaklarımı altlarına geçirdim. Dizimi Bay Harker'ın çenesinin altına dayayıp yavaş yavaş çektim.

Sonunda bir kütürtü sesi geldi. Göğüs kafesinin içinden görebiliyordum. Kan içinde parıldayan, atan bir kalp. Bay Harker topraktan, çam iğnelerinden ibaretmiş gibi görünse de içinde başka, farklı, yaşayan bir şey vardı. Bir an olsun tereddüt etmeden her iki elimle birden kavradığım gibi söküp çıkardım kalbini.

Bay Harker'ın gözleri kapandı. Bedenindeki her şey gevşedi. Titreyen ellerimin arasından kalbinin kayıp yere düşmesine izin verdim ve kusmak için yana eğildim.

Kustuktan sonra arkama yaslandım, çenemden tükürük akıyordu. Suçluluk duygusunun vurmasını, midemin ezilmesini bekledim. Bu duyguyu iyi bilirdim ne de olsa. Tekne Ekibi'ne katıldığımdan beri, Byatt'tan beri... Sanırım yapım böyleydi.

Fakat Bay Harker ölmüştü ve ben hayattaydım. Suçluluk duygusu hissetmiyordum. Yapmam gerekeni yapmış, canımı zı kurtarmıştım.

Ayağa kalktım. Bıçağımı bulup tekrar kemerime takarken bacaklarım titriyordu. Ellerim ise uyuşmuştu. Başarmıştık. Bu, ormanın bize yolladığı en beter şeyse şayet, en sonunda her şey düzelebilirdi.

Arkama döndüğümde Reese'i gördüm, sağ omzu öyle bir açıdan sarkıyordu ki sersemledim. "İyi misin?" dedim. "Omzuna bir hal çaresi bulmalıyız."

Beni görmezden gelerek babasının enkazına baktı. "Onu öldürdün," dedi. Gözleri bomboş bakıyor, yüzüyse bitkin ve solgun görünüyordu. "Gerçekten öldürdün."

Şoktaydı. Hepsi bu. Kendine geldiğinde başka çarem olmadığını anlayacaktı. "Bizi kurtarmam gerekiyordu," dedim olabildiğince tatlı bir dille. "Üzgünüm fakat—"

"Öldü." Sanki ona ait değilmişçesine dümdüz çıkıyordu sesi.

“Ya biz ölecektik ya o.” Yanıt vermedi, o yüzden yanına yaklaşıp saç örgüsünü yaralı omzundan çektim. Tamamen yerinden çıkmışa benzemiyordu ama kolunu elimin altından çekmeye çalıştığında, beti benzi attı ve güçbela nefes aldı. “Omzuna bir göz atalım, olur mu?” dedim hafifçe.

Bana doğru eğiliyor, gözlerini yumarken titrediğini hissediyor olsam da “Yok bir şeyim,” dedi. “Ona geri kavuşmuştum,” diye fısıldadı. “Öldüğünü sanmıştım ama ardından ona geri kavuştum.”

“O baban değildi.”

“Beni tanıdı.” Gözlerini açtı ve göz göze geldiğimizde suçlayıcı ifadesini oldukça net ve keskin bir şekilde gördüm. “Onu benden aldın.”

“Bizi öldürecekti,” dedim öfkelenmeye başlayarak. Bizi kurtarmak zorundaydım. Niçin bunu önemsemiyordu?

“Onun yerine ben ölseydim,” diye çıkıştı. “Babam yerine biz ölseydik.”

Onu tanıyamıyordum. Reese, öfkeden kudurduğu zamanlarda bile daima kendine hâkimdi, daima sağlam dururdu. Fakat bu kız, karşımdaki bu Reese, paramparça haldeydi. Ruhu paramparça, yüreği paramparçaydı.

“Bu çok saçma,” dedim. “Ölmene izin mi verseydim yani? Kendimi mi feda etseydim? Reese, o şey baban değildi artık.”

Beni iterek uzaklaştırdı, yaralı kolu yanında öylece sallanıyordu. “Hayır. Oydu. Buradaydı.”

“Değildi.” Ve sabrımın son damlası da taşıtı. “Dinle, sırf kendine kızgınsın diye bu olayı benim üstüme yıkmaya hakkın yok.”

“Neden kızacakmışım ki kendime?” Ansızın sessizliğe gömüldü. Dilimin sürçmesini, yanlış bir laf etmemi beklediğinin farkındaydım. Madem öyle. Görsün bakalım.

“Onu öldürmeme yardım ettiğin için kendine kızgınsın.” Beyninden vurulmuşa döndü fakat devam ettim. “O bıçağı tutan tek kişi ben değildim.”

Bir süre çıtı çıkmadı, ardından gülümseyerek, “Canın cehenneme Hetty.” dedi.

Ağzım açık kaldı. Daha önce beni incittiği olmuştu ama şimdiye dek asla bilinçli şekilde yapmamıştı bunu.

“Hayatını kurtarmamın karşılığında bana söyleyeceğin buysa,” dedim, “Onun seni öldürmesine izin vermeliydim.”

Korkunç, acı bir kahkaha attı, durmasını bekledim. Ama durmadı. Eğilerek gümüşü elini dizine koydu, kahkahasının ardı arkası kesilmiyordu, tıpkı Bay Harker’ın göğüs kafesinden çıkmak bilmeyen kalbi gibi.

“Reese,” dedim, daha kötü bir hal almadan evvel bu durumun sonlanmasını istiyordum fakat ben daha lafa giremeden, bir gürültü duyduk. Hızla yaklaşan bir motorun homur-tusunu. İkimiz birden irkildik, Reese’in kahkahası kesildi. Gelen, Welch’in buluşacağı kişi olmalıydı.

Arka kapıya gidip etrafa göz gezdirdim. İskeleye doğru usul usul ilerleyen bir tekne vardı; motoru rölantide, içindeyse şekli balon misali kabarık bir kişi vardı, vücut oranları, üzerindeki koruyucu tulum yüzünden tuhaf ve belirsiz görünüyordu. Tıpkı Tox’un patlak verdiği o ilk hafta gelip ateşle-rimizi ölçen, kanlarımızı alan ve helikopterlerine geri binerek bir daha asla geri dönmeyen doktorlar gibi.

“Kahretsin,” dedim, apar topar Reese’in yanına geri dönerken. Tüfeği kaptığım gibi kolumun altına yerleştirdim. “Buradan çıkmamız gerek.”

Duvardaki boşluktan, koruyucu tulumlu kişi tekneden inerken üzerindeki plastiğin rüzgârla birlikte şiştiğini görebiliyordum. Eğer şimdi kıpırdamazsak bizi görecektik ve karantini-nayı kırdığımızı bileceklerdi. Her şey mahvolacaktı.

Reese başını iki yana sallayıp geri çekildi. “Hayır,” dedi. Her zamanki gibi inatçıydı; hiç değilse bu yanı hâlâ aynıydı. “Onu bırakmayacağım.”

“Biri geliyor,” dedim. Öylesine saçmalıyordu ki çok yüksek sesle konuşmak zorunda kalıyor, buna engel olamıyordum. “Gitmeliyiz.”

“Yapamam.” Göğsü yarılmış, kalbi yanı başında hâlâ kanlar içinde duran, yerde yatan babasına baktı. Kıpırmızı ışığın altında Bay Harker’ın siyah dişleri belli belirsiz parılıyordu. “O benim her şeyim. Yapa—”

Yetmişti artık. Kolumu beline doladığım gibi onu gerisin geri kapıya doğru çektim. İlk önce karşı koydu, pullu parmaklarıyla elimi tırmaladı, çok fena canım yanıyordu fakat gitmeliydik. Neden anlamak istemiyordu? Burayı terk etmemiz gerekiyordu.

Sendeleye sendeleye huş ağacının, Byatt’ın baş harflerinin yanından geçtik ve Reese nihayet yürüyebilecek hale geldi. Koştuk, evden çıkıp ormana daldık. Sık ve dip dibe uzanan çamları yara yara, yeşilliğin içine doğru ilerledik. Arkamızdan gelen bir ses duydum ama arkama bakamazdım, devam etmek dışında hiçbir şey yapamazdım. İte kaka ilerlerken tüfek kaburgalarımın batıyordu. Çalıları ezip geçtik ve arkamızda iz bıraktık. Dallar saçlarıma takılıp kıyafetlerimi çekiştiriyordu. Eve vardığımızda berbat görünecektik ama oraya varacaktık. Varacaktık.

En sonunda yola çıktık. Aşına olduğumuz geniş yol ağzını görmemizle birlikte derin bir iç çektik. Etraf hâlâ karanlıktı, evden kimsenin bizi göremeyeceği kadar uzaktaydık, o yüzden soluklanarak ardımızda kalan ormana şöyle bir göz gezdirdim. Koruyucu tulumun mumsu parıltısından eser yoktu. Etrafta çıt yoktu.

“Sanırım güvendedeyiz,” dedim. Reese yanıt vermedi. Aşağı baktığımda dizlerinin üzerine yığıldığını, yaralı omzunu tutarak dudağını şiddetle ısırıldığını gördüm; öyle sert ısıırıyordu ki dudaklarının patlamamasına şaşırdım. “İyiymi demıştin.”

“Öyleyim,” dedi dişlerinin arasından. Güçbela soluk alıyordu. Ay ışığının altında yüzü bembeyazdı.

Ona yardım etmeye çalışmadım. Dudaklarından dökülen çirkin sözlerin acısı hâlâ tazeydi. Onu o evden çıkarmıştım ne de olsa. Bu, şimdilik kâfiydi. “Hadi kalk. Daha çitlerden tırmanacağız.”

Bahçe kapısından içeri giremezdik, o yüzden çitlerin, yüksek tuğla sütunlar halinde uçurumun kenarında sona erdiği adanın kuzey ucuna doğru ilerledik. Önce sütunlara, ardından da çitlere tırmanmamız ve tekrar okul arazisine girmemiz gerekiyordu.

Şu anda nerede olduğumuzu biliyordum ve Reese kimseyi herhangi bir yere yönlendirebilecek durumda değildi, o yüzden tüfeği omzuma atıp yere doğru eğilerek onu ayağa kaldırdım. Onu taşımasına taşırdım fakat taşıyabilsem bile buna müsaade edeceğini sanmıyordum.

“Hadi,” dedim. Yolda sendeleye sendeleye ilerlerken ağırlığını bana verdi.

Çitlere vardığımızda hava hafifçe aydınlanmaya başlamıştı. Terasa doğru bakma cesaretini bulamadım kendimde. Terasta Silah Ekibi’nden birileri varsa eğer, bizi şuracıkta vursunlar ve her şey bir an önce bitsin istiyordum. Fakat görünürde kimse yoktu. Ağaç hattının çitlerle birleştiği yeri takip ettik; dallar demir parmaklıkların arasından içeri doğru süzülüp adanın sonuna dek çitleri takip ediyordu.

Tuz serpintisi tenime vurdu. Bir taraftan çamlar, diğer taraftan da çitler üstümüze üstümüze geliyor ve toprak görünmüyordu artık. Rüzgâr yüzünden graniti aşınmış olan falez ve aşağıdaki denize doğru uzanan altı-yedi metrelik yükseklik vardı yalnızca. Evin tüm pencereleri karanlıktı, terasta ise yanan bir fener yoktu. Kimse kalkıp da bizi aramamıştı. Ufukta da kimsecikler yoktu. Okyanus bomboş ve uçsuz bucaksızdı, dalgalar sıra sıra kıyıya çarpıyordu.

Çitler, tam uçurumun ağzında biterek, kalınca bir tuğla sütunla öylesine büyük, uçurumun kenarına öylesine yakın bir T şekli oluşturuyordu ki geçmek imkânsızdı. Ne biz ne de hayvanlar geçebilirdi. Fakat harçların üzerindeki pençe izleri ve kırılmış dış parçalarına bakılırsa içeri girmeye çalışmadıkları da söylenemezdi.

Reese’i yavaşça sürükleyip tuğla sütuna yasladım. Yüzü

çok solgun görünüyordu, gözleriye bulanık ve sabit. "Hey," dedim, hafifçe dürterek. Elimi usulca yanağında gezdirdim; teni buz gibiydi, çok solgundu. Belki de hâlâ  oktaydı. Omzundan çıkan o ses, feryat edi i hâlâ kulaklarımdaydı. Ona burada sağlayabileceğimiz yardımdan çok daha fazlasına ihtiya ı vardı. "Kendine gel," dedim. "Reese, benim Hetty."

Sanki dünyadaki en zor  eymi  esine gözlerini usulca kırpı tırdı. " lesiye yorgunum," dedi boğuk bir sesle. "Biliyorum. Son bir hamle, tamam mı?"

Burada, demir parmaklıklar ve tuğla sütun dikti ve sütunun üzerinde tutunup kendimizi yukarı  ekebileceğimiz kadar çok çatlak vardı. Reese'in ayakta durmasına yardımcı olarak onu döndürdüm.

"Gördün mü?" dedim, sütunun üzerinde yaklaşık dize kadar yükselen, hayvanlardan birinin kalınca bir tuğla parçasını yerinden çıkarmış olduğu noktayı işaret ederek. "Tırman hadi. Hemen arkada olacağım."

Sağ kolu yanından öylece sarkıyor, i e yaramaz ve ters duruyordu. Fakat Reese tanıdığım en güçlü insandı. Tüm olanların ardından bile, yaralı omzunu çitin üzerine atıp ayağını sütundaki  atlağa sokup boğuk bir feryatla kendini yukarı doğru çekti. Pul pul olan sol eli harcı kazıyarak gev etti ve bedenini çitin üzerine doğru  eki ini tuhaf bir tür gururla seyrettim.

Reese tırmanırken ardında küçük oyuklar bıraktı ve bu da onun pe i sıra tırmanmamı kolayla tırdı. Az sonra sütunun tepesinden aşağıya zıplayarak inleye inleye çimenlerin üzerine d  t m.  itlerin okula bakan tarafındaydık bu kez. Eve gelmi tik.

Reese inildeverek sendeleye sendeleye ayağa kalktı. Saçlarının parıltısı dahi s n k görünüyor, sanki tüm benliği solup gidiyordu.

"Sen git yukarı  ık," diye fısıldadım. "Tüfeği tekrar ahıra bırakıp seninle yukarıda bulu urum."

Başıyla onayladı. Bir şey söylemek üzereymiş gibi göründü; evlerindeyken sarf ettiği sözler için özür dileyecekti belki de. Fakat arkasını dönüp kapüşonunu çekerek alacakaranlığın içine karıştı.

Ahıra öylesine kolay girdim ki durup durup arkama baktım. Welch'in gölgelerin içinden çıkıp tabancasını alnıma dayamasını bekledim ama kimse gelmedi. Fakat işin o kısmı kolaydıysa, zor olan kısmı yeni başlıyordu.

Geri döndüğümde odamızda onu buldum, ranzama oturmuş, yaralı omzunu tutuyordu. Bir an için öylece onu, tenindeki ışık oyununu seyrettim. Orada hayatı kararan oydu, ben değil. Aramızı düzeltmesi gereken kişi bendim.

"Selam," dedim. "İyi misin?"

Alaycı bir şekilde gülerek başını iki yana salladı. "İyi mi?"

"Affedersin. Aptalca bir soruydu." Neyse ki benimle konuşuyordu. İyice odanın içine girip kapıyı arkamdan kapattım. "Bırak da omzun için bir çare bulayım."

Yanıt vermedi, o yüzden yanından dolanarak yastığıma uzandım. Diğerlerinin çoğu derme çatma battaniyeler dikmek için kullanılmış olsa da benim hâlâ bir yastık kılıfım vardı. Yastık kılıfını çıkarıp yan dikişini sökmeye koyuldum.

"Tamamen çıkmamış bana kalırsa," dedim fakat kızgın olmasının sebebi bu değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Senin için bir kol askısı yapacağım, böylece bir nebze de olsa kolunu dinlendirebilirsin."

Sağ kolunu göğsüne doğru katlamasına yardım edip yastık kılıfını kolundan geçirdim. Askıya düğüm atmak için ona doğru eğildiğimde titrek bir soluk verip alnını göğsüme yaslayınca donakaldım.

"Ne olmuştu ona öyle?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedim. "Çok uzun süredir ormandaydı." Ve babasının bizler gibi olmadığını söylemek istedim. Tox,

Bay Harker'ı hiçbir Raxter kızında eşi benzeri görülmemiş şekilde bir bütün halinde yutuvermişti sanki.

Bir süre daha bekleyip baş parmağımı hafifçe ensesinde gezdirdim ve ardından yatağın üzerine yanına yığıldım. "Bakarsın yarın sana gerçek bir bandaj buluruz. Ya da birkaç tane ağrı kesici."

Yanıt vermedi. Soluk alıp almadığından bile emin değildim. Kendi içine kapanmasına izin veremezdim. Tox'un kazanmasına izin veremezdim.

Uzanıp elimi dizine koyup sıktım. Ona moral vermek için, yanında olduğumu anımsatmak için. Fakat kendini geri çekti.

"Yapma," dedi, birdenbire ayağa kalkıp gümüşü eliyle yüzünü ovuşturunca elimi hemen çektim.

"Üzgünüm. Sormam gerekirdi."

"Yani tüm bunları," dedi ve bana bakmak için arkasına döndüğünde, takındığı soğukkanlılık maskesini ve altında yatan ıstırapı gördüm. "Kes şunu Hetty."

"Peki," dedim ellerimi kaldırarak. Sakinleşmemiz gerekiyordu ve bunu çözenin bir yolunu bulacaktık elbet. "Sorun yok."

"Var," diye çıkıştı. "Gayet de var." Sesi kulağa öylesine ıstırap dolu, öylesine pes etmeye hazır geliyordu ki içimden ani bir panik dalgası yükseldi; onu da kaybedemezdim. "Yaptığın şeyden sonra nasıl yüzüne bakabilirim bilmiyorum."

Hayır, onu kaybedemezdim fakat bu durumu açıklayabilmemin pek bir yolu yoktu. Kontrolümü kaybetmeden daha kaç kez hayatımızı kurtarmak zorunda kaldığımı açıklayabildim ona bilmiyordum.

"Başka bir çıkar yolum yoktu," dedim. Sinirlerime hâkim olmak için kendimle savaşıyordum, yumruklarımı öylesine sıkımdım ki tırnaklarımı tenime geçirdiğimi hissedebiliyordum. "Ya o ya da biz ölecektik ve ben de verebileceğim tek kararı verdim."

"Ne yani," dedi, sesi çok keskindi, "Babam öldü diye öf-

keden çıldırmaya hakkım yok mu? Tox onu öylesine param-parça etmiş ki onu öldürmek zorunda kaldın diye çıldırmaya hakkım yok mu?”

Ayağa fırladım. Hissettiğim şeyin tam olarak neydi, öfke mi yoksa safi çaresizlik miydi bilmiyordum ama zangır zangır titriyordum. “Aslına bakarsan, hayır, hayatını kurtarmış olduğum için öfkelenmeye hakkın yok,” dedim.

Reese gözlerini kıstı. Kendimi duyacaklarıma hazırladım. Ömrümde onun kadar kavga etmeyi sevenini, onun kadar usta bir kavgacı görmemiştim. Fakat sessizlik sürüyordu. En sonunda uzun, yavaş bir soluk verdi, gerginliğin omuzlarından akıp gittiğini gördüm.

“Böyle olmasını istediğimi mi sanıyorsun?” dedi. Sesi kulağa boğuk geliyordu, bense kelimeleri birbirinden zar zor ayırt edebiliyordum, bütün yorgunluğumuz birden üzerimize çöktü. “Bizi incitecek şeyleri kendimiz seçemiyoruz.”

Kalbim kulaklarımda atıyor, korkudan göğsüm sıkıştıyordu. *Lütfen, lütfen yaptığını düşündüğüm şeyi yapıyor olma.*

“Reese,” diye girdim söze fakat başını iki yana salladı.

“Ne yaptığını anlıyorum. Bence doğru olanı yaptın. Ve bu konuda hâlâ öfkeliyim.” Sağlam olan omzunu silkti. “Fazla söze gerek yok.”

Bir anlığına karanlığa, ölmek üzere olduğum o âna geri döndüm. Başka çarem yoktu. Ya ölecek ya da öldürecektim. Ve tıpkı Bay Harker’a yaptığım gibi kalbim göğsümden sökülüp atılıyormuş gibi hissediyor olsam da, “Öyle sanırım,” demekle yetindim.

Başıyla onayladı. Silmeden evvel yanağından süzülen bir damla yaşı gördüğüm an midem düğümlendi. “Evet işte. Kesttiğim bu.”

Geçtiğimiz birkaç gündür Reese’in kabuğunu kırdığına şahit olmuştum, şimdiyse onu izlerken, yeniden kabuğuna çekildiğini görebiliyordum. Aramıza koyduğu o tanıdık mesafe, gözümün içine bakmaktan kaçması, oradaydı tekrar.

"Oda sana kalabilir. Boş yatakhanelerden birinde uyuyacağım."

Ona karşı çıkmamı bekliyordu. Eğer karşımdaki kişi Byatt olsaydı, ne diyeceğimi bilirdim. Zayıf noktasını bilirdim. Fakat Reese'in bir zayıf noktası yoktu.

"Peki." Sesim çatlamadığı için kendimle gurur duydum. Fakat bunu neden yaptığımı anlayıp anlamadığına emin olmadan önce gitmesine izin veremezdim. "Üzgünüm," dedim. "Bunu bilmelisin."

Karanlıkta yanan tek ışık saçlarının parıltısıydı, siması onunla tanıştığım ilk günkü kadar tuhaf ve yabancıydı. O artık yoktu. Bedenen buradaydı ama ruhen değildi.

"Evet, biliyorum." Ve dışarı çıkarken kapı ardından kapandı.

BYATT

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Perdeleri açıp onu tekerlekli sandalyeyle içeri getirdiler.
Çaprazımdaki sedyede yatıyordu, ikimiz de kayışlarla
sımsıkı bağlanmıştık ve onu tanıyordum, evet tanıyordum
artık burada değildim yalnızca

Zihnim bulanık dalgalar altındaydım denizdeydim ve
bana iğne vurdukları ve beni kanattıkları zamanlar dışında
hiçbir şey hissedemiyordum

Unuttuğum kişi Teddy

Erkeklerle bulaşmıyor demiştim ona onu öptüm öptüm öp-
tüm onu mahvettim ve bunu yapmak istememiştim bile

Ne zaman akıllanacaksın diyor annem bana

Yeniden pencerede belirdi beni izliyordu gözlerini açıp ka-
patırken tıpkı doktorlarındaki gibi bir ameliyat önlüğü giymişti

Senin istediğin şeylerden daha önemli şeyler var hayatta
dedi

Kendini nasıl hissediyorsun

Hetty'yle çatıdaydık gözünü örten bir bandaj vardı ve gö-
zünde bandaj yokmuş gibi davranıyorduk ve kendini nasıl
hissediyorsun diye sordum ona ve o da diyor ki

Canım çok acımıyor

Ve bunu duyduğuma sevindim ve ardından bana baktı
yeni yüzüne alışmam biraz zaman alsa da o kendi yüzüne
alışmıştı o yüzden ben de alışmak zorundaydım ve dedi ki
bana

İyi görünüyorsun Byatt

Öylesine söylemiyor bunu altında başka bir şey yatıyordu
fakat ne demek istediğini anlamadım o yüzden omuz silkip

Sanırım

dedim

Işık gözlerim sulandı hep böyle olurdu zaten fazla
hassaslar göz doktoruna gittiğim zamanlarda göz bebekleri-
mi asla açamazdım ve birisi üzerime doğru eğildi gözlerimi
kırptırdım ve görüntü netleşti

Paretta

Başımı iki yana sallayıp kaçmaya çalıştım fakat Paretta an-
layamadığım bir şeyler söyledi ve ardından

Bir test yapıyorlar

Kolum hareket ediyor

Kolumu indirmeye çalıştım geri gel ama faydası
yok bir delik bir tüp ve iten parlak sarı eller

Avazım çıktığı kadar bağırmak için ağzımı açtım fakat se-
sim çıkmıyordu bir fısıltı çıktı yalnızca serumumun içindeki
de ne şeffaf aşağı iniyor kanıma karışıyordu

Engel olamıyordum

Çek sık ger ve Teddy Teddy nerede içime soğuk ve tatlı bir
şey yayılıyordu

Teddy burada değildi

Ben de öyle

Hafif bir dalga sesi

Dalgalar

Raxter'daki sahildeyim Tox'tan önceki Raxter'da

Yalnızım ama yalnız olmadığım türden bir yalnızlık bu
arkamdaki diğer kızların koşuşturmalarını kahkahalarını ko-
nuşmalarını hissettiğim türden bir yalnızlık ve sahilde tek ba-
şına olmamda bir sorun yoktu tek yapmam gereken arkama
dönmekti ve döndüğümde orada olacaklardı

Fakat arkama dönmedim

Suyun içinde bir yengeç var hareketsiz ve parlak ve öne
doğru eğildim dizlerim suyun yüzeyine değiyordu kumaş
pantolon ve kot pantolon yok sanki giymeyi hiç bırakmamış-
tım tüm yumuşaklığıyla ekoseli eteğim vardı üzerimde yal-
nızca

Yengeç bana bakıyordu

Ben de yengece

Suyun yüzeyine çıktı sudan ellerimin içine düştü ve kuru

Düş görüyordum gerçekten orada değildim ve bunun bi-
lincindeydim fakat yengeci kaldırıp kabuğunun parıltısına
yakından baktım ve kabuğunun üzerinde minnacık parçalar
halinde yansımamı gördüm

Yüzlerce küçük versiyonumu

ve "evine hoş geldin" diyorlardı ve ardından

Yengeç birdenbire seğirdi ve kıskaçları usulca karardı

Usulca ve ardından bedeni siyah bacakları siyah benim
ellerim siyah kollarım siyah olana dek tüm kabuğu karardı

Yengeci elimden bırakmaya çalıştım fakat bırakamıyordum
ve etrafımdaki su siyah kıyı siyah ve eğer yengeci bırakacak
olursam ben de yok olacaktım

Eğer bunu kaybedecek olursam yok olacaktım

Düşlerinizde bazı şeyleri nasıl bilerseniz o şekilde biliyordum
bunu

Her şey siyah her şey her şey ve ah

Uyandım

Etraf sessizdi. Nihayet zihnim boşalmıştı, koğuş boştu. Koğuşa kimsenin girip çıktığı yoktu. Belki istedikleri şeyi elde etmişlerdi, belki de asla başaramayacaklarını biliyorlardı.

“Selam.”

Başımı kaldırmaya çalıştım ve Teddy’yi gördüm, yatağa dayanmıştı. Cildi cansız ve solgun görünse de yine de gülümsüyordu. Bembeyaz bir çift hastane giysisi giymişti; ona bakarken gözlerim kamaştı.

“Başka bir tedavi yöntemi denediler,” dedi. “Her neye yalandıysan onu öldürecek bir virüs fakat vücudun tedaviyi reddetti.”

Tam gözlerimi yeniden tavana dikmişken, “*Bizde* her ne varsa. Yani, *bizde* her ne varsa,” dedi.

Bir süre sonra ayağa kalktı. Odanın benim bulunduğum tarafına gelip kayışlarımın tokalarını çözdü. Artık onlara gerek yoktu. Bunu ikimiz de biliyorduk.

“Oldu mu?” diye sordu.

Başımla onayladım. Ağzımı açıp boğazıma vurdum hafifçe.

“Dur bekle.” Dolabın içinden beyaz yazı tahtasını buldu. Yanıma oturup parmaklarımı tahta kalemine dolamama yardım etti ve bir daha asla sorma fırsatı bulamayacağımız sorular sorduk birbirimize.

Soyadın ne

“Ne?”

Benimkini biliyorsun

“Martin.”

İki ismi olan erkekler için ne derler bilirsin

“Bilmiyorum.”

Ben de

Semptomların geri gelmesi yaklaşık bir saati buldu sanırım. Geri geldiklerinde Teddy’yi kan ter içinde bırakıp onu zangır zangır titretiyordu. Gözlerinin altına morluklar yerleştirip onu kusturuyordu.

Neren acıyor

İnledi. Ellерinin ve dizlerinin üzerine çökerek sedyenin kenarından yere kustu. Siyah bir sıvı, pütürlü dokusu olan bir şey. Elimi omzuna koydum.

“İyiym iyiym.”

Fakat iyi değildi, asla da iyi olmayacaktı. Sedyenin alt tarafına uzanıp titreyen parmaklarımla çağrı butonuna bastım.

“Boşuna basma,” dedi. “Gelmeyecekler.”

Bunu nereden bildiğini sormadım.

Durumu gitgide kötüleşiyordu. Bedeninin içinde kemikleri yokmuşçasına hamur gibi gevşiyordu, tıpkı en küçük sınıflardan ilk nöbetini atlatamamış olan Gaby gibi.

Dizüstü oturup benim yerime geçmesi için ona yardım ettim. Elimi alnına koyduğumda geri çekildi.

Sana bulaşabileceğini bilmiyordum

Gözlerini kapatıp başını geriye yasladı. Parmak uçlarımı köprücük kemiğinin çıkıntısına bastırdığımda boğazının üzerindeki derinin tüysüz ve yumuşacık olduğunu hissettim.

“Ya tabii,” dedi ve uzun süre çıtı çıkmadı.

O uyurken yazdım bunları. Beyaz yazı tahtasına, tekrar tekrar.

Üzgünüm Üzgünüm Üzgünüm Üzgünüm Üzgünüm

Uyandığında yazı tahtasını gösterdim ona ve elini tutup avucunu kalbimin üzerine bastırdım. Kalbim atıyor atıyor ve nihayet Teddy pes etti, gözlerini kapatıp üzerime yığıldı.

Ne demek istediğimin, ne yapmak istediğimin artık hiçbir önemi yoktu. Buradaydık ve hayatımızın geri kalanı buydu.

İkinci kez nöbet geçirdiğinde serseme döndü. Bittikten sonra ona her dokunduğumda bir elektrik şoku hissediyordum. Ağladı. Benim de ağlayasım geldi fakat ağlarsam histetik bir tür kahkahaya dönüşeceğini biliyordum.

Pencerelerden bakan yüzleri görebiliyordum. Kimi zaman Paretta, kimi zamansa maskesinin ardından bile yüzü tanıdık gelen bir hemşire. Teddy'yi izliyor, bu durumun sona ermesini bekliyorlardı.

"Bana bir şey söyle," dedi Teddy kan ter içinde.

Ne söyleyeyim

"Herhangi bir şey."

Onunla tanıştığım gün geldi aklıma. Bana sorduğu sorular. Sütün fiyatını yazdım yazı tahtasına. Kahkaha atmaya çalıştı.

"Başka bir şey," diyor.

Üçüncü kez nöbet geçirdiğinde, hasta önlüğümün etek ucunu yırtıp ağzının kenarlarından akan safrayı silmek için kullandım.

Birisi pencerenin ardında dikiliyor, Teddy de yatıyordu. Bense yanı başında babamın bir keresinde bana anlattığı bir fıkrayı yazı tahtasına yazarken elime kramp girdi. İlk önce parmağı gözüme çarptı. İşaret parmağı. Bir kıpırtı, o kadar belli belirsiz bir şeydi. Yaklaşık bir buçuk yılınızı çatıda dikilip bu tür şeyleri gözetleyerek geçirmediyseniz gözünüze çarpmayacak türden bir kıpırtıydı. Fakat ben geçirdim.

Bu kıpırtı hızla geri çekilmeme neden oldu, keşke olmasaydı. Fakat yatağımın en uzaktaki ucuna yumulup çıtımı çıkarmamaya çalıştım. Devamında neler olabileceğini hatırlıyordum. Artık bedeninizi istemediğinde Tox'un size neler yaptırabileceğini hatırlıyordum.

Gözleri pat diye açıldı; çakmak çakmak ve parlaklardı. Bir anlığına Teddy gibi göründü. Genç bir çocuk gibiydi fakat sonra konuşmaya başladı.

“Merhaba,” dedi. Gözleri boş boş bakıyordu. Bakışlarında beni tanıdığına dair en ufak bir belirti yoktu.

Ayağa kalkmaya, yavaş yavaş bana doğru ilerlemeye çalışıyordu ve eğer bunu başarırca, istemeden bana zarar verecekti. Bana zarar vermesine müsaade edeceğimden endişe ettim.

Hasta önlüğümün şeritleri ile bitti her şey.

Şeritler uzundu ve Teddy şeritleri birbirine düğümleyip onları daha da uzun bir hale getirdi. Gülümsedi. Ağzını açınca dişlerinin arkasında bir şey hareket etmeye başladı. Belli belirsiz, narin ve işte, orada, ağzının içinden bir sarmaşık sürünerek dudaklarının etrafından kıvrıldı. Raxter’da çitler boyunca sürünen türden. Ağaçtan ağaca sarkan türden.

Elleri artık ona ait değilmişçesine ipi bağlıyordu. Ağzından daha fazla sarmaşık çıkıyor, bir tane, bir tane daha dallanıyor ve simsiyah bir kördüğüm haline geliyordu. Ağzından ve kulaklarından kanlar akıyordu. Kendilerine yeni bir ev ararcasına bana doğru uzanıyorlardı. İpin amacını anlamaya başladım. Fakat kılımı bile kıpırdatmıyordum. Bacaklarım altımda kalacak şekilde oturdum. Tox’un işe koyulmasını seyrettim.

Teddy dizlerinin üzerine çöktü. İp bir ilmiğe dönüştü.

Gözleri asla kapanmadı. İpi tutuşu hiç değişmedi. Sonuna dek çekti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Duvarla zeminin beyazlığı arasında pek bir fark yoktu. Hangisinin hangisi olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum.

Zemin olduğunu düşündüğüm yerde bir leke vardı ve ayağımdan biraz ötedeydi. Kenarlarının bir gidip bir gelmesini izliyordum.

Odadan bir ses geldi. Ne olduğunu anlamakta güçlük çektim.

Gözlerim kapalıyken oluyordu tüm bunlar.

Sol ayak bileğimin üzerinde yaklaşık başparmağım uzunluğunda bir kesik vardı. Sağ diz kapağımın üzerinde aşağı doğru uzanan bir morluk. Uyluklarımda bir şey yoktu, biraz tutulmuşlardı yalnızca.

Kayışın kalçalarımı sıktığı yerde tenimde üç tane iz yer etmiş, bant kaburgalarımı tahriş etmişti. Elimdeyse damar yolu açtıklarında oluşan izler vardı.

Daha yumuşak kayışlar kullanmaya başladıklarından beri bileklerimde iz yoktu. Üst tarafta boğaz kısmımda da morluklar, yanağımda ise Raxter'da ormandaki dallardan kalma kırmızı bir kabartı vardı.

Eğer gözlerim açık olsaydı daha fazla yaram berem olduğunu görebilirdim.

Cesedini götürmek için koğuşa geldiler. Cesedini, kimi kas-
tettiğimi anladınız işte.

Üç kişi geldi, yüzleri maskeliydi. Cesedi yerden kaldırıp
bir ceset torbasının içine koydular.

“Kız mı yaptı bunu ona?” diye sordu içlerinden biri.

“Hayır,” dedi diğeri. “Görmen lazımdı. Çocuğun kendisi
yaptı. Artık ruhu bedeninde değildi sanki, bilmem anlatabi-
liyor muyum.”

Tox artık sizi istemediğinde böyle yapardı işte. Tıpkı ikiz
kardeşler, Emily ve Christine gibi. Tıpkı Taylor’ın sevgilisi
Mary gibi. *Bizzat izliyordun*, demek istedim. *Kendi gözlerinle
görmüş olmalısın*.

“Nasıl oluyor da kız hâlâ kendini öldürmedi?”

“Dr. Paretta’nın dediğine göre hormonlarından kaynaklıy-
mış. Hormonları sayesinde bu illele bir nebze daha iyi başa
çıkabiliyormuş.”

Cesedi dışarı taşıdılar. Ben kaldım. Öylece oturdum, ayak
tabanlarımda kan vardı. Hiçbir şeye bakmıyordum. Hayır,
hayır, hiçbir şeye bakmayacaktım. Bir daha asla hiçbir şeye
bakmayacaktım.

Beni kaldırırlar diye bekliyordum. Koluma serumu geri ta-
karlar, kayışları tekrar bağlarlar diye bekliyordum. Fakat ne
gelen vardı ne giden ve benimkinin yanında duran boş sed-
yeye geçtiğimde kimsenin ruhu duymadı.

Uyuduğumda, Teddy oradaydı.

Uyandığımda, Teddy yine oradaydı.

Sıra bana geldiğinde yalnızca Paretta vardı. Öbür tarafıma
dönüp gözlerimi kapattım fakat Paretta kol ve bacaklarını

uzatıp beni doğrulttu. Yatağımın yanında bir oksijen tüpü duruyordu, hortumu ve maskesi parlak sarıydı.

“Şey,” dedi Paretta. “Son derece üzgünüm.”

Ona söyleyecek bir şeyim yoktu. Beyaz yazı tahtasını ellerimin arasına tutuşturduğunda bile öylece baktım ona.

Sedyenin kenarına oturdu. Teddy öldü ve Paretta tepeden tırnağa örtünmüştü, gözlerinin çevresi açıktaydı yalnızca. Bana uzandığında ona karşı koymadım. Saçlarımı yüzümden çekmesine, ağzımın kenarında kurumuş kalmış tükürük birikintisini silmesine izin verdim.

“Sana bir şey getirdim,” dedi. Bir Raxter Süseni çıkardı plastik tulumunun ceplerinin birinden. Süsen, birazcık ezilmiş, büzülmüş ve sapı kırılmış olsa da taç yaprakları hâlâ maviydi. Hâlâ canlıydı. “Aşağıdayken onları sevmiştin sanırım. Al bakalım.”

Raxter Süseni’ni bana verdi, beşiğe yatırır gibi avuçlarımdan içine koydum onu. Kat kat, çivit mavisi taç yaprakları ve ortasına gizlenmiş sarı kısımları vardı. Hetty eskiden yazın benim için süsenleri koparır ve onları saçıma takardı.

“Dinle,” dedi Paretta. “Artık burada kalamayız. Malum, Teddy’ye olanlar... ve okulunuzda bir şeyler olmuş. O yüzden araştırmalarımız sona erdirildi. Sana yardım edemeyeceğim için üzgünüm.”

Sanırım Paretta onu bağışlamamı falan bekliyordu. Ben se gözlerimi kapatıp süseni burnuma götürdüm. Mis gibiydi ve deniz tuzunu andıran bir kokusu vardı, tıpkı Raxter gibi kokuyordu.

“Pekâlâ,” dediğini duydum ve bana doğru yaklaştırdıkça oksijen tüpünün tekerleri gıcırdadı. “Sadece soluk alacaksın, tamam mı? Hepsi bu.”

Paretta oksijen maskesini burnuma takıp yerinde durması için bantlarını sıkarken gözlerimi kapattım. Ellerimi bağlama zahmetine girmedi, nazikçe ve usulca dokundu bana. Artık o da takatim kalmadığının farkındaydı.

Birkaç saniye geçti, ardından bir tıss sesi geldi, bir vana açıldı. Derin derin soluk alıp oksijeni içime çekerken, Paretta'ya bakıp beni izlediğinden emin oldum.

Bu tıpkı uzun bir süre sonra ilk kez su içmeye, buz gibi suyu damarlarınızda hissetmeye benziyordu. Tek farkı oksijenin soğuk değil, giderek artan bir tür sıcaklığının olmasıydı.

Bu şekilde ölmeye razıydım.

Paretta ayağa kalktı. Gideceğini sanıyordum ama ayakucumda durdu. "Bana tek bir şey söyle," dedi. "Söyleyebilirsen eğer. Teddy'nin nasıl hastalandığını anlamaya çalışıyorum."

Omuz silkmeyi başardım.

"Çünkü ondan başka kimse hastalanmadı," diye devam etti. "Ve bizden farklı yapmış olabileceği hiçbir şey gelmiyor aklıma."

Ah. Benim geliyordu.

Teddy'nin maskesini çıkarması, Teddy'nin saçlarıma dokunması, Teddy'nin yok oluşu ve başka bir şeyin, içine kök salması. Beyaz yazı tahtasını elime alıp yazdım:

Onu öpmüştüm

bu şekilde bulaşmış olabilir mi

Bir anlığına Paretta öylece bakakaldı. Ardından da kahkahayı bastı fakat kahkahadan ziyade başka bir şey gibi geliyordu kulağa.

"Bol şanslar," dedi ve yüzünü göremeden hızla arkasını döndü. Bir tık sesiyle birlikte kapı arkasından kapandı.

Anons sisteminden tahliye prosedürlerinin vaktinin geldiğini söyleyen bir kadının sesi duyuldu. İnsanların sakince ve ağır ağır hareket ettiklerini, konuştuklarını duyabiliyordum. Panik yok. Telaş yok. Bu duruma hazırlıklıydılar belli ki.

Bacaklarım seyiriyor, bedenim zangırdıyordu. Kalkış öncesi bir uçak motoru, nöbet geçirmeden hemen önceki an misali fakat büyük, çok daha büyük bir şey. Bedenim zangır zangır titriyor, bedenim perişan oluyordu. Gözlerimi kapattım ama

değişen bir şey yoktu. Hâlâ görebiliyordum. Hâlâ buradaydım.

Alnım boncuk boncuk terliyordu. Bu çok fazlaydı, bunu kaldırabilecek gücüm yoktu. İçimde bir şeyin kaburgalarımın ardından kalbime doğru hareket ettiğini hissedebiliyordum ve nefesim daralıyordu.

Bunu yapamam

Önceki seferlere benzemiyor hiç bu bir çatlama bu
bir kırılma

bu bir son pes etmemeliydim

Parmak uçlarım kararıyordu tıpkı bir Raxter Mavisi
gibi ve tümü yok oluyordu her şey ta ki göğsümden
bir ışık sütunu misali çıkana dek bir çığlık

Ben hiçim

Ben

Ben bittim.

Ve şimdi, şimdi canım acıyor.

Doğrudum, süsen yere düştü ve parmaklarımı ışığın altına tuttum. Siyahlardı, onları mürekkebe batırmışım gibi siyahlardı. Eklemlerime kadar.

Ada iliklerine dek işlediğinde Raxter'lı şeylerin başına bu gelirdi işte. Ölürken başlarına bu gelirdi.

Oksijen maskesini yüzümden çekip attım. Görevini yerine getirmişti ne de olsa.

Yataktan kalkıp kapıya doğru ilerlerken duvardan destek aldım. Bacaklarım sağlam gibiydi fakat yine de halsiz olduklarını hissedebiliyordum. Yakında yığılacaklardı. Kapının yanı başındaki sedyede biraz soluklanıp koridoru kolaçan ederek pencereye yaslandım. Yansımam gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Göz altlarımda mavi ve sarı renkli alacalı halkalar oluşmuştu. Hasta önlüğümün üzerinden bile kaburga kemiklerim sayılabiliyordu, saçlarımsa matlaşıp terden sertleşmişti.

Sonra onu gördüm. Yansımamdan gördüğüm kolumun

zerindeki kırtıyı. Tenimde bir ıkıntı, tenimde bir ürperti. El bileğimde bir nabız atışı hissettim, tpk bir kalp atışı gibi. lyordum ve iimdeki karanlık firar etmeye alışıyordu.

Yanan cildime parmağımı bastrdım ve altında bir şeyin irkildiğini hissettim. Tendondur belki. Belki de başka bir şey.

Brak dokunma, diyor bir yanm, kendine sakla ama lyorsam şayet, kendi yntemimle yapacaktım bunu.

Kapnn yanndaki yatağın altndan bir neşter buldum. Kolumun i kısmına doğru uzanan ince bir izgiyi takip ettim. Tenimin sıcaklığının aksine bak buz gibiydi. Boncuk boncuk kan damlıyordu.

Aynı izgiyi takip ettim fakat bu kez bastrdım, bağı usul usul sürükledim. Bu tip kan yoğun ve koyu olurdu. Dirseğimden aşağı doğru süzülene dek birikip gl oldu. Tekrar tekrar bastrdım neşterle, ta ki bileğim boyunca bir karncalanma başlayana dek, ta ki kalnca bir şeye arptığımı anlayanana dek. Acı dalga dalga tüm bedenime yaylıyordu, bedenim ığlık ığlığaydı fakat her zaman canm acıyordu zaten ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Neşteri yere brakp kandan kayganlaşan parmaklarmla derimi ikiye ayırdım. Kemiğim görünüyor, dünya hızla ve bulanık bir şekilde etrafmda dönüyordu. Başparmağımı ve işaretparmağımı kesiğin iine soktum, iniltimi bastırarak kesiğin iki yann birden genişlettim.

Grene dek anlamadım fakat hareket etti. Pasparlak ve bir kas misali kalndı. Hafife seyirip ısı yayıyordu. Bir kurt.

Parmaklarmn arasında tutmaya alıştım, yine de fazla kaygandı, o yüzden denemeye, birilerinin etrafta bir pens brakmış olmasn dilemeye devam ettim. Kurt artık kıvranıyordu. Ne yaptığımn farkındaydı. Nihayet, onu sıkca kavrayp iimden ekip ıkardım.

Bu, olta iğnesi ıkarmaya benziyordu. Etim yarldı ve iinden taze kan fışkırdı. Fakat artık bunun bir önemi yoktu. Artık elimdeydi. Ya ölmüştü ya da ölmek üzereydi, hi kırdar-

mıyordu. Onu yakından inceledim. Bulandığı kanın altından süt beyaz rengi görünüyordu. Üzerinde çıkıntı ve halkalar vardı. Uzundu, yaklaşık ortaparmağımın ucundan bileğime dek uzanıyordu. Bir parazit. Bunca zamandır içimdeydi ve bundan bihaberdim.

Bedensel bir ihlaldi bu fakat aynı zamanda da bir lütuf. Raxter'da, Boston'da ve aradan geçen her günde hissettiğim her duyguyu anlamamı sağladı. Bedenimi zihnimle eşleştirmemi sağladı. Ona en azından bunun için bir teşekkür borçluydum.

Yansımamı görmek, farklı görünüyor muyum diye bakmak için tekrar pencereye baktım. Fakat aynı görünüyordum. Aynı ben, aynı eski ben fakat galiba galiba belki bir şey eksik olabilir

Artık bir önemi yoktu. Çarşafımı yırtıp kolumu bandajladım kan lekesi çarşafa yayıldı ve ayağa kalktım. Ölüm gelip çattığı vakit beni tıktıkları bu yerde olmak istemiyordum.

Kıyafetlerim yatağımın arkasındaki dolaptaydı, tehlikeli atık torbasının içine konulmuştu. Torbayı dişlerimle yırtarak açıp içinden kıyafetlerimi çıkardım mont, gömlek, kot pantolon ve ayrı bir torbada, mahvolmuş botlarım.

Kıyafetlerimi sımsıkı göğsüme bastırıp üzerlerindeki soğuk tuz kokusunu içime çektim. Bu koku beni ben yapmaya yetecekti.

Tüm kıyafetlerimi giymeyi bitirdiğimde bacaklarım zangır zangır titriyordu. Süseni düştüğü yerden alıp onu sımsıkı tuttum ve topallaya topallaya kapıya gidip omzumla kapıyı açtım. Kapının hemen önünde bir tekerlekli sandalye vardı. Tekerlekli sandalyeye doğru son birkaç adım atmayı başarıp üstüne yığıldım.

Kilidi manuelydi, açmam gereken bir mandal ve sertçe üzerine abanmam gereken bir kol vardı. Ardından biraz da manevra yapmam gerekti. Az daha kusacak gibi oldum çünkü ölesiye yorgundum ve midem bomboştu. Fakat yine de tekerlekli sandalyeyi hareket ettirmeyi başardım. Koridordan aşağı doğru ilerliyorum. Dışarı çıktığımızda birinin beni götürdüğü gibi.

Üst dudağıma bir şey damlıyordu. Şurup misali usul usul, tadı kana benziyordu fakat ekşimti. Silip elime bulaştığı yere bakmadım.

Sağ bacağım uyuşuyor, görüşüm gitgide kararıyordu. Fazla uzun sürmeyecekti.

Tam da hatırladığım gibiydi.

Lobi boyunca boşluk ve dağınıklık ve aşinalık düşün düşün Byatt bilmiyor musun
ve ardından dön dön dön köşelerden ve oradan
da göçük kapıya
Dışarıya çık
İçine kışın mis gibi ve soğuk ve tam benlik

Gidebildiğim kadar gittim

Duvarın dibinden ayrılmayarak yere çömelip sırtımı duvara yasladım ve montumu omuzlarıma sardım sımsıkı süseni kalbime bastırdım

Gördüm geldiğini bir dalga gibi yükselip güneş gibi doğarak rayların üzerinden bir tren misali ilerleyerek bir kurşun misali ev misali ya da
bu şekilde daha iyi olmaz mı daha iyi olmaz mı

Güneş ağaçların arasından doğuyordu
Solgun ışık huzmeleri halinde
Elimden geleni yaptım denedim ah
denedim

nasıl da

Soluk al soluk ver

Tutabildiğim kadar açık tuttum gözlerimi görmek istiyordum bakmak istiyordum istiyordum ki

orman ortadan kaybolsun

okyanus ayaklarıma gelsin

ada medcezir ile birlikte buraya doğru usulca ilerlesin

Raxter'ı unutma

Raxter'ı

Deniz camı misali olacak yere doğru eğilecek eğri büğrü yüzeyine bakacaktım kendimi içinde asılı kalmış halde görecektim tam nerede olduğumu bilecektim

Kuruyana dek avuçlarımda tutacağım onu ta
ki kenarları aşınana dek ta ki güzelliği solana dek

(Uğultu bir uğultu bir hücum)

Onu saklayacağım yine de

HETTY

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“**V**akit geldi. Hadi.”

Yattığım yerden öylesine hızla doğruldum ki başımı üst ranzaya çarptım. Gece boyunca odamızda bir başıma gözüme uyku girmemişti ve nihayet uykuya dalabildiğimde de Bay Harker'ı ve Bay Harker'ın Reese'e dönüştüğü kâbuslar görmüştüm.

“Ciddiyim.” Gelen Julia'ydı, kapı aralığından başını içeriye doğru uzatmıştı. Gözlerim Welch'i arayarak Julia'nın arkasından koridora doğru baktım. Bizleri uyandırması gereken kişi oydu fakat Julia yalnız gelmişti. “Tüm gün seni bekleyemeyiz.”

“Welch nerede?” diye sordum, hissettiğim tedirginliği mümkün merteye yansıtmamaya çalışarak.

“İşi var. Kalk.”

Derin bir iç çektim. Tekne Ekibi'yle iskeleye gidecektik yalnızca. Eğer Welch'in, karantinayı kırıp peşinden gittiğimden haberi olsaydı başım çoktan belada olurdu.

Kör gözümde biriken çapakları ovuşturup görüşümün düzelmesi için biraz bekledim ve koridor boyunca Julia'yı takip ettim. Henüz gün ağarmadığı için koridorun yarısı karanlıktı. Ardımda bir yerlerde Reese boş yatakhanelerden birinde uyuyordu.

Kararlılıkla ileriye doğru bakıyor, göğsümdeki sızıya aldırış etmiyordum. Reese söyleyeceğini söylemişti.

Asma kata çıktık. Aşağıımızda Carson'ın kapıda dikildiğini görebiliyordum. Montunu giymişti (o hep üşürdü) ve bizi gördüğünde el salladı. Fakat merdivenlerin başında Julia beni kenara çekti.

"Seni almaya geldiğimde Welch ve Müdire ana salondalardı. İkisi de öfkeden burunlarından soluyordu." Ana salonun geri kalanını görebilmek için tırabzana abandı. "Çapraz ateşe tutulmayı istemem doğrusu."

Milyonlarca farklı şeye öfkelenmiş olabilirler, dedim kendi kendime. Erzakın azalmasına, aksayan programlara, paramparça olan jeneratörlere. Fakat ardından Müdire ofisine giden koridoru uzun adımlarla yürüdü, Welch de hemen ardından geldi. Meselenin düşündüğüm o şeylerin hiçbirleriyle alakalı olmadığı aşikârdı. Öylesine perişan görünüyorlardı ki mesele en önemli kuralımızla ilgili olabilirdi ancak: Birinin karantinayı kırdığını biliyor olmalıydı. Bizim kırdığımızı bilmiyor olabilirlerdi fakat karantinanın kırıldığını biliyorlardı.

Welch, Müdire'ye yetişti ve durup alçak, gergin ses tonlarıyla konuştular. Müdire'nin elleri öyle titriyordu ki olduğum yerden görebiliyordum. Welch'in ise boynu kızarmıştı.

"Durum ciddi görünüyor," dedi Julia.

"Müdire muhtemelen gönderilen çikolatadan ona zırnık koklatmadığımızı öğrenmiştir," dedim, gergince gülümseyip yanından geçerek. "Tüm gün bekleyemeyiz diyen sen değil miydin?"

Aşağı indiğimizde Müdire gitmiş, Welch ise başlı başına darmaduman olmuştu; saç örgüsü gevşemiş ve bir tutam kalmıştı, ağzının kenarından kan akıyordu. Genelde, Müdire kadar derli toplu görünmeyi severdi fakat bugün dudaklarında pembe bir leke vardı.

"Hadi gidelim," dedi.

Julia boğazını temizledi. "Hetty ve benim eşyalarımızı almamız gerekiyor."

"Acele edin, o halde." Yüzümüze bile bakmadı. Bundan

dolayı rahatlamalıydım, karantinayı kıranın ben olduğumu bilmediğinin bir kanıtıydı bu ama tüylerimi diken diken etti.

Julia beni kolumdan çektiği gibi montları ve erzakı sakladığımız dolaba doğru götürürken iki ayağımı bir pabuca soktu. O, dolabın kapısını açıp tabancasının emniyet mandalını kontrol edip mermileri sayarken, ben de montumun tokalarını ilikledim. Kırmızı şapkamı alnıma dek çekerken, Julia elini dolabın derinliklerine doğru, bir yığın battaniyenin altına daldırıp kendisinininkinin aynısı bir tabanca daha bulup çıkardı.

“Al.” Kaşlarını sabırsızlıkla kaldırarak tabancayı bana uzattı.

“Yok, geçen sefer almamıştım bunu.”

“Biliyorum. Kimse almamıştı.”

Dikkatle tabancayı süzdüm. Bu bir çeşit tuzak mıydı acaba? “Welch mi söyledi—”

“Bak,” dedi Julia, “Silah Ekibi’ndeysin, öyle değil mi?”

“Evet,” dedim. “...fakat tabanca kullanmıyorduk.”

Julia devam etti. “Seni ahırda gördüm. Keskin bir nişancı-sın. Bugün orada keskin bir nişancıya ihtiyacım var.”

Bay Harker’ın yüzü gözümün önüne gelince, “Niye?” diye üsteledim.

“Yani, görmedin mi onu?” Welch’ten bahsediyor olmalıydı. “Kafayı sıyırmak üzere. Belki de çoktan sıyırmıştır.”

Sertçe yutkunup bakışlarımı yere indirdim. Açıklama yapma dürtümü bastırdım. Julia haklıydı. Welch keçileri kaçırmak üzereydi, ya karantinayı kıranın ben olduğumu anlarsa? O zaman ne yapacaktı?

Tabancayı aldım. Avucumun içinde iz bırakana dek sımsıkı kavradım kabzasını.

“Montunun altına sakla,” dedi Julia. “Welch’in tabancanın sende olduğunu bilmesini istemiyorum.”

Sıradan bir günde bunu söylemesi tuhaf kaçırdı çünkü bunu yapmazdık; Welch’ten hiçbir şey saklamaz ve kendimizi

ona karşı savunmazdık. Fakat günlerden bugündü ve Mona'nın cesedini ormana bırakmasına şahit olmuştum, artık hiçbir şeye şaşırıyordum.

Ana salonda, Carson ağırlığını bir ayağından diğerine verirken, Welch ise kapının önünde volta atıyordu. Julia, Carson'a işaret yaptı, o da yüzünde minnettar bir gülümsemeyle çabucak yanımıza geldi.

"Tamam mıyız?" dedi Julia.

"Tek kelime etmedi," dedi Carson, başıyla Welch'i işaret ederek. "Siz gittiğinizden beri bunu yapıyor."

Bilmiyordu. Bunu yineleyip duruyordum kendi kendime. *Karantinayı kıranın sen olduğunu bilmiyor. Korkman için bir sebep yok.*

Fakat yine de Julia, Welch'in yanındaki yerini alıp beni Carson'la bırakınca sevindim.

Duyuru panosunun yanından geçerken, şans getirmesi için Donanma'nın gönderdiği nota hafifçe vurduktan sonra ön kapıdan çıkarak yola koyulduk. Bahçe kapısından çıktığımızda, Carson tam arkamdaydı. Welch ve Julia ise öndeydi. Ormana giden yolda iyiden iyiye ilerlerken, Julia arkasına dönüp bana baktı. Tabanca vücut sıcaklığımla ısınmıştı. Her adımla birlikte tenime değişini hissediyordum.

Öğle vaktinden önce iskeleye vardık. Tüm yolculuk boyunca gözümü bir kez olsun yoldan ayırmadım, ormana anlık bir bakışla birlikte kendimi Bay Harker'ın yanında bulacağımdan, hâlâ ellerimin içinde attığını hissettiğim kalbini bana hatırlatacağından korktum. Burada, etrafımız alabildiğine açıldı, tepemizde gökyüzü gri ve uçsuz bucaksız şekilde uzanıyordu. Tehlike ikaz bandı sertçe esen rüzgârla birlikte hışırdıyor, dalgalar iskelenin tahtalarını dövüyordu. Carson, yüzüne savrulmasın diye saçlarını montunun içine sokuştur-

muştı. Rüzgârda uçup gitmesin diye ben de şapkamı çıkarıp taşıdığım çantanın içine tıktırdım.

“Bir an önce gelseler iyi olur,” dedi Julia. Dünkü bitkinliği geri gelmişti, sesindeki tüm yaşam enerjisini emip götürüyordu. Öksürdüğünde ise berbat, kuru bir ses çıktı. “Bugün hava buz gibi.”

“Ağaçların orada bekleyebiliriz. Sığınmak için.” Carson’ın dişleri birbirine vuruyordu. İlk yolculuğumuzda dudakları yanağıma değdiğinde nasıl oldukları aklıma geldi. Kanı tıpkı benimki gibi damarlarından ılık ılık akıyor muydu yoksa Tox, Carson’dan onu almış mıydı merak ettim.

Julia başını iki yana salladı. “Burası daha güvenli. Bu şekilde herhangi bir şey bize saldırmaya hazırlanıyorsa görebiliriz.”

Welch, iskeleye vardığımızdan beri yerinden kıpırdamamıştı. Gözlerini ufka dikmiş, ara ara kendini gösteren anakaranın olduğu yere, hiçliğe doğru gözlerini kısarak bakıyordu. Bugün gökyüzü herhangi bir şey göremeyeceği kadar gri olsa da deniyordu.

Adadan iskeleye doğru yürüdüğümüz yol boyunca Welch tek kelime bile etmedi. İlk önce bu durumdan memnundum ama artık beni huylandırmaya başlamıştı. Onu yakından izlemeye, aklından geçenleri anlamaya çalışıyordum fakat ona fazla uzun süre bakamazdım. Yüzümden okunan suçluluk ifadesini göreceğinden endişe ediyordum. Ona bakmak yerine, bir adım geri atıp Carson’ın yanına geçerek ona sokuldum.

“Bu şekilde daha iyi ısınırız,” dedim Carson şaşırp kalınca.

Welch yeniden volta atmaya başladı. Bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı. Geçen sefer dışarı çıktığımızda tabancası vardı. Şimdiyse tabancasını göremiyordum fakat benim üzerimde gizli bir tabanca varsa onun üzerinde de olabilirdi. Julia iskeleden birkaç adım geriye, ben ve Carson’ın yanına geldi.

Bir martının ciyak ciyak çığlıkları yükseldi. Yukarı bakıp hızla soluk aldım. Martılardan bir tanesi tepemizde daireler çiziyordu; kanatları gökyüzünde kapkaraydı. Yanlarına iki

martı daha geldi. Tıpkı geçen seferki gibi, şilep gelmeden hemen önce belirmişlerdi gökyüzünde. Geldiğini biliyorlardı.

Derken bir iki dakika içinde sis düdüğünün boğuk sesini işittik. Welch volta atmayı kesip yüzünü ufka dönmek için hızla arkasına baktı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim tamamen kendine has bir vahşilik parıltısı vardı.

“Hazırlanın, kızlar,” dedi.

Sis düdüğünün feryadı bir kez daha yükseldikten sonra, pusun içinden şilep belirdi. Artık martılar çığlık çığlığa üşüşüyordu. Kulaklarımı kapatmak istiyordum ama Julia bana başıyla işaret verdi ve iskelenin başlangıcına doğru peşi sıra gittim. Carson da peşime takıldı.

Her şey bir önceki sefer gibiydi. Uzun, ağır dönüş ve tanıdık işaretler. Şilebin kış tarafında kimsecikler yoktu ve yaklaştıkça içinin bomboş olduğunu daha yakından görebiliyorduk. Yüksek karton koli yığınları yoktu. Üzerinde konserve yiyecekler olan paletler yoktu. Sadece yanlarında parlak işaretler olan bir adet kutu vardı.

Julia’ya baktım. Yanağının içini ısıırıyordu. “Ara ara olur mu böyle?”

Başını iki yana sallayıp bir şeyler söyledi. Şilebin motorunun gürültüsünden Julia’yı zar zor duyabiliyordum fakat dudaklarının düz bir çizgi halini alması çok şey söylüyordu zaten.

Vinç çalışmaya başlarken gıcırdama sesleri ve acı çığlıklar yükseldi. Vinç bir sandığı kancalayıp –gelen tek sandığı– iskelenin üzerinden sallandırdı. Geçen sefer sandığı pat diye bırakmışlardı fakat bugün sandığı tamamen aşağıya indirip yere değdiğinde bıraktılar. Şilep döndü, zincirler zangırdadı ve ardından sis düdüğü son bir kez öttü, sesi uzun süre daha kulaklarımda çınladı.

Şilebin uzaklaşırken ardında büyük bir iz bırakmasını izledik. Geçen sefer zar zor yerimizde duruyorduk. Şimdiyse herkes ilk hamle yapan olmaktan kaçınıyordu.

Julia'nın arkasından Welch'e doğru baktım. Çenesi kenetlenmiş, yanağından bir damla yaş hızla süzülüyordu. Gözyaşı yanağının üzerinde camsı ve donuyormuş gibi görünen bir iz bırakıyor ve başını iki yana sallıyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, ne Tox patlak verdiği ne de Raxter'daki ilk sömestrimde kızın teki kolunu kırıp kemiği teninden dışarı çıktığında.

"Evet?" Bize bakmak için döndü. Kan çanağına dönmüş gözlerini görünce hızla bir adım geriye çekilmeden edemedim. "Neyi bekliyorsunuz?"

Julia gülümsedi. "Lütfen önden buyurun."

Bir an ortalığa öylesine ağır bir sessizlik çöktü ki Carson'ın titrek soluk alışını duyabildim. Ardından Welch hışımla yanımdan geçti ve Julia'ya çarptı. Peşinden iskeleye gittik. Tah-talar altımızda inliyor ve rüzgâr hızlanıyordu.

Welch'in peşi sıra üçümüz yan yana yürüyorduk. İskele-nin yan tarafından okyanusa baktım. Bugün okyanus parlak yeşil ve köpüklüydü. Carson'a doğru sokuldum, ortada gü-vende olurdum.

Kutu, iskeleye yaptığım son yolculuktaki kutulara kıyasla daha küçüktü ve diğerleri gibi ahşap değildi, başka bir materyaldendi. Plastik olabilir. Pürüzsüz, gri, kenarları kıvrıktı ve kutunun kapağını iki adet toka kapalı tutuyordu. Kapağının üzerinde tanımadığım bir sembol vardı. Parlak turuncu renkli, sanki spreyle boyanmış gibi etrafına taşmıştı biraz. Biyolojik tehlike sembolü gibiydi —artık hepimizin aşına olduğu o iç içe geçmiş yarım daireler— ama tam da ona benzemiyordu.

"Pekâlâ," dedi Welch, tek elini uzatarak. "Burada bekleyin."

O kutudan uzak durmaktan gayet memnundum. Fazla gösterişli, fazla yapay duruyordu. O tür bir şey buraya ait olamazdı. İçinde ne olduğunu bilmek istemiyordum neredeyse. Fakat Julia, Welch'in yanına gitmek üzere öne doğru adım attı.

"İzin verin de yardım edeyim size," dedi, o ve Welch ku-

tuya doğru ilerlerlerken omzunun üzerinden bana baktı. Kot pantolonumun beline, tabancamın durduğu yere dokunup başımla onayladım. Kafama takmam gereken tek kişi Welch'ken işler zaten yeterince kötüydü ama bu daha da beterdi.

İskelenin sonuna doğru tahtaların rengi havaya maruz kalarak siyaha dönmüş, su yosunları yeşil saçaklar halinde sürünerek üzerlerine tırmanmıştı. Carson ve ben geride durduk. Tedirginliğimi bastırmaya çalışarak, tabancama daha rahat ulaşabilmek için montumun alt tarafındaki tokayı açtım.

"Kutuyu olduğu gibi geri götüreceğiz miyiz?" dedi Julia. Rüzgâr cılız bir şekilde sesini geri taşıyordu bana.

"Hayır." Welch, sanki içinde bir şey hareket ediyor mu diye anlamaya çalışırcasına yere çömelip elini kutunun üzerine koydu. "Burada açacağız."

Julia dikilmeye devam ediyordu. Son tokayı açarken Welch'in omuzlarının inip kalkmasını, kollarındaki tendonların gerilmesini izledik.

Kapağın kenarlarındaki ışık yemyeşil parladı. Bir kilit mandalı açılmış gibi üç-beş santim kadar aralandı. Welch, yüzünü yana doğru çevirerek kapağı yavaşça kaldırdı.

Kutunun içini göremiyordum. Julia'nın kaşlarını iyice çatıgını, Welch'in ise başını ellerinin içine gömerek ileriye doğru eğildiğini görebiliyordum yalnızca.

"Neymiş?" diye sordu Carson.

Kimseden ses seda çıkmıyordu, o yüzden bir adım daha yaklaştım. Kutunun içinde siyah bir strafor tabakası vardı. Ortasına güvenli bir şekilde küçük bir tüp yerleştirilmişti; parlak krom rengiydi, büyüklüğü ise aşağı yukarı yumruğum kadardı. Minyatürize edilmiş bir oksijen tüpüne benziyordu, hastanelerde insanların yanlarında sürüdüklerini gördüğünüz türden fakat vanası parlak, kırmızı bir bantla kapatılmıştı, bantın üzerinde de kutunun kapağındaki aynı sembolden vardı.

İçim ürperdi, yutkundum, ağzım birden kurudu.

"Anlamıyorum," Carson, omzumun üzerinden kutunun

içine göz attı, yanakları öylesine solgundu ki beni tedirgin ediyordu. “O da ne öyle?”

Julia, gözlerini Welch’ten ayırmıyordu. “Bir ilaçtır belki?”

“Sanmam,” dedim. Öyle olsa bizlere söylemezler miydi? Bizzat kendileri gelmezler miydi?

“Yiyecekler nerede?” dedi Carson, şimdi daha yüksek sesle. “Nerede—”

Julia sözünü kesti. “Belli ki yiyecek miyecek gelmiyor.”

Welch’in bedeni tepeden tırnağa zangır zangır titriyordu ve boğuk bir ses işittim. Göğsünün derinliklerinden gelen boğuk bir hıçkırık. Buz gibi hava yüzünden kesik soluklar alıyordu.

“Evde yeterince yiyeceğimiz yok.” Carson yanımdan geçti. “N’apacağız şimdi?”

Ve daha onu durdurmaya fırsat bulamadan, Welch’in omzunu tuttu.

Welch hışımla arkasına dönerek, koluyla Carson’ın kolunu indirdi. Öylesine hızla çekildi ki iskelenin kenarından suya düşüverecek diye endişelendim. “Yapma,” dedi.

“Üzgünüm.” Carson’ın çenesi tir tir titriyordu. “Öyle yapmak iste—”

“Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz?” Welch bir bize, bir Julia’ya bakıyordu. Rüzgâr saçlarını geriye doğru savururken dudağını ısırduğu yerden çenesinden aşağı doğru kan damladığını gördüm.

Julia sakince gülümseyerek, “Elbette anlıyoruz,” dedi. O ses tonunu iyi bilirdim, yalan söylendiğinde hemen anlardım. Ortalığı sakinleştirmeye çalışıyordu fakat eli tabancasını sakladığı cebindeydi.

“Hayır, anlamıyorsunuz. O bir—” Ve Welch’in sesi ortadan ikiye çatlamışçasına alçak ve boğuk çıktı. “Sonuna geldik. Yiyeceklerin, bizim, her şeyin. Bir daha asla geri dönmeyecekler.”

“Saçmalamayın. Elbette geri dönecekler.” Julia, bir elini uzatarak gittikçe Welch’e doğru yaklaşıyordu. Tıpkı bir anne

gibi konuşuyordu. Sabırlı, kendine hâkim şekilde çünkü içimizden birinin böyle davranması gerekiyordu, bizler daha çocuktuk ama bir buçuk sene önce çocuk olmayı bırakmıştık.

“Dün olanlardan sonra geri dönmeyecekler,” dedi Welch. “Biri karantinayı kırmış.”

Kulaklarımın içindeki uğuldama yüzünden rüzgârın sesini zar zor duydum. Buraya kadar. Welch biliyordu, biliyordu ve az sonra tabancasını şakağıma dayamış halde bulacaktım kendimi.

Yine olsa yine yapardım, sanırım. Byatt’ın hayatta olup olmadığından emin olmak için.

“Kim?” diye sordu Julia. Şaşkınlıktan gözleri fal taşı misali açılmış, olduğu yerde donakalmış şekilde. Soluğumu tuttum. “Kim kırmış?”

“Bilmiyorum,” dedi Welch ve rahat bir nefes almanın o tatlı hissiyatını hissettim damarlarımda. “Fakat karantinayı kimin kırdığının bir önemi yok.” Yanaklarından süzülen yaşlar yüzünü ıslatıyor ve uzunca bir tükürük şeridi çenesine yapışuyordu. “Nash Karargâhı bu konuda daima netti. Çok yüksek risk taşıyoruz. Tek bir yanlışta biteriz.”

Tek bir yanlış. Ben ve Reese, iskelenin şu anda bomboş olmasının nedenleriydik. Yiyeceğimizin, erzakımızın, tek bir çöpümüzün bile olmamasının nedeni bizdik. Utançtan yanaklarım kızardı ve çenemi montumun yakasının içine doğru eğdim.

“Öylece sırra kadem basacak halleri yok ya,” dedi Julia.

Welch başını iki yana salladı. “O tüp var ya? Sonumuz geldi. İçinde her ne var ise bizleri öldürmek için tasarlandı.”

Hayır. Hayır, yanıliyordu. Bunu bize yapmazlardı. Bize yardım edeceklerini söylemişlerdi. Söz vermişlerdi.

“Nereden biliyorsunuz?” dedi Julia. Carson yığılmaya başlıyor, tüm ağırlığını vererek bana doğru yaslanıyordu ve kendi içimde yükselen paniği bir kenara bırakıp ön kolunu

kavrayarak güven verici bir şekilde sıktım.

Welch başıyla kutuyu işaret etti. "Sembolden."

Hızla göz ucuyla tüpe baktım, ona uzun süre bakmaktan korkuyordum.

"Yanılıyor olabilirsiniz." Julia elinden geleni yapıyordu fakat durumu idare edecek takati kalmamıştı artık.

"Yanılmıyorum. Hiç yanılmıyorum." Welch, yanaklarından hızla süzülen yaşları ovuşturarak sildi. "Bize bir şans verdiler, değil mi? Cesur bir denemeydi. Ve şimdi de bunu sonlandırıyorlar. Bu saatten sonra ne yaparsam yapayım, sizleri koruyamam."

Bizleri neden koruyacaktı? Tox'tan mı? O kutunun içindeki şeyden mi? Julia'ya baktım fakat o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu, benim içimden yükselen korku onun da yüzüne yansımıştı. Bu durum bizi aşardı. Fakat bize yardımcı olabilecek tek kişi Welch'ti.

Welch kesik bir kahkaha attı. "Elimi kana buladım çoktan, değil mi? O kahrolası yiyeceklerle deney yapmak istediler ve buna izin vermedim; hepinizi test etmek istediler ama buna da izin vermedim ve bunun bedelini ödedim. Ödedim, bazı kararlar aldım ve sizi ölüme terk ettim."

Yiyecekleri kastediyor olmalıydı. Yiyeceklerin yarısını denize fırlatmamızın nedeni bu muydu? "Durun biraz," dedim. Sormak istediğim daha o kadar fazla soru vardı ki... Fakat Welch'in çılgına dönmüş bakışları bana kaydıktan sonra bu fırsatı kaybettim.

"Hetty," dedi. "Onlara güvenemezsin. Anladın mı? Bunu aklına sok. Ne HKM'ye ne de Donanma'ya—"

"Hey," dedim. Neler döndüğünü bilmediğinizde her şeyin yolunda olduğu ayağına yatmanız kolaydı. "Babam da Donanma'dan. İçlerinde iyi insanlar da var." Benim buna inanıp inanmamamın bir önemi yoktu. Bay Harker'ın bana iyi bir adamın neye dönüşebileceğini göstermesinin bir önemi yoktu; bir babanın kızına neler yapabileceğini görmüş olma-

mın bir önemi yoktu. “Bize yardım edeceklerdir. Hiçbir şey bitmedi henüz.”

“Baban mı?” Acıyarak ama bir o kadar da sabırsız bir şekilde iç geçirdi. “Hetty, tatlım, baban öldüğünü sanıyor.”

“Ne?” Yalan söylüyor olmalıydı. Mide bulantımı bastırmaya çalıştım. Karşıma geçmiş Donanma’ya güvenmememi zi söylüyordu ama geçen gece ormanda Mona’nın cesedini adamlara teslim eden kişi ta kendisiydi. Bence asıl güvenmememiz gereken kişi oydu. “Size inanmıyorum.”

“Hepinizi kastediyorum,” dedi Welch. “Aileleriniz, komşularınız. Anlamıyorsunuz. Zaten her şey çok uzun, uzun zaman önce sona erdi.”

Size inanmıyorum, deyip duruyordum kendime, inanmıyordum. İşe yaramıyordu gerçi. Çünkü kulağa mantıklı geliyordu.

Aman Tanrım. Kimse bizim için endişelenmiyor, kimse yolumuzu gözlemiyordu.

Ailelerimizle konuşamaz olmuştuk ve bunun güvenlik gerekçesiyle olduğu söylenmişti fakat görünen o ki değildi. Bize söylenen bir başka yalandan ibaretti yalnızca ve biz de bu yalana inanmıştık.

“Orada durun bakalım,” dedi Julia. “Bize bir açıklama borçlusunuz.” Fakat Welch şimdi Carson’a bakıyor ve yüz ifadesi yumuşamış görünüyordu.

“Carson,” dedi fısıldarcasına, rüzgâr sesini kulaklarımıza taşıdı. Elini ona doğru uzattı. “Bir dakika buraya gelsene. Yardımına ihtiyacım var.”

Tam elimi koluna atacakken, Carson ilerledi. Welch’in elini tutmak için dikkatlice yaş tahtaların üzerine bastı. Welch, montunun cebinden ağzı pasparlak ve kana susamış gibi görünen bir bıçak çıkardığında korkudan midem bulandı.

Julia çığlığı bastı ama artık çok geçti. Welch, Carson’ın bileğini sımsıkı tutmuş çekiyordu. “Sorun yok, Carson,” dedi. “Kendi yöntemimle bitirmek istiyorum yalnızca. Tek yapman

gereken şey hedefi tam tutturman.”

Julia’ya baktım. Başıyla işaret verdi. Tabancayı kot pantolonumun belinden çekip yanımda tuttum. Welch’i kaybedemedik. Byatt’ı nereye götürdüklerini biliyordu ve eğer ölürse, aradığımız tüm yanıtlar da onunla beraber giderdi. Her ne kadar bana onca yalan atmış olsa da, yaptığını düşündüğüm şeyleri yapmış olsa da, herkesin bildiği üzere o olmadan Raxter tamamen paramparça olurdu. Ona ihtiyacımız vardı. Benim ona ihtiyacım vardı.

“Bana yardım edebilirsin,” dedi Welch. Bıçağın sapını Carson’ın avucunun içine bastırdı; bıçağın ağzı kış güneşinin altında buz misali parıldıyordu. “Çok kolay. O kadar kolay olacak ki.”

“Yapma,” dedi Julia, göz açıp kapayıncaya dek tabancasını çıkardı. Tabancasını hiç tereddüt etmeden dosdoğru Carson’a doğrulttu. Welch, Carson’dan yardım isterken ne yaptığını biliyordu. İçimizde kandırılması en kolay kişi oydu, evet demesi en muhtemel kişi oydu. Carson, Welch için bunu yapabilirdi ve buna izin veremezdik.

“Yapabilirsin,” dedi Welch, gülümsemesi gittikçe büyüyerek. “Yeterince güçlüsün, Carson. Öyle olduğunu biliyorum.”

Carson’ın yüzünü göremiyor fakat omuzlarını doğrultma şeklinden anlayabiliyordum. Daha önce kimseden bu sözleri duymamıştı. Tabancamı kaldırıp Carson’ın ense köküne doğrulttum. Iskalayamayacak kadar yakındım ona.

“Bırak onu,” dedi Julia, Welch’e. Sesi titreyerek bir yakarışa dönüşüyordu. “Bizimle birlikte eve dön. Bu durumu çözebiliriz.”

Carson, gözlerini eline dikmiş, bıçağı öylesine sımsıkı tutmuştu ki parmak eklemlerinin beyazlaştığını görebiliyordum.

“Buraya kadarmış.” Welch gözlerini kapatıp alnını Carson’ın kine bastırdı. “Bana yardım edebilecek tek kişi sensin.”

“Bıçağı bırak, Carson,” dedim. “Ateş ederim. Edeceğimi biliyorsun. Evde ona ihtiyacımız var. Evi kendi başımıza

ayakta tutamayız.”

Kimse yerinden kıpırdamıyordu. Rüzgâr, okyanus serpintisi ve tepemizde bulutların arasından ağarmaya başlayan güneş kıpırdıyordu yalnızca. Sertçe gözümü kırpiştirip yenden hedefe odaklandım.

“Üzgünüm,” dedi Carson en sonunda. “Yapamam, üzgünüm.”

Tabancamı bırakıp derin bir iç çektim. Bulutların arasından bir tutam güneş sızarak suyun üzerinde parladı. Julia, ellerini gözlerine siper etmek için dönerken, olayın gerçekleşmesini izledim. Welch’in elleri Carson’ın ellerinin etrafında kenetlenmiş, bıçağın sapını kendi tutuyordu. Göğе doğru bakarken Welch çenesini kaldırıp gülümsedi. Carson’ı kendine doğru çekip bıçağı kendi kaburga kemiklerinin içine saplarken kollarının son kez kasılmasına şahit olduk.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Usulca yere düştü. Önce dizlerinin üzerine, ardından Carson onu bırakıp sendelerken iskelede ileriye doğru yığıldı.

“Ben yapmadım,” dedi Carson. “Yemin ederim ki ben yapmadım.”

Şoktan donakaldım. Welch’in kanı koyu ve yapış yapış halde, iskelenin kenarlarından sızıyordu. Az sonra suyun üzerine yayılacaktı. Suyun yüzeyi boyunca yağ misali yayıldığını zihnimde canlandırabiliyordum; parlak ve kaygan ve kırmızı, kırmızı, kırmızı.

Julia, içinde tüpün hâlâ parıl parıl parladığı kutunun etrafından dolaşıp Welch’in boynundan nabzını kontrol etmek için eğildi.

“Atmıyor,” dedi.

Welch ölmüş ve sırlarını da beraberinde götürmüştü. Nasıl hissetmem gerektiğini bilemiyordum. Bana zarar veremeyeceğinden ötürü minnettardım. Neler bildiğini asla öğrenemeyecektim ve Byatt’ı bulma şansım parmaklarımın arasından kayıp gittiği içinse kızgındım.

Tüm bunların ötesinde, her şeyin ötesinde, bu duyguya o denli aşınaydım ki soluk almak gibiydi âdeta; suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Tabancamı tekrar kot pantolonumun beline sokup eğilerek ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Welch ailelerimiz

konusunda doğruyu söylüyor olmalıydı. Yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu. Bu da annem deniz üssünde ve eve döneceğim günleri, dakikaları saymıyor demek oluyordu.

“Diğerlerine söyleyecek miyiz?” dedim. Sesim sanki saatlerdir çığlık atmışım gibi kısık çıktı. “Ailelerimizi?”

Doğrulduğumda Julia’nın başını olumsuz anlamda salladığını gördüm. “Bu kötü haberi kimseye veremem,” dedi. “Keşke bilmeseydim.”

Ben de öyle. Fakat artık bunu düşünecek vaktimiz yoktu. Saatler ilerliyordu ve karanlık bastırmadan önce buradan gitmeliydik, bilhassa artık yanımızda Welch yokken.

Welch’in cesedine hızla göz gezdirdim. Parmakları kararmadı. O ve Müdire hastaydı fakat bizim gibi değillerdi ve işte bu da kanıtımdı. “N’apacağız onu? Eve geri mi taşıyacağız?”

Julia benden ileriye, ağaçlara doğru baktı. Havada keskin bir kan kokusu, ağızda ise metalik bir tat vardı.

“Hayır,” dedi. “Ceset bizi yavaşlatır. Dikkati üzerimize çeker.”

Tek bir seçeneğimiz vardı. Carson ağlamaya başladı, o yüzden onu kollarından tutarak ileriye götürdüm. Julia ve ben bu durumun icabına kendimiz bakacaktık.

Julia ayaklarından, ben de kollarından tuttum. Welch’in bedeni hâlâ sıcak, uzuvları hâlâ gevşekti ve saçlarını yüzünden geriye doğru çektiğimde, hâlâ açık olan gözlerinin içine bakarken buldum kendimi. Gözlerini tıpkı filmlerdeki insanların yaptığını gördüğüm şekilde kapatmak istedim ama elimi uzattığımda kirpikleri parmak uçlarıma değdi; soğuktan kaskatı kesilmişlerdi. Geri çekildim. Bay Harker da aynen böyleydi. Hamur gibiydi, bedeninde gerginlikten eser yoktu.

“Elimizi çabuk tutalım,” dedi Julia. Welch’in dizlerine doğru çömelmişti. “Anahtarlarını al, ardından suya iteceğiz.”

Bir şey yok, dedim kendi kendime. Yapılması gerekiyordu.

Anahtarlık kemerine takılıydı ve onu kemerinden çıkarırken ellerim titredi. İşte, bahçe kapısının uzun ve demir anah-

tarı. İşte, asla kilitlemesek de ahırın anahtarı. Ve işte, son olarak, eski sınıfının anahtarı. Yeniden o günlere geri dönmek istiyormuş gibi hâlâ anahtarlık halkasına takılıydı.

Bu kadar yeter. Anahtarları kendi kemerime taktım, ardından yeniden yere eğilip ellerimi Welch'in göğsündeki kan içindeki kesiğin her iki yanına koydum. "Üç deyince."

İlk itişimiz Welch'in cesedini hemen iskelenin kenarına doğru sürükledi. Julia soluk alıp yumruklarını sıktı. Cesaretini toplamaya çalışıyordu fakat acele etmeliydim, bekleyemezdim çünkü ne kadar çok beklersem, Carson'ın ağlaması da o kadar yükseliyordu. Hemen şimdi halletmeliydim. Omzumu, Welch'in omzuna dayayıp kalçasını ittim. Yavaş yavaş ve sürte sürte. Ardından nihayet ilk önce bacakları olmak üzere iskeleden denize düşüverdi.

Su sıçradı. Deniz suyu yüzümde asılı kaldı ve soğuk tenime işledi. Yüzümü silerek kuruladım.

"Sağ ol," dedi Julia usulca.

Welch suyun üzerinde yüzüyordu. Saçları hafifçe süzülüyor, etrafa kanlar yayılıyordu.

Tüm olup bitenleri hissetmeme izin verdim kendime (acı ve bunun altındaysa, ufak bir parçam büyük bir hazla yanıp tutuşuyordu), ardından ayağa kalkıp arkamı döndüm. Er ya da geç ormandan bir şey cesedi almaya gelecekti. Almaya geldiğinde o âna şahit olmak istemiyordum.

Bu mesele de hallolduğuna göre şu an tek sorunumuz tüp meselesiydi. Bilerek denize bakmamaya çalışarak kutunun etrafına toplandık.

"Bu şeyin içinde ne var böyle?" diye sordum.

"İçinde ne olduğu umurumda değil," dedi Julia. "Onunla ne yapacağımızla ilgileniyorum. Oyumu, tüpü denize fırlatmaktan yana kullanıyorum. Kimseye bahsetmeyelim. Ortallığı velveleye vermiş oluruz yalnızca. Yani, Welch'e ne yaptığına bakın."

Carson kendini geri çekti. Sinir krizi geçirmesini, yere yı-

ğılmasını bekledim fakat dimdik durup omuzlarını dikleştirdi. "Tüp bizimle geliyor."

Julia'nın yüzünün şaşkınlıktan gevşemesini izledim. Daha önce hiç fikir ayrılığına düştüklerini görmemiştim.

"Neden böyle bir şey yapalım ki?" diye çıkıştı. "Neden geri götürelim ki?"

"Müdire'ye götüreceğiz." Carson omuz silkti. "Müdire, tüple ne yapacağını bilir."

"Biz ne yapacağımızı biliriz," diye üsteledi Julia. Başımla onayladım ama bana aldırış etmediler. "Bizi öldürmek için tasarlanmış. Böyle bir şeyi neden evimize sokalım ki?"

"Sonra canımız isterse ondan kurtuluruz. Welch olmadan," dedi Carson, "Müdire sahip olduğumuz tek kişi. On-
dan bir şeyler saklamamızın bir manası olmadığını düşünüyorum."

Julia, Carson'ın eline uzandı. "Sarsıldığını biliyorum fakat..."

"Ya Welch yanıldıysa, ha?" Carson'ın ilk kez bu kadar yüksek sesle konuştuğunu duyuyordum. Gözleri çakmak çakmak olmuştu ve alt dudağı tir tir titriyordu fakat yine de geri adım atmıyordu. "Ya bunca zamandır beklediğimiz ilaçsa? Müdire bilir." Yanağından süzülen yaşı hızla sildi. "Bıktım usandım Julia. O kadar çok sır tutuyoruz ve vermek zorunda olmadığımız kararlar veriyoruz ki, şu an bunu yapamam. Bıçağı ellerinin arasında tutan bendim, tamam mı? Sen değildin. Tüpü Müdire'ye vereceğiz."

Julia endişeli görünüyordu. "Üzgünüm," dedi. "Elbette. Tamam, tüpü geri götüreceğiz. Hetty, senin için—"

"Carson nasıl isterse," dedim. Yorgundum ve eğer Carson yeniden ağlamaya başlarsa, ben de ağlamaya başlayabilirdim.

Bakışlarımı çevirip onları biraz baş başa bırakmak için iskelede biraz daha ilerledim. Fakat giderken Julia'nın kollarına yığılmış Carson'ı görebiliyordum hâlâ.

Kutunun hiçbirimizin tek başına kaldıramayacağı denli

ağır olduğunu fark ettik. Kimse tek kelime etmiyordu fakat hepimizin tüpü kutudan çıkarmak konusunda isteksiz olduğu aşikârdı.

“Biz taşırız,” dedi Julia, Carson’a. “Sen devam et.”

Çömelerek kutuyu kapatıp elimi pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Yüzeyi soğuktu, üzerinde önceden uzaktan göremediğim minik çıkıntılar ve yan tarafındaysa bir tutacağı vardı. Julia da diğer yanında aynısından buldu. Birlikte kutuyu kaldırdık, kutu kalçasına çarpınca Julia acıyla yüzünü buruşturdu.

“Müdire sorarsa,” dedi yürümeye koyulduğumuzda, “Welch her şeyi kendi başına yaptı. Carson da arkandaydı.”

“Elbette arkamdaydı,” diye yanıtladım.

Kot pantolonum yapış yapış, sırlıslıklamdı. Gözümün arkasına bir ağrı saplandı. Okyanusun göz kamaştırıcı parıltısı yüzünden gözümü çok zorluyordum. Tek istediğim yeniden eve dönmekti. Evin sessiz sakin bir köşesinde, Welch ve Bay Harker’ın kötü anılarından uzakta olmaktı. Reese’le birlikte, bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceği bir yerde olmaktı.

Tam ağaçların arasına daldığımızda hissettim; zemin ayaklarımın altında zangırdıyor, uzakta dalların arasında bir şey kıpırdıyordu. Julia hızlandı ve ben de ona ayak uydurdum. Arkama bakmamaya çalışıyordum. Fakat yol başka yöne sapıyordu ve kocaman ve kapkara bir şeyin silüetini omzumun üzerinden görebiliyordum. Aksi yönde ağaçların arasında sinsi sinsi dolaşıyordu. Bir ayıydı; kan kokusunu, suyun içindeki cesedin kokusunu almış olmalıydı.

Korkuya kapılamayacak kadar haşat haldeydim. İlerlemeye devam etmek dışında herhangi bir şey yapamayacak kadar yorgundum. *Dümdüz ileri bak, Hetty. Başka bir şeyler düşün.* Fakat aklıma gelen tek şey dün gece Bay Harker’ın tabakalar halinde soyulan cildi idi. Ondan önce de, ceset torbasındaki Mona. Ve ondan önce ve ondan önce ve ondan önce...

Burada yaptığım şeyler, ellerimin altında hissettiğim cesetler. Eğer Byatt’ı bulamazsam hepsi bir hiç uğruna yaşan-

mış olacaktı. Welch artık bana hiçbir yanıt veremezdi ama yine de o yanıtlara ulaşacaktım.

İskeleyi arkamızda bıraktık. Tox patlak verdiğiinden beri, ellerim kalın tabakalar halinde nasır tutmuştu ve yolda ilerlemeye devam ederken buna sevindim. Carson önümüzde ilerliyor, kutuysa gittikçe ağırlaşıyordu. Keşke tüpü çantalarımızdan birine tikiştirip kutuyu da iskelede bıraksaydık.

“Geldik sayılır,” dedi Julia eve varmadan önceki son uzun dönemeci dönerken. Gözlerimi ağaçların tepesinden ayırmayıp aralarından evin çatısının belirmesini bekledim.

“Millet ana salonda olacak,” diye devam etti. “Carson içeri yalnız girmeli. Müdire’yi çağırıp bahçe kapısına getirmeli ki ne yapacağımıza karar verelim.”

Yiyecekler. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalışıp duruyordum fakat yararı olmadı. Hüngür hüngür ağlamamak için dudağımı sertçe ısırdım. Lütfen, Byatt tüm bunlara değmiş olsun. Lütfen, hayatı hepimizinkine bedel olsun. “Ortam çok gerilir mi sence?”

“Pek hoş olmayacağı kesin.”

“Evet,” dedim, sesimin kulağa hemfikirmişim gibi gelmesini umuyordum. Ardından midemdeki çalkalanmaya aldırnamaya çalışarak, Carson’a seslendim.

Arkasına dönüp yoldaki ufak bir çukura takılarak birazcık sendeledi. “N’oldu?”

“İçeri ilk seni göndereceğiz.”

“Müdire’yi bul yalnızca,” dedi Julia. “Bizimle buluşması için onu buraya yolla.”

“Ben—”

“Açıklamana gerek yok,” dedim nazikçe. “Ona yalnızca onu dışarıda beklediğimizi söyleyebilirsin. Daha fazla açıklama yapmana gerek yok.”

Başıyla onaylayıp arkasını döndü. Ağaçların arasından terasın korkulukları belirene dek ilerlemeye devam ettik. Terasın görüntüsü yüreğime su serpti ve uzunca bir iç çektim. Eve

ne kadar çabuk varırsak bu kutudan o kadar çabuk kurtulur ve alışık olduğum tehlikeli ortama geri dönebilirdim.

Son dönemeci de döndükten sonra dosdoğru bahçe kapısına yöneldik. Carson, atıdaki Silah Ekibi kızlarına el salladı. Kendilerini nasıl hissettiklerini tahmin edebiliyordum, kaç kişi geri döndüğümüzü tekrar tekrar sayarken içlerinde yükselen korkuyu.

Welch olmadan işler değişecekti. Kendimiz için inşa ettiğimiz nizam halihazırda sallantıdaydı zaten. Tam merkezinde Welch olmadan, nizamı bir arada tutacak hiçbir şey kalmamıştı.

Kutuyu yere koyduk. Kemerime takılı olan anahtarlık halkasının klipsini açıp demir olan anahtarı diğerlerinden ayırdım. Anahtarın soğukluğunu parmaklarımin arasında hissettim. Yuvaya sokup çevirdim, kilit geriye doğru kayarken metal çınladı.

Carson bize kapıyı tuttu. Julia ve bense kutuyu içeri doğru taşıyıp kapının diğer tarafına geçtiğimizde yeniden yere indirdik. Julia öne doğru eğilirken inledi, gömleği yukarı doğru sıyrılınca dn gördüğümüz beresi ortaya ıttı. Yüzümü buruşturdum, dnden bile beter görünüyordu. Bahçe kapısını arkamdan çekip kapatmadan önce uyuşan parmaklarımı büküp esnettim.

“Buraya gelmesini söyleyeceğim yalnızca, değil mi?” Carson gergin gergin şeytantırnağıyla oynuyordu. Uzanıp hafifçe bileğini tuttum. Teninin buz gibi soğuk oluşundan dolayı geri çekilme dürtümü bastırmaya çalıştım.

“Ona yalnızca mühim bir mesele olduğunu söyle. Ve sakın renk verme, tamam mı? Kızlar için. Her şey yolunda.” Onun için olduğu kadar kendim için de söylüyordum bunu.

Başıyla onaylayıp derin bir nefes aldı. “Her şey yolunda.”

“Maksimum beş dakika veriyorum, herkesin olup bitenlerden haberi olacak,” diye homurdandı Julia, Carson evin yolunu tutarken.

“En azından paniği nleyebiliriz,” dedi.

“Şimdilik.” Julia, Silah Ekibi’ndeki kızlara gözlerini kısarak bakıp kutunun önüne doğru geçti. “Eninde sonunda bir kargaşa patlak verecek bence.”

Sadece birkaç dakikadır bekliyorduk fakat çok daha uzun süredir bekliyormuşuz gibi geliyordu. Rüzgâr her estiğinde titriyordum. Nihayet, ön kapılar hızla açıldı ve yukarıya baktığımda Müdire’nin paldır küldür bize doğru geldiğini gördüm.

Saçları her zaman yaptığı topuzundan dışarı fırlamıştı ve şimdiye kadar hiç görmediğim şekilde koşuyordu. Taba rengi kumaş pantolonu sanki bir yerlerde depoyu kurcalıyormuşçasına tozlanmış ve gömleğinin bir tarafı neredeyse tamamen pantolonundan dışarı çıkmıştı. Arkasından gelen Carson, Müdire’nin hızına zar zor ayak uyduruyordu.

“N’oldu?” dedi Müdire. “Bayan Welch nerede?”

Carson’a güven verici bir bakış attım. “İskelede bir şey oldu.”

“Ne oldu?” Müdire, bakışlarını benden Julia’ya kaydırdı. “Açık konuş.”

“Donanma, beklenmeyen bir şey teslim etti,” dedi Julia. “Welch de bu durumu pek kaldıramadı.”

Carson ezilip büzüldü, bense avuçlarıma değen, hâlâ sıcak bir cesedin görüntüsünü atamıyordum zihnimden. Fakat Müdire kılını bile kıpırdatmıyordu.

“Yani Welch’in...” diye girdi söze. Fakat arkası gelmedi.

“Kendini öldürdü,” dedim, sesim titreyerek. “Çok kan kaybetti, her şey bir anda oldu. Elimizden bir şey gelmedi. Onu arkada bırakmak zorunda kaldık.”

“Elbette,” dedi Müdire usulca. “Elbette bıraktınız.” Bir yandan hafifçe öbür yana sallandı. Ardından kendine çeki düzen verip ayaklarını yere sağlam bastı. “Bana haber verdiğiniz için teşekkürler, kızlar. Şimdi içeri girin ve yiyecekleri ayarlayın.”

“Şey,” dedi Julia, omuz silkerek. Müdire bomboş ellerimizle, omuzlarımızdan gevşekçe sarkan çantalara baktı.

“Yiyecekleri de Welch’le birlikte mi bıraktınız?” diye sordu. “Geri gidin. Günbatımına daha vakit var.”

“Hayır, bırakmadık.” Boğazımı temizledim. Bunu söylemek zorundaydım. Hiç değilse bunu yapmalıydım. “Yiyecek yollamadılar.”

Müdire bir anlığına boş gözlerle bana baktı. “Ne?”

Julia, ona kutuyu göstermek için kenara çekildi. “Yolladıkları tek şey buydu. Welch’i... altüst eden şey.”

Müdire kutunun önüne çömelmek için karşı tarafa geçti. Kutunun kapağına spreylene sembolü tanıdığı âna şahit oldum. Ağzı bir karış açık kaldı ve kaşlarını çatı.

Kutuyu açmasını bekledik ama açmadı. Julia boğazını temizledi. “Welch’in dediğine göre o şey...”

“Ne işe yaradığını biliyorum.” Bize de ne işe yaradığını anlatır diye bekledim fakat hızla ayağa kalkıp kumaş pantolonunu silkeledi. “İçeri girin.”

Julia afallamış halde bana baktı. “Ne yapacağız kutu—”

“İçeri girin dedim.” Müdire, ölümcül bir soğukkanlılığa büründü. “Taylor’ı bana yollayın. Ve kimseye tek kelime etmeyin. Hetty, o anahtarları alayım.”

“Tabii.” Bana uzattığı avucunun içine koydum anahtarları ve ardından da aceleyle ondan uzaklaştım. Julia peşimden geldi. Yanından geçerken Carson’ın montunun kolunu çektim. Üçümüz birden yürüyüş yolundan hızla ilerleyip çift kanatlı kapıdan geçtik.

Unuttuk. Ya da en azından ben unutmaya çalıştım. Bizi bekleyen kızları. Ana salonun etrafında gruplar halinde toplanmışlardı. Kapılar arkamızdan kapanırken sessizliğe büründüler, konuşmayı bıraktılar. O duyguyu hatırlıyordum. O heyecanı, kemiklerinize dek işleyen açlığı. Ve korkuyu da. Gün gelir de hepimize yetecek kadar yiyecek kalmazsa endişesini.

Ve bugün, duydukları o korku ve endişelerde haksız sayılmazlardı.

Julia'ya baktım. Bu yükü benim omuzlarıma bırakma. Kal-
dıramam.

"Yiyecekler mutfakta," dedi. "Elimizdekilerle yetinmek zorundayız."

Kimse yerinden kıpırdamadı. İçlerinden herhangi birinin ona inandığını sanmıyordum. Julia'nın mizah anlayışıyla tanındığı pek söylenemezdi ve çok badireler atlatmıştık. Fakat kızların gergin gergin gülümsemeye başladıklarını görebiliyordum. Köşede duran en küçük kızlardan biri arkadaşları tarafından susturulmadan önce kıkırdadı.

"Eee?" dedi Julia, keskin bir ses tonuyla. "Kahrolası garsonunuz değilim ya."

Kızlar ayağa kalkıp her zaman olduğu gibi kendi arkadaş gruplarına yiyecek almak için mutfağın yolunu tutarlarken bir curcuna yaşandı. Eskiye nazaran aradaki fark yiyeceklerini almak için izin isteyecekleri bir Welch olmayışı ve Reese'in beni burada beklemiyor oluşuydu.

Tabancayı belimden çıkarıp Julia'ya uzattım, ardından yukarıya, odama çıktım. Ranzama uzandım ve gözümü kapattığımda, Welch'in cesedini görmemeye çalıştım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Akşam yemeği gelip geçti, gece çöktü. Welch'i takip etmek için Reese'le birlikte gizlice dışarı çıkmamızın üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu. Fakat üzerinden yalnızca bir gün geçmişti. Bir gün ve her şey daha da altüst oldu.

Byatt burada olsaydı, diye düşünüp duruyordum. Her şeyi nasıl çözeceğini bilirdi. Durumları düzeltmek için ne yapması gerektiğini bilirdi. Fakat şimdi hiç olmadığı kadar uzaktaydı. Welch ölmüştü, yanıtlar ise ulaşamayacağım kadar uzaklara kayıp gidiyordu.

Artık geç olmuştu. Sabah olmak üzereydi. Uykuya daldığımı düşününce Reese odaya geri gelir belki diye düşünmüştüm fakat tık yoktu. Koridorlara sessizlik ve artık alıştığımız kâbus sesleri hâkimdi; yükselen bir çığlık, bir köşeden yükselen bir inilti ve bunların ardında ağlaya ağlaya geri uykuya dalan bir kız.

Sonra belli belirsiz, rüzgârla birlikte düzensiz aralıklarla yükselen boğuk bir inilti duydum. Tutuk titreşimler halinde geliyordu kulağa, ses o denli yoğunlu ki bedenimde hissedebiliyordum âdeta. Daha önce hiç buna benzer bir ses duymamıştım. Ne makine sesine ne de insan sesine benziyordu. Bu ses kesinlikle vahşi doğadan geliyordu.

Kalkıp pencereye doğru gittim. Hava maviydi, penceremden avlu ve evin kuzey kanadı görünüyordu yalnızca. Başka

kimseden ses yoktu. Tüm ev sessizliğe gömülmüştü. O halde ormandan gelmişti muhtemelen. Ya da hayal etmiş de olabilirdim.

Fakat hayal etmemiştim. Bir dakika geçmeden inilti yeniden yükseldi. Bu kez daha net, daha uzun, yankılı ve içeriden bir yerlerden geliyormuş gibiydi.

Artık başka birileri de duymuş olmalıydı muhakkak, o yüzden kapıya yönelip koridora çıktım. Gözümün kendine gelmesi biraz zaman aldı ve ilk önce yalnız olduğumu sandım. Ardından, koridorun ilerisine doğru baktım. Saçları tuhaf gölgeler oluşturan Reese oradaydı.

“Ah,” dedim. Ayrıldığımızdan beri onu görmemiştim. Halinden memnun görünüyordu. Elbette öyle görünüyordu.

Reese tek kelime etmedi. Başını yana eğmişti ve tam bir şeyler söylemek için ağzımı açmışken, elini kaldırdı. Kol askısını çıkarmıştı fakat benzinin solgunluğundan hâlâ acı içinde olduğunu anlıyordum.

Derken üçüncü kez duyduk iniltiyi. Artık ses o denli yüksekti ki pes bir homurtuya dönüştüğünü duyabiliyordum. Bu hayvan her neyse, yakınlarda bir yerlerde olmalıydı.

“Müdire’yi çağırsak mı?” diye sordum.

Reese bakışlarını benden kaçırdı fakat, “Bilmiyorum,” derken sesi normal çıktı.

Julia, Carson ve ben öğleden sonra geri döndüğümüzden beri Müdire’yi görmedik. Tüpün içinde her ne varsa onunla ilgileniyor, Welch’in kaybıyla baş ediyor olmalıydı.

Cat, koridorun ağzındaki odasından başını dışarı çıkardı, Lindsay de hemen arkasında gölgelerin içinde dikiliyordu. “Hey. Siz de mi duydunuz?”

“Evet,” dedim.

“O da ne öyle?” Uykusu açılsın diye gözlerini ovuşturuyordu. “Silah Ekibi’nden haber alan var mı?”

Koridorun ortasına doğru ilerledim. “Henüz ses seda yok.”

“Bir tür hayvan bence,” dedi Reese ve ardından başıyla ana salona bakan asma katı işaret etti. “Hadi göz atalım.”

Beraber yürüdük; Cat ve Reese öndeydi, ben de Lindsay’yle birlikte peşlerine takıldım. Lindsay beni izliyordu, gözlerini üzerimde hissedebiliyordum; Reese’in ta koridorun aşağısında uyuyor olmasından bir şeylerin yolunda olmadığını biliyor olmalıydı ama şansına, Lindsay bu konuda tek kelime etmedi. Zaten buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

Önce asma kata gittik, oradan da merdivenlerden indik. Kapı Vardiyası’nda Ali vardı.

“Selam,” dedi geldiğimizi görünce, yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. “O ses de ne öyle?”

“Gidip bir göz atacaktık,” dedi Reese. “Dışarıdan, şu yönden geliyor.” Güney koridorunu, Müdire’nin köşedeki ofisine doğru işaret etti. “Bizimle gelmek ister misin?”

“Hayır,” dedi Ali çabucak. “Çatıya çıkıp Silah Ekibi’yle konuşacağım.” Paldır küldür merdivenlerden çıkıp bizi ana salonda yalnız bıraktı.

Çift kanatlı kapıya yöneldik. Cat ve Lindsay yavaşça geri çekilip kapıyı Reese’in açmasını bekledi; tıpkı tüm kızların eşit derecede hem korku hem de hayranlıkla ona hürmet ettikleri gibi. Fakat omzu o haldeyken açamazdı.

“Ben hallederim,” dedim. İki elimle birden kapılardan birini zorla da olsa açtım. Reese’e bakıp herhangi bir şey bekledim. Bir tebessüm. Bir bakış yalnızca. Fakat başını yana çevirerek yürüdü. Cat ve Lindsay de peşi sıra devam etti. Ben de onların arkasından çıkmadan önce kilitli kalmayacağından emin olmak için kapıyı kontrol ettim.

Verandada toplandık, soğuk inceden inceye bedenlerimize işlerken montlarımızı ilikledik. Havada bir ağırlık vardı, sanki fırtına çıkmak üzereymişçesine elektrik yüklüydü. Hem mis gibi hem de keskin. Havayı içime çekip berrak göğe ve yıldızlara baktım. Bir anlığına hepimiz sessizliğe büründük ve içimizden birinin hafifçe iç geçirdiğini duydum. Fakat

sonra sessizlik bozuldu. Yeniden ses yükseldi; titreşimli bir iniltiydi. Çitlerin oradan geliyordu.

Alacakaranlığın içine doğru gözümü kısarak bakıyor ve yürüyüş yolundan ilerliyordum, diğer kızlar da arkamdaydı. Artık onu görebilmeliydik. Sesine bakılırsa, bu hayvan büyük olmalıydı. Ağaçların içinden bile onu gözden kaçırmak zor olmalıydı.

Geniş ve dümdüz kırağı tabakası, yassı taşlarla kaplı yol önümüzde uzanıp gidiyordu. Çitler sapasağlam görünüyor ve ağaçların üzerinden, her şeyin üzerinden, şafağın ilk ışıkları belirliyordu. Fakat görünürde başka bir şey daha vardı, kara bir şey. Bahçe kapısının oradan ilerliyordu ve diğer şeylerin arasında tam olarak ne olduğunu seçemiyordum. Gözümü kırpıştırıp yeniden baktım. Cat'in soluğu kesildi, Lindsay ise, "Oha!" dedi ve birdenbire görüntünün ana hatları netleşti.

Siyah, pasparlak bir post. Koskocaman; dört ayağının üzerindeyken bile boyu benim kadar uzun, iriyarı omuzlar ve yere doğru eğilmiş bir baş. Bir ayı. Tekne Ekibi'yle ilk yolculuğumda gördüğüm şey, Welch'in cesedini arkamızda bıraktığımızda ormanda sesini duyduğum şey. Tek fark şimdi çitlerin bu tarafında olmasıydı.

Ayı yeniden inledi. Birbirimize doğru yaklaşıp mümkün olduğunca kıpırdamamaya çalıştık, kış havası ciğerlerimizden düzensiz solukları söküp alıyordu.

"Silah Ekibi nerede kaldı ya?" diye fısıldadı Cat. "Çitlerden nasıl geçmiş olabilir ki?"

"Bakın," dedi Lindsay, karanlığın içinden işaret ederek. "İşte böyle."

Korku ve endişeden midem düğümlendi ama durumu çoktan anlamıştım. Ayının arkasında, karanlık tarafından yutulmuştu: Bahçe kapısı ardına dek açıktı.

Daha dikkatli olmalıydım. Kontrol etmeliydim. Fakat Tekne Ekibi'yle iskeleden eve dönerken bahçe kapısını çekip kapatmıştım yalnızca. Welch, kutunun içinde iskeleye bırakılan

tüp, bir önceki gece yaşananlar... Bunların bir önemi yoktu. Nasıl hepimizin hayatını bu şekilde tehlikeye atabilmişim? Nasıl bu kadar aptal olabilmişim?

Bunu yapan bendim. Her şeyin sonunu ben getirmiştim. Üzgünüm, çok üzgünüm.

Ayı artık gitgide yaklaşıyordu, dört ayağının üzerinde eve doğru hantal hantal ilerlerken burnunu yere doğru indirmişti. Arada bir yüksek sesle burnundan soluyup havayı ısıtıyor, çenesini açma kapama sesi çimlerin üzerinden boğuk bir şekilde yankılanıyordu. Kulaklarının seyirdiğini, omurgası boyunca derisinin parçalar halinde kopmuş ve dımdızlak kalmış olduğunu görebiliyordum.

Çatıdan bir feryat koptu ve ardından da bir silah sesi yükseldi. Fişek üzerimizden sekip yürüyüş yolunun taşlarına isabet edince ayı şaha kalktı. Şaşkınlıktan ciyak ciyak bağırdım. Biri eliyle ağzımı kapattı ama artık çok geçti.

Ayı başını döndürerek direkt bana baktı. Boğuk bir çığlık attım. Yüzünün bir yarısının kemikleri görünüyordu.

Gürültü yapın, demişti Bay Harker. Karşı koyun. Fakat Tox'tan bahsediyorduk ve artık o kurallar geçerli değildi.

"Silahtan korkup kaçmadı," dedi Reese. "Fakat Silah Ekibi onu hâlâ vurabilir."

Lindsay yanımda zangır zangır titriyordu. Diğer kızlara sokulan bedenim yüksek gerilim kablosu gibiydi âdeta. O denli gerilmiştim ki ortadan ikiye kırılabilirdim. Kalbim küt küt çarpıyordu.

"Onlara bir şans daha ver," diye fısıldadım.

Bir atış daha ve ayı homurdandı. *Belki bu sefer onu vurmayı başarmışlardır,* diye düşündüm ama hâlâ bize doğru geliyordu.

"Geri gideceğiz," diye devam etti Reese, sesi sakın ve kısıktı. "Yavaş yavaş, üç deyince."

Reese saymaya başlayınca Cat'in elini tuttum. Hepimiz birbirimize kenetlenmiş haldeydik ve ayı homurdanıp ağırlı-

ğını değiştirirken içimizden birinin korkudan titrediğini hissediyordum.

Ev çok uzakta sayılmazdı fakat koşarsak, ayının içimizden en az bir kişi yi yakalayacağı kesindi.

İlk attığımız adım yeteri kadar geri ekilmemizi sağladı, böylece ayının leş gibi kokan sıcak nefesini solumak zorunda kalmadım. Bizi izliyordu. Güzümü kırpıştırmamaya, göz temasını korumaya çalıştım. Fakat kör gözüm sızlıyordu, gergindim, karanlıktı ve çok ama çok bitkindim.

“Tekrar,” dedi Reese. Hep birlikte, bir adım daha. Zangır zangır titreyen sinirler, sıkılmış yumruklar.

Bir anlığına her şey sessizliğe büründü ve omuzlarımın gevşediğini hissettim. Bir homurtu daha yükseldi, yerden öylesine büyük bir gümbürtüyle, öylesine yüksek bir sesle akse diyordu ki tepeden tırnağa sarsıldım.

“Pekâlâ,” dedi Reese. “Koşun!”

Koşan ilk kişi Cat oldu, bizden ayrıldığı gibi topukladı. Ellerim ve dizlerimin üzerine düştüm; avuçlarım toz toprak içinde kaldı, tenimde sıyrıklar oluştu. Ayının gölgesi ardımda gitgide büyüyordu ve başımı kaldırdığımda geldiğini gördüm; yüzünün kemikleri parıldıyordu, ağzı açık ve ıslaktı. Üzerime bir sakinlik çöktü. Elimde bir tek kemerime taktığım bıçağım vardı, bu tür bir mücadelede pek işe yaramayabilirdi fakat diğerlerine vakit kazandırmış olurdum en azından. Onu içeri sokan bendim. Onu dışarıda tutarken gerekirse ölecektim.

Fakat Reese gümüşi elini kolumun altına soktuğu gibi beni kuvvetle çekerek ayağa kaldırdı; vahşi gözler, al al olmuş yanaklar.

“Kımılda.”

Ayaklarım toprağı dövüyor, soğuk hava yüzüme çarpıyor, kalbim güm güm atıyordu ve duyabiliyordum; peşimizden hızla koşarken adımlarından yer sarsılıyordu. Bir atış sesi geldi ama karanlıkta ıskaladı. Arkama bakamazdım, bakamazdım. Cat kapıda bekliyordu, Lindsay ise az ötemdeydi.

Onu geçip açıklığa çıktım. Soluk almak gitgide güçleşiyor, soğuktan ciğerlerim tıkanıyordu.

“Acele edin!” diye haykırdı Cat. Reese kapıdan içeri girip kayboldu. Cat bana elini uzattı ve uzuvlarımın kontrolünü kaybettim, tempomu kaybedip ona çarptım. Beni hızla ana salona itmesine izin verdim.

“Hadi Lindsay,” diye seslendi Cat. Lindsay tam arkamdaydı, buna yemin edebilirdim fakat haykırdığını ve ardından da çatlak ve boğuk bir çığlık attığını duydum. Çığlığı o denli korkunçtu ki tüylerim ürperdi. Ömrüm boyunca kulaklarımdan silineceğini sanmıyordum.

Cat ön kapıyı desteklerken Reese kilitle cebelleşip sürgüyü çekti. Kapının ardından ıslak homurtular ve kemiklerin çatırdama sesleri geldi. Lindsay bir kez inledi ve bir daha da sesi soluğu çıkmadı.

“İyi misin?” dedim Cat’e.

Beti benzi solmuş ve gözleri çakmak çakmak bakıyordu ama başıyla onayladı. Metanetli ve güçlü görünüyordu, tıpkı Donanma’da çalışanların kız çocuklarına öğrettikleri gibi. “Şimdilik.”

Bekleyip —neyse ki odada pencere yoktu— ayının kapıyı kırarak içeri girmeye çalışmaması için dua ettik. Kilit sağlamdı fakat bu tür bir kuvvet karşısında fazla dayanmazdı.

“Hadi gidelim,” dedi Reese, “...hazır gidebiliyorken. Müdire’yi uyarmalıyız.”

Ali, paldır küldür merdivenlerden indi, Silah Ekibi’nden iki kız da hemen arkasındaydı. “Kahretsin,” dedi. “Lindsay nerede?”

“Lindsay nerede mi?” Cat, Ali’yi itip geçerek en yakınındaki Silah Ekibi kızını montundan tuttuğu gibi yakaladı. Lauren’ı, benim yerime geçen kızı. “Hangi cehennemdeydin?”

“Üzgünüm,” dedi Lauren, kekeleyerek ve diğer kız, Claire, Cat ve Lauren’ın arasına girdi.

“Onun suçu yok,” Yutkundu, loş ışıkta bile yanaklarının

kızardığını görebiliyordum. “Vardiya değiştiriyorduk ve sıra bendeydi. Uyuyakalmışım.”

Cat, Lauren’in yakasını bıraktı. “Uyuyakaldın, ha?”

Claire, Cat’e bakmadı. “Bir kazaydı.”

“Bunu Lindsay’ye anlat,” diye hırladı Cat.

Ardından kuzey koridorunun ağzında bir ışık belirdi. Müdire alelacele ana salona geldi. O tarafta tüpü saklayabileceği hiçbir yer gelmiyordu aklıma ama ne de olsa evi benden daha iyi biliyordu.

“Hey,” dedi Reese ve Müdire yerinden sıçradı. Fal taşı gibi ağılmış, tedirgin gözlerle bize baktı.

“Kızlar. Neler oluyor?”

Reese, her şeyi Müdire’ye açıkladı. Duyduğumuz sesi, ayıyı, nasıl içeri girdiğini. Lindsay’dan, Silah Ekibi’nin uyuyakaldığından bahsetmedi. Ne de olsa artık bir önemi yoktu.

Müdire’nin ağzı şaşkınlıktan bir açılıp bir kapanıyordu. Dilindeki kıpkırmızı bir yara bir an için göründü ve nihayet, boğazını temizledi. “Nasıl girmiş içeri peki?”

Ben, daima ben, bu okulun sonunu getirip duruyordum. Reese bana kızgındı ve biliyordum ki beni Müdire’ye ispiyonlamayı aklından geçiriyordu. Karşı koymayacak, eğer anlatırsa olacakları hak etmiş olacaktım. Fakat başını iki yana salladı. “Bilmiyoruz.”

“Pekâlâ,” dedi Müdire, bizden ęok kendine sylencesine. “Pekâlâ, pekâlâ.” Ve ardından bir bana, bir Reese’e bakıp ofisine ęekildi.

“Kahretsin,” dedi Reese. “şimdi n’apacağız?”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Herkesi uyandırdık. Ev kendi kendine ayakta duramazdı ve Hayının içeri dalması an meselesiydi. Evde çok fazla sayıda kapı ve yemek odasında çok fazla sayıda upuzun ve boydan boya uzanan pencereler vardı fakat hiç değilse mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalmayı başarabilirdik.

Cat ve ben üst kata çıkıp koridor boyunca oda oda ilerleyerek kapıları çalıp en küçük kızları dürterek uyandırdık. Julia'yı, Carson'ı bilgilendirdik, onlar da ortalığı velveleye vermeden diğerlerini gruplar halinde bir araya toplayıp aşağı indirdiler. Mumlar yanıyor ve kızlar uyku mahmuru gözlerle, kaşlarını çatarak koridora damlıyorlardı.

Başımızda Welch olmadan, birinin idareyi ele geçirmesine ihtiyacımız vardı. Reese olmazdı, küçük kızların da korkmadığı biri gerekiyordu. Taylor gibi biri.

Taylor'ın hangi odada kaldığını bilmiyordum tam olarak fakat onun döneminden bazı kızların koridorun sonunda, diğerlerinden birkaç boş oda ileride kaldıklarını biliyordum.

Bu oda Emily ve Christine'nindi, diğeriyse Mary'nin. Odaların önünden geçerken, aşağıda toplanan kızların ana salondan yükselen konuşmalarını duymazdan gelmeye çalıştım.

Nihayet, Mona'nın odasına gelmeden birkaç kapı önce, içeriden solgun bir ışık yayılan ve hareket etme hışırtıları gelen bir oda buldum. Kapıyı çalıp geri çekildim. Taylor, sert

bir şekilde çekerek kapıyı açtı, tişörtünü çekiştire çekiştire giyinmeyi bitirirken saçları darmadağın oldu. Göğsünde genişliği başparmağım kadar olan bir kas kordonu vardı, kot pantolonunun bel kısmına kadar uzanıp kayboluyordu. Uçuk mavi ve âdeta bir saç örgüsü misali büküm bükümdü. Canlıymışçasına nabızı atıyordu.

“Göreceğini gördün mü?” diye çıkıştı Taylor.

Hızla bakışlarımı çevirdim. Bir tür damar mıydı o? “Üzgünüm. Öyle bakmak isteme—”

“N’oldu?”

Boğazımı temizledim. “Şey... aşağı ana salona gelmen lazım.” Ona çitlerden, ayıdan bahsettim ve betinin benzinin atmasını izledim.

“Müdire nerede?” diye sordu.

“Ofisine gitti fakat ben—”

Beni itekleyerek yanımdan geçip giderken geniş omuzlarından biri bana çarptı. Taylor’ın peşi sıra asma kata doğru giderken bedenimin gevşediğini hissettim. Eğer idareyi o ele alırsa bir hal çaresini bulurduk. O ne yapacağını bilirdi.

Aşağı kata inip ana salondaki diğer kızlara katılmak üzere geriden yürüyen birkaç kızın yanından geçtik. Taylor kalabalığı yara yara ilerlerken, Reese’in bakışını yakaladım, yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Fakat Reese de aceleci davranıyordu. Tıpkı Müdire gibi, Taylor da toplaşan kızları görmezden gelerek Müdire’nin ofisine doğru koşmaya başladı.

“Sorun yok,” dedi Cat, yanıma gelip dikilerek. “Bu durumun icabına kendimiz bakacağız.”

Yapmamız gereken ilk ve en önemli şeyin, ön kapıları palyandalamak olduğuna karar verdik. Claire ve Ali, artakalan sıraları ve sandalyeleri, bir barikat kurmak için kullanabileceğimiz her ne varsa bulup getirmeleri için bir grubu sınıflara yönlendirdi. Julia ve Carson, yemek odasında bulunan, ayakları zemine sabitlenmiş masaları yerinden kaldırabilmek için levye görevi görecek alet edevatlar bulmak üzere mutfağın

yolunu tuttu. Hatta Landry bile işe girip ranzaların merdivenlerini sökmek üzere küçük kızlardan birkaçını yanına almış, yatakhanelere yönelmişti.

Bense ana salonun ortasında yere mihlanıp kalmış vaziyetteydim. Bir buçuk yıldır mümkün merteye güvendeydik. Çitler, düzenli erzak. Bizleri bir arada tutan Welch ve Müdire'ye sahiptik. Bir buçuk yılımız böyle geçmişti ve ben bir hafta içinde tüm bu düzeni yerle bir etmiştim.

Sarah ve Lauren, kanepeleri ön kapıya doğru sürüklüyordu. Cat ise az ötede, yanında Lindsay olmadan yalnızdı. Yemek odasında Julia'nın uzun masaların ayaklarındaki cıvataları çıkarmakla boğuştuğunu gördüm. Oraya yöneldim. Fakat henüz ilerleyemeden, koridorun aşağısında bir kapının çarpıldığını işittim. Müdire hızla ofisinden çıkarak buraya doğru geliyordu, Taylor da hemen arkasındaydı.

Müdire, bahçe kapısında görüldüğünden çok daha iyi görünüyordu. Üstüne başına çeki düzen vermişti. Bir yerlerde bir ütü saklıyormuş gibi kıyafetlerindeki keskin ve yeni ütü çizgileri göze çarpıyordu. Kır saçlarını ise her zamanki gibi derli toplu şekilde topuz yapmıştı.

"Yukarı," dedi, ellerini iki kez çırparak "Herkes yukarı."

Bir duraksama oldu ve odadan çıt çıkmadı. Müdire'yi böyle görmeye alışık değildik. Genellikle soğuk ve mesafeliydi; bir şey diyeceği zaman bunu Welch aracılığıyla bize aktarırdı. Fakat sanırım artık böyle bir seçeneği yoktu.

"Ne bakıyorsunuz? Derhâl," diye hırlayınca ayağa fırladık. Aramızdan geçip giderek onu görebileceğimiz şekilde merdivenlerin ortasına dek çıktı. "Pekâlâ, herkes sıraya girsin. Yıl ve soyadı sırasına göre, lütfen."

Sıra olmamız biraz vakit aldı çünkü bu şekilde ayrılıp yedi sıra halinde dizilmeyeli epey uzun zaman olmuştu. Eskiden her sırada on dört ya da on beş tane kız olurdu fakat şimdi sanki içlerinden bazıları hiç var olmamış gibi geliyordu. Eskiden okula on bir yaşında başlanıyordu ama şimdiyse en kü-

çüğümüz on üç yaşındaydı. Birçok kız artık hayalet olmuştu ve sıralar kısa ve düzensizdi; işte bu yüzden artık bu şekilde hiza almıyorduk çünkü içimiz sızlıyordu.

Soyadım Chapin, o yüzden ilk sırada ben vardım, ardından Reese geliyordu. Reese'in arkasında, Dana Kendrick, Cat Liao, Lauren Porter ve Sarah Ross vardı. Sıranın sonundaki boş yere bakmadan edemiyordum, Byatt'ın durması gereken yer bomboştu.

"Teşekkürler," dedi Müdire, sıra olmayı bitirdiğimizde. "Şimdi, hepinizin bildiği üzere" –sesinin gitgide çatladığını duyabiliyordum– "...bu sabah erken saatlerde çitlerin güvenliği kırıldı. Yeni bir duyuruya dek kimse okul arazisine çıkmayacak."

Gözümü kapattım. Buna, içimde kıvranıp duran bu suçluluk duygusuna alışmam lazımdı. Hiç geçmiyordu.

"Acil durumlara karşı hazırlıklarımıza ağırlık vermek için," diye devam ediyor, "...bir güvenlik tatbikatı düzenleyeceğiz. Beni takip edin, lütfen."

Bu çok saçmaydı. Elbette öyle. Fakat yine de kuzey koridoru boyunca Müdire'nin peşi sıra gittik; sınıfları, fakülte ofislerini geçerek köşeyi dönüp oradan da müzik odasına doğru ilerledik. Müzik odası büyük, yüksek tavanlıydı ve hiç penceresi yoktu. Bir duvara da boydan boya koro platformları sabitlenmişti. Geniş, bomboş zeminin üzerinde yeniden sıraya girdik.

Eskiden burada nota sehpaları ve bir de piyano dururdu. Kimi kızların evlerinden getirdikleri kemanları da. Fakat her şey tarih oldu. Görünürde sadece odanın ön kısmında yere sabitlenmiş öğretmen masası duruyordu. Yanımda, Cat soğuktan zangır zangır titriyordu. Müzik odası buz gibiydi, hiç güneş almazdı.

İçeri girdiğimizden beri Müdire bizi sayıp duruyordu. Bir açıklama yapmasını bekledim fakat dudaklarını usulca kıpırdatarak önümüzde dikildi. Bilmesem, tir tir titrediğini düşü-

nürdüm. Ardından Taylor'a işaret verdi, o da sıradan çıktı.

Birden yüreğim ağzıma geldi. Tabii ya! Anlamalıydım. Mona'yı Harker'ların evine taşıyan oydu. Onu bizden biri sanmıştım ama değildi. Onların tarafındaydı.

"Götür onu," dedi Müdire.

Taylor bana doğru ilerledi, ben olmalıydım, öyle olmalıydı. Karantinayı kırdığımı biliyorlardı. Müdire öğrenmiş olmalıydı. Fakat Taylor, gözlerini başka birine mıhlamış halde uzun adımlarla yanımdan geçip gitti.

"Bekle," dedim ama bir tek bunu söyleme fırsatım oldu. Taylor, Reese'in saç örgüsünü eline dolayıp onu çektiği gibi yere indirdi. Reese haykırdı fakat Taylor onu öne doğru sürükleyip ellerini arkasında birleştirdi. Yaralı omzunu birdenbire şiddetle çekti. Reese benim ismime benzer bir şey haykırdı.

Biri çığlık attı ve Taylor, Reese'in başının arkasına yumruğu indirirken Cat'i itekleyip şaşkın kalabalığın içinden Reese'e doğru gitmeye çalıştım. Kendinden geçtiğini, gözleri seyirirken başından kan aktığını gördüm. Taylor, göz açıp kapayıncaya dek Reese'i omzuna kaldırdığı gibi kapıya yöneldi. Ne haltlar dönüyordu? Onu nereye götürüyorlardı?

"Hey," diye seslenip sendeleye sendeleye peşlerinden gittim. Tam Taylor'ı yakalayacakken biri yakamdan tuttuğu gibi beni hızla geri çekip yere fırlattı. Müdire başımda dikildi, görüşüm bir bulanıklaşıp bir netleşirken Müdire'nin ana hatları flulaştı.

Odadan çıktılar, Müdire kapıyı arkalarından kapattı. Ayağa kalkmaya çabaladım, kapı tokmağını çekiştirip duruyordum fakat kapı ağır bir tık sesiyle kilitlendi.

"Reesel" diye haykırdım. "Reesel" Fakat koridordan aşağı doğru hızlı adımlarla ilerliyorlardı. Onu neden götürdüler? Ona ne yapacaklar?

Julia yanıma geldi, endişeli olduğu yüzünden okunuyordu. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum, kahretsin, bilmi—"

Birdenbire, tepemizden bir tıslama sesi geldi ve ardından da püskürme sesiyle birlikte yangın söndürme fışkiyeleri devreye girdi.

Hafif ve yapışkan, ince tanecikli bir tür sprey gibiydi. Gözümü kısarak baktım, saçlarımın nemden ağırlaştığını hissettim. Saf su olamayacak kadar yoğundu; kokusu ise fazla sentetik, fazla kimyasaldı.

Bu da neyin nesiydi böyle?

Fakat biliyordum. Bu şey kesinlikle o tüpün içinde her ne vardiysa oydu. Carson, Julia ve ben, onu buraya kendi ellerimizle taşımıştık. Kendi ölüm fermanımızı imzalamış, başlarımızı odun kesme kütüğüne koymuş ve bizzat kendimiz Müdire'nin ellerine baltayı tutuşturmuştuk.

Duman sise dönüşürken, etrafımda kızlar yüzlerini montlarıyla kapatıyor, konuşmalar yükseliyordu. İçlerinden biri öksürmeye başladı ve etrafı görmek, düşünmek gitgide güçleşti. Damlacıklar kirpiklerime yapışıp görüşümü bulanıklaştırıyordu ve ellerimi yüzümde gezdiriyordum. Ellerim neredeyse yapış yapış olmuş, havada asılı duran sisin altında tenim hastalıklı bir şekilde yumuşamış ve pürüzsüzleşmişti. Göğsüm âdeta pamukla doldurulmuşçasına tıkalıydı ve ne kadar derin soluk alırsam, o kadar az hava alabiliyordum.

Buradan çıkmalıydık. Buradan *derhâl* çıkmalıydık.

Müzik odasının kapısı yepyeniydi, birkaç yıl önce yenilenmiş, kapının içine büyükçe, kare şeklinde bir telli cam yerleştirilmişti. Müdire'nin kapıyı kilitlediğini biliyordum fakat yine de şansımı deneyip kapı tokmağını kontrol ettim. Var gücümle asıldım ama bir gıdım oynamadı.

"Bıçağım," dedi Julia. Kenara çekildim ve Julia kapının önüne çömelip bıçağını kemerinden çıkarıp ucunu tokmağın üzerindeki anahtar deliğinin içine sokarak kilidi açmaya çalıştı.

Artık panik gitgide yükseliyordu. Her yere dalga dalga yayılarak ortalığı kasıp kavurdu. Yükselen bağırış çağırışla-

rın içinde zar zor düşünebiliyor, dumandan dolayı etrafımı güçbela görebiliyordum. Gömleğimi ağzımın üzerine doğru çekip soluk aldım. Biraz işe yarıyordu. Zihnimi ele geçiren bulanıklığın kalktığını ve düşüncelerimin pır pır uçuşarak geri döndüklerini hissedebiliyordum. Fakat çok fazla duman vardı, gaz hâlâ yangın yağmurlama sistemlerinden püskürüyordu ve bizim içimize nüfuz etmek dışında gideceği başka yer yoktu.

Derken içimizden biri yere yığıldı. Ardından diğerleri de hızla, gözleri açık halde patır patır yere yığılıyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Cat ve ardından o da yere yığıldı.

“Julia,” dedim, “...acele et.”

Sarah, Cat’in yanına çömelip onu omuzlarından tutarak sarstı. Odanın diğer ucunda birisi soluk soluğa ve bir deri bir kemik halde Landry’nin kollarında yatıyordu. Birisi ağlıyor, birisi çığlık atıyordu ve eğer bir süre daha burada kapalı kalacak olursak, geriye hiç kimse kalmayacaktı.

“İşe yaramıyor,” dedim. Nefesim gitgide daralıyordu. “Camı kırabilir miyiz acaba?”

Julia ayağa kalktı, dermansız görünüyordu. “Neyle?”

Haklıydı. Burada tek bir çöp, bir nota sehpası bile yoktu ve camı her kim kıracak olursa camdaki güvenlik teli elini lime lime ederdi. Fakat kalan son seçeneğimiz buydu. Zihnim bulanıklaştı, görüşümü kaybediyordum. Yere yığılmam an meselesiydi. Elimi çabuk tutmalıydım.

Montumu çıkarıp sol elime sardım, kumaşı yumruğumla sıkıca kavradım. Canım yanacaktı, biliyordum ama dumandan ciğerlerim yanıyordu. Ya şimdi ya hiç.

Cama sertçe bir kez, iki kez vurdum. Tekrar.

Cam tuzla buz oldu. Kırıldıktan sonraki ilk birkaç saniye hiçbir şey hissetmedim; yalnızca temiz ve soğuk havanın içeriye doluşunu hissediyordum, ardından acı elimden dalga dalga yayılarak dizlerime dek vurdu. Kapıya doğru yığıldım, diğer elimi penceredeki boşluktan daldırıp kilidi aradım. Ka-

namadan dolayı kayganlaşan parmaklarımın arasında kilidin metali döndü. Kusmak üzereydim.

Kapı tokmağına asıldım. Her taraf dönüyordu. Kapı açıldı, tepemde ise dalga dalga yayılıp etrafı bulanıklaştıran gri bir ova vardı âdeta. Artık elimi hissetmiyordum ve gözümü kapattığım gibi yere yığıldım.

“Hey, hey. Hadi.”

Gözümü açmaya çalıştım. Julia yanıma diz çöktü. “İşe yaradı mı?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Geçti,” dedi. “Hava temizleniyor. Kolunu kaldır. Sanırım havada tutman gerekiyor. Elin bayağı kötü kanıyor.”

Kolumu dirseğimden tutarak kaldırıp paramparça olmuş elimin üzerine değmeyecek şekilde montumu çıkardı. Tenim yolunuyormuş gibi hissediyordum ama önemli değildi, canım biraz daha yanıyordu ama ıstırap içindeydim zaten.

Odanın geri kalanı da netleşmeye başlayınca etrafımı görmeye başladım. Hepimiz yere yığılmıştık. Julia ve ben kapıdaydık, diğer kızlarsa oda boyunca yere serilmişti. İçimizden bazılarımız diğerlerine nazaran daha ayık görünüyordu, kendimize gelmeye başlıyorduk fakat hepimizin gözlerinin ardında o aynı puslu, boş bakış vardı.

“Dışarı,” dedim. “Bu odadan çıkmalıyız.”

Yangın söndürme fiskiyeleri yavaş yavaş duman püskürtmeyi kesti ve Julia kolumu göğsüme doğru kıvırmama yardımcı oldu. Siyah beyaz karolara cam kırıkları saçılmış, karolar kana bulanmıştı. Sağ kalan kızların bedenlerini sürükleye sürükleye yanımdan geçmelerini, koridora çıkmalarını izledim ve ben de sendeleye sendeleye arkalarından dışarı çıktım.

Müdire bunu bize nasıl yapardı? Onca zamandan sonra, atlattığımız onca şeyden sonra, nasıl olur da şimdi bizlerden vazgeçerdi?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Tam on altı kız ölmüştü. Müzik odasında geriye kalan gazdan uzakta, ana salonda sayım yaptık. Julia, ölen kızlardan birinin montundan yırttığı kumaşlarla elimi sardı. Çoğunlukla küçük kızlar hayatını kaybetmişti, en küçük sınıflardan geriye bir tek Emmy kalmıştı fakat benim dönemimden Dara ve benden bir üst dönemden üç kişi daha ölmüştü. Cesetleri yan yana sıralayıp gözlerini kapattık.

İşimiz bittiğinde herkes sessizliğe gömüldü, sessizliği yalnızca boğuk ağlama sesleri bozuyordu. Geriye kırk kişi kadar kalmıştık ve kendimizi çok savunmasız hissediyorduk. Emmy'nin kendi döneminden kızların cesetlerinin yanı başına oturup parmaklarıyla yavaşça saçlarını taradığını gördüm ve yüreğim burkuldu.

"Bu olay Müdire'nin başının altından çıktı," dedi Cat sesi çatlayarak. "Bunu bize yapan o. Arkadaşlarımızı öldürmesinin, bizi öldürmeye teşebbüs etmesinin bedelini ödetmeliyiz ona."

"Bu saatten sonra elimizden ne gelir ki?" dedi Lauren, arkadaşı Sarah'nın cesedinin yanı başında dikildiği yere doğru baktım. "Müdire çoktan tüymüştür."

"Onu bulabilirim," dedim, elimdeki zonklamaya aldırış etmeden. Onu bulmak zorundaydım. Eğer onu bulursam, Reese'i de bulurdum. Ve Reese bana bel bağlamış durumdaydı.

“Peki ya sonra?” diye kahkaha attı Lauren sertçe. “Öldürecek miyiz onu?”

“Evet,” dedi Cat. “Aynen öyle yapacağız.”

Fikir birliğiyle yavaşça başlayıp gitgide artan bir uğultu yükseldi ama Lauren başını iki yana salladı. “Dışarıda hâlâ bir ayı dolanıyor. Bahçe kapısı açık. Bu ev de hapyutmuş durumdayız. Asıl bu konuda endişelenmemiz gerekmez mi?”

Cat bağırıp çağırmaya başladı ve odanın her yerine sesler yayıldı. Tek kelime etmeyen Julia’ya baktım. Başını boynuna gömen Carson’a dolamıştı kolunu. Onun arkadaşı yanındaydı. Benimse iki arkadaşım da kayıptı.

“Hey,” dedim nazikçe. “Bu konuda sen ne düşünüyorsun?”

Julia, münakaşa eden Cat ve Lauren’a, ardından da bana baktı. “Git Reese’i bul,” dedi. “Fazla vakti yok.”

Ona minnetle gülümseyip usulca geri çekilerek kapıya doğru yönelmeden önce sağlam elimle Julia’nın elini sıktım. Kimsenin bana bakmadığından emin olduktan sonra, hızla koridora çıktım. Dengesiz adımlarla ve zihnim hâlâ dumanın etkisinden kendine gelmeye çalışırken çabucak ana salona geri döndüm. Sol elim kalbimle aynı anda atıyor, bandajlarımdan hâlâ kanlar sızıyordu ve elimi bir daha asla eskisi gibi doğrultup bükemeyeceğimi biliyordum.

Pencerelerden dışarısi parlak, güneşli görünüyordu ve kulak verdiğimde ayının sesini duyabiliyordum, hemen kapının önünde burnundan keskin soluklar alıp veriyordu. Lindsay’nin bedeniyle işi bitmiş olmalıydı. Artık sıra geri kalanımızdaydı.

Müdire’nin, Reese’i alıkoyabileceği yalnızca birkaç güvenli yer vardı. Bunlardan biri kendi ofisiydi fakat buradan ofisinin kapısının açık olduğunu görebiliyordum, o yüzden ofise göz atma zahmetine girmedim. Çabucak ikinci kata çıktım, her adımım bir öncekinden daha kuvvetliydi. Müdire beni alaşağı etmeye çalışmış ama başaramamıştı; Reese’e de aynı-sını yapmasına izin vermeyecektim.

Revire giden merdivenlere açılan kapı işte oradaydı. Kapı aralıktı, sanki biri az önce oradan geçmişçesine hafifçe sallanıyordu. Fakat üçüncü katta çıt yoktu. Belki de Taylor ve Müdire pusuya yatmış, beni de tıpkı Reese gibi bir yere kapatmak için bekliyorlardı. Gerçi öyle bile olsa, herhangi bir planım yoktu. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Merdivenlerden çıktım, elimdeki ağrı gitgide beter bir hal aldıkça duvara yaslandım.

Revir karanlıktı, kapalı kapılar sabah güneşinin içeri sızmasını engelliyordu. Geçen sefer buraya Byatt'ı aramaya gelmiştim ve aradığım yanıtların çok uzakta olduğu hissine kapılmıştım. Artık yanıtlara ulaşmıştım; Byatt'ı adadan götürdüklerini ve tüm bu olaylarda Welch'in parmağı olduğunu biliyordum. Tüm bunlar yüzünden mücadele edecek takatim kalmamıştı. Artık gerçeklere ihtiyacım yoktu. Yaşamak istiyordum yalnızca.

Dar koridor boyunca saklanacak hiçbir yer yoktu. Sanırım burada yalnızdım. Kapı kapı gezip bir şeyler, herhangi bir şey duymak için kulak verdim. Ta ki koridordaki son kapıya, Byatt'ın iğne ve ipliğini bulduğum odaya gelene dek.

Kapı kilitliydi ve içeriden boğuk bir ses geliyordu, yatak gıcırtısı gibi bir ses.

Reese.

Sakin ol, dedim kendi kendime. Eğer Reese içerideyse, yanında bir başkası da olabilirdi. Parkelere uzanıp kapının alt tarafındaki üç-beş santimlik aralıktan sol gözümle baktım. Karyolanın ayakları ve yanına doğru çekilmiş tabureye benzer bir şey görünüyordu. Ne Müdire ne de Taylor vardı.

Üst taraftan başlayarak, sürgüleri teker teker açtım. Ta duvara dek çekilmişlerdi ve yalnızca sağ elim sağlam olduğundan sürgüleri geriye çekmek için var gücümle uğraşmam gerekti. Henüz kilitlerden ilkini açmayı becerebilmişken sesini duydum. Yumuşak ve belli belirsiz.

"Hetty?"

Alnımı kapiya yasladım. Bu, Reese'ti. Gerçekten de oydu.
"Hey. İyi misin?"

Bir anlık sessizlik ve ardından: "Sanırım."

"N'aptılar sana? Neden istiyorlarmış seni?"

"Onlar..." dedi ve sesi kısıldı, sersemlemiş gibiydi. "Adadan nasıl çıkabileceklerini öğrenmek istediler."

Müzik odasında başına aldığı darbe onu serseme çevirmiş olmalıydı ve konuşma şekli bir tuhaftı, sanki orada değilmiş gibi. Sıradaki sürgüyü çektim, zar zor ilerliyordu. "Sık dişini," dedim. "Seni oradan çıkaracağım."

Hızla soluk aldığını duydum ve sanırım tam bir şey söylemek üzereyken, birisi, Reese olmayan birisi, koridorun aşağısından ismimi seslendi.

Taylor.

Yavaşça arkama döndüm. Koridorun karanlığında silueti bulanık görünüyordu ama oradaydı. Durmuş beni izliyordu.

"Geri çekil," dedi. "Kapıdan uzaklaş."

"Taylor?"

Bana doğru birkaç adım ilerledi ve artık yüzünü, kemerine takılı olan bıçağı görebiliyordum. İyiden iyiye ona doğru dönerek, elime sarılı derme çatma bandajı görmesini sağladım. Eğer tehdit oluşturmadığımı düşünürse, belki bu durumdan paçayı kurtarabilirdik.

"Onunla konuşmak istemiştin yalnızca," diye yalan söyledim. "İyi olup olmadığından emin olmak istemiştin."

"Hadi oradan." Taylor'ın sesi boğuk ve sert çıkıyordu. "Kapıdan uzaklaş dedim sana."

"O iyi mi peki? Bunu söyle bari."

"Geri çekil. Derhâl."

Eskiden Taylor bizden biriydi. Ne olursa olsun bizleri bir nebze de olsa önemsiyordur diye düşünüyordum. Eğer üzerine gitmeye devam edersem belki ağzından laf alabilirdim. Belki ikinci bir şansım olurdu. "N'aptınız ona? Ona neden ihtiyacınız var? Bunu söylersen çekip gideceğim. Buraya hiç

gelmemişim gibi davranabiliriz.”

Taylor başını olumsuz anlamda salladı. “Gitmene izin vermeyeceğimi biliyorsun Hetty.”

En içten şekilde gülümsedim. “Elbette izin verebilirsin. Canın ne istiyorsa onu yapabilirsin.”

“Öyle yapıyorum zaten.” Bir adım daha yaklaştı. “Müdire ve ben bu siktiğimin adasından çekip gideceğiz. Ve bunu nasıl becerebileceğimizi bilen biri varsa, o da arkadaşın.”

Taylor’ın o gece Harker’ların evinde ne dediğini anımsadım. Daha iyisine layık olduğunu düşündüğü için Tekne Ekibi’nden ayrıldığını söylemişti. Tam bir palavraymış meğer. Bu yüzden görevi bırakmış, Reese’i yere yıkmış ve bizi o odada ölüme terk etmişti. Kaçmak için.

“Öylece elinizi kolunuzu sallayarak gitmenize izin vereceklerini mi sanıyorsun sahiden? Donanma ve HKM’nin?” Taylor bu kadar saf olamazdı. Ben öyleydim ve olanlar ortadaydı.

Omuz silkti. “Bunun bir önemi yok. Burada kalacak halimiz yok ya.”

“Peki ya geri kalanımız?”

“Bu sorudan gına geldi artık,” diye hırladı Taylor. “Peki ya ben, ha? Peki ya ben?”

Buna diyecek bir lafım yoktu, mideme oturmuş suçluluk duygusunu söküp atamıyordum. “Dinle, beni öylece öldüremezsin,” dedim onun yerine. Taylor alaylı alaylı güldü fakat Byatt gibi gülümsedim. “Adadan kaçmanın bir yolunu mu arıyorsun? Benimle gel o zaman, beraber buluruz.”

Bir adım daha yaklaştı. “Blöf yapıyorsun,” dedi Taylor.

“Hayır, hayır yapmıyorum. Sana söz veriyorum.” Fakat artık Taylor beni dinlemiyordu ve eli kemerine taktığı bıçağına uzandı.

“Kaldır şunu. Hadi ama, bunu yapmak zorunda değilsin,”

dedim, dudaklarımdan dökülen ikna edici sözler bir bir azalıyordu. Taylor'ı uzaklaştırmaya çalışmak için ileriye uzattığım elim zangır zangır titriyordu.

“Evet, zorundayım.”

Derhâl gitmeliydim. Fakat Taylor yolumu kapıyordu. Kurtuluş yoktu ve Taylor, beni yakalamak için üzerime atladı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Hızla, her şey o denli hızla oldu ki görüşüm bulanıklaştı. Taylor'ın üzerime doğru geldiğini, elinin ve bıçağının beyazlığını gördüm ve hangisinin hangisi olduğunu ayırt edemedim. O yüzden bana en yakın olanı kavrayıp diğerini savuşturdum. Ayağına sertçe bastım.

Taylor, dirseğini burnuma geçirdi ve geriye doğru sendeleye sendeleye duvara çarptım. Yaralı elim acıdan zonkluyor, saçlarım gözümün içine giriyor, ağızma kan doluyordu ve her yere, yanaklarıma ve kulaklarımin içine dek bulaştı.

Bıçağı hızla bana doğru fırladı. Taylor'ı hızla kendime doğru çekip kullanamaması için bıçağı yatay bir şekilde üzerime doğru bastırdım. Taylor ise bıçağı çevirmeye, üzerimde sürüklemeye, göğsümde derin bir kesik açmaya çalışıyordu. O yüzden birden, çok zorlamadan bıçağı doğrultup ittim ve kolayca saplandı. Taylor bunu bekliyordu âdeta.

"Aman Tanrım," dedim. "Aman Tanrım."

Taylor hızla bıçağı içinden çıkardı. Yere düştü. Bıçak da öyle.

Her yer kan gölüne döndü, kanamasını nasıl durduracağımı bilmiyordum.

"Hetty."

Herhangi bir şeyin kanamasını durdurabileceğini sanmıyordum. Taylor'ın gözleri seyirdi. Hızla titrerken boğulma

sesleri yükseldi, bir eliyle boşluğu tutmaya çalışırken, diğer elini kaburga kemiklerine bastırdı. Taylor, Welch'e ve Welch de Bay Harker'a dönüşüp her şey iç içe geçerek tekrar tekrar gerçekleşiyordu.

Arkamdan, başka bir yerden bir ses geldi. "Hetty. Hetty."

Kıpırdayamıyordum. Soluk alamıyordum. Taylor'ın kanı gitgide zemine yayılarak botlarımın burnuna değmek üzereydi. Eğer burada yeterince uzun süre dikilecek olursam, botlarımın dikişlerinden ve çoraplarımdan içeriye sızıp tenime de değebilirdi. Bu lekeden ömrüm boyunca kurtulamayacaktım.

"Gel de kapının kilidini aç," dedi Reese.

Reese.

Kan gölünün içinden çıkıp Taylor'ın bacaklarının üzerinden geçerken botlarımdan şap şap sesler çıkıyordu. Reese yeniden arka arkaya bana seslendi. Sesi, Taylor'ın ağzından fışkıran ve şırıldayarak yere akan kanın sesini bastırıyordu.

Omzum ağrıdığından kapıdaki her bir sürgüyü açmam biraz zaman aldı fakat mandalı kaldırıp kapıyı açtım.

Karyolanın üstü bomboştu, şilte şeritler halinde kanla lekelenmişti. Taburenin üzerinde bir telsiz ve bir kısa dalga radyo duruyordu; yanlarında ise pencereden içeri sızan güneşte parıldayan bir bıçak. Bıçağın kenarı kanla körelmişti ve bakmak istemiyordum çünkü Reese'in başına daha ne gelecekti? Fakat işte orada, bir köşede bekliyordu. Ay parıltısıyla yıkanmış saçları, perişan olmuş omzuyla Reese. Yanağında bir morluk belirmeye başlamıştı.

"Geçti," deyip gümüşü eliyle yanağımı kavradı, başparmağıyla ağzımın kenarına bastırdı. "Geçti."

"Bunu yapmak isteme—" diye girdim söze ama gerisi gelmedi.

"Mecburdun," dedi. Bunu duymanın beni daha iyi hissettirmesi gerektiğini biliyordum fakat boğazımın arka tarafı safradan yanıyordu. "Şimdi gitmemiz gerek."

"Gidip n'apacağız?" Bu durumdan kurtuluş yoktu.

“Adım adım ilerleyelim, tamam mı? Şimdilik, yalnızca aşağı inmemiz gerekiyor. Hepsi bu. Ve ardından her şeyin çaresine bakacağız.”

“Tamam,” dedim. Hâlâ bana bakıp hâlâ beklediği için, yeniden, bu kez daha güçlü bir şekilde söylemeyi denedim. “Tamam.”

Odadan çıkarken Reese, Taylor’ın cesedini görmemi engellemek için bana gözümü kapattırıp ona tutunmamı söyleyerek beni koridora çıkardı.

“N’aptılar sana?” diye sordum. O bıçak gözümün önünden gitmiyordu.

“Hiç,” dedi ve sesi neredeyse sakın geldi fakat titremesine engel olamıyordu. Midem düğümlendi.

“Sana hiçbir şey yapmadıktan sonra ne yaptılar peki?”

Reese yanıt vermedi. Fakat gözümü açtığımda botlarının dikişlerinden kan sızdığını gördüm. Bacaklarından birini sürüp bunu belli etmemeye çalışıyormuş gibi her adımını çekerek atıyordu. Sanki bıçağı ayak tabanlarına saplamışlardı.

Bu düşünceyi kafamdan attım. Eğer bu konuya kafa yorarsam, beni içten dışa perişan ederdi.

Merdivenlerin başında duraksadık, aşağıdan bir ses geliyordu. Giriş katında kızlar kapıya barikat kurmaya koyulmuşlardı yeniden. Müdire bunu durdurmaya çalışmıştı fakat kızlar buna izin vermeyecekti. Her ne kadar dile getirmiyor olsak da biliyordum ki her ikimiz de Müdire’nin nerede olduğunu merak ediyorduk. Kızlar onu buldular mı acaba? Yoksa bizi yakalayıp Reese’i yeniden bir yere mi kapatacaktı? Ben umurunda olmazdım ama Reese adayı avucunun içi gibi biliyordu. Eğer kaçmasına yardımcı olacaksa Reese’i asla bırakmayacaktı.

Ana salonda bir yerlerden büyük bir gümbürtü yükseldi ve kızlardan biri çığlığı bastı. Kızlardan yükselen panik bize

de yansıdı. Bir başka korkunç darbe daha. Birdenbire, o tit-reşimli inilti yankılandı kapının ardında.

Ayı arka arkaya vurarak kapıyı çökertmeye başladı. İçinde Tox varken, peşinde olduğu şeyi elde edene dek durmayacaktı.

“Hadi,” dedi Reese. Merdivenlerden koşarak indik ve arkamda bıraktığım kanlı ayak izlerini düşünmemeye çalıştım. Taylor’ın kanına bulanmış adımlarımı. Asma kata vardığımızda nabzım küt küt kulaklarımda atıyordu. Altımızda uzanan ana salonda kızlar bağırıyor, Julia bağıra çağıra emirler yağıdırıyordu. Bir başkasıysa usul usul, iç çeke çeke ağlıyordu.

Ana merdivenden hızla inerken ortalığın kıyamet yerine döndüğünü gördük. Ayı, var gücüyle abanıp vururken ön kapılar zangırdıyordu. İki kız aralarında bir dosya dolabı taşıyarak ikinci kattan peşimiz sıra geliyordu. Bir avuç kız, kanepelerin kapıların arkasına çekildiği yere çömelmiş, yıkılmamaları için arkalarını sağlamlaştırıyordu.

“Hetty,” diye seslendi Julia bizi görünce. Barikatın yanında dikilmiş, tüm durumu yönetiyordu. “Onu bulmuşsun.”

Julia’nın yanına gittik. Dosya dolabını taşıyan kızlar palıdır küldür yanımızdan geçerken apar topar kenara çekildik.

“Neler oluyor? diye sordu Reese. “Ayı önceden böyle değildi.”

Julia başıyla onayladı. “Kokuyu almış olmalı. Hetty’nin müzik odasındaki kanının kokusunu.”

Bandajım kana bulanmıştı fakat yukarıdaki kan gölüyle kıyaslanamazdı bile.

“Kahretsin,” dedi Reese. “...bak.” Bakışlarını takip ederek ön kapıların çökmeye başladığını gördüm. Restore edilmiş ve emniyetli endüstriyel kilit, ayı tekrar tekrar tosladıkça kırılıyordu. Ses kalp atışı misali gümbür gümbür yükseliyor ve kapılar zangırdıyordu.

“Geri çekilin,” dedi Julia. Ardından, kapının menteşeleri zangırdarken çığlık çığlığa bağırdı. “Herkes geri çekilsin.”

Kilit kırıldı ve kapılar yıkılarak açıldı. Güneş ve soğuk rüzgâr içeri hızla doldu. Ayı, kemikleri görünen ağzını şiddetle açıp kapatıyordu. Kanepeler, sıralar paramparça olup şarapnel misali etrafa saçılıp savruldu. Kapıların menteşeleri söküldü ve kapılar çökünce kızlar altında kaldı. Çığlıklar duyuyor ve ileride duran devasa silueti görüyordum, ayı ilerledikçe homurtusu yeri göğü inletiyordu.

“Güney kanadı!” diye bağırdı Julia. “Güney kanadına gidi!” Hâlâ ayakta olan her kim varsa hızla koştu. Olduğum yere çakılıp kalmış halde, ayının yıkıntısının altından kan içindeki elleri ve dizlerinin üzerinde sürüne sürüne çıkmaya çalışan küçük Emmy’yi seyretmesini izledim.

En azından bunu yapabiliirdim.

“Hetty,” dedi Reese. “Yapma.”

Fakat koşup Cat’i itip geçerek kanepelerden bir tanesinden geriye kalanların üzerinden atladım.

“Emmy,” diye seslendim.

Ayı yukarıya bakıp kokuşmuş bakışını bana sabitledi ve Emmy sürünerek bana doğru ilerledi. Dirseği sertçe kaval kemiğime çarptı. Sağlam kolumu beline dolayıp onu kaldırdım.

“Git,” dedim, “...git. Hemen arkadayım.”

“Acele et!” diye bağırdığını duydum Reese’in. Bir adım geriye gittim yavaşça, ayı ve Emmy’nin arasında duruyordum. Fakat şiddetle ağzını açıp kapatıyordu ve hayatta kalma içgüdüleriyle arkamı döndüğüm gibi güney kanadına doğru fırladım. Adrenalinden tüm duyularım keskinleşti ve kendimi olduğumdan daha güçlü hissettim. Hızla ilerledim. Reese beni koridorun ağzında bekliyordu. Kapıları açık tutmuşlardı.

“Gir, gir,” dedi ve omzumun üzerinden son bir kez arkama baktım. Ayı, yıkıntısının altında gözüne darbe almış bir kızın cesedini kokluyordu.

Reese beni koridorun daha da aşağısına, beni bekleyen kalabalığın içine doğru götürdü, Julia ve Cat ise çift kanatlı kapıları kapatıyordu. Böylece güney kanadı evin geri kalan

kısmına kapandı. Kızlar çoktan sınıflara ve ofislere dalmış, bir başka barikat yapmak için sıraları koridora doğru sürük-lüyorlardı.

Daha ne kadar süre barikat yapmaya devam edebilirdik ki? Sıradaki kapıların kırılmasına ne kadar vardı? O zaman ne olacaktı peki?

Ayı bizlere haykırarak homurdanıp inlerken, koridor ka-pılarının sesleri bastırdığı pek söylenemezdi. Emmy duva-rın kenarına çömelmiş, patlayan dudağıyla ilgilenip yarılan avucunu sıkıştırarak kapatmaya çalışıyordu. Emmy'nin etra-fında ise yaralanmış, aç, yapayalnız ve ölmekte olan birçok kız daha vardı. Hepsi benim suçumdu. Her şeyi ben bu hale getirmiştım.

"Çıkış yolumuz var mı? dedim. "Müdire'ye söylemedin fa-kat bana söyle, Reese. Adayı terk edebilir miyiz?"

Uzun bir müddet bana bakıp ardından iç geçirdi. "Sanı-rım var, evet."

Şaka mı yapıyordu? Onu diğerlerinden uzağa çektim. "Daha önce niye kullanmadın bu çıkış yolunu?"

"Önceleri çitlerin ötesine geçebileceğimi bilmiyordum," dedi bakışlarını benden kaçırarak. "Ve sonra geçebildim ama bu yer benim her şeyim."

Sertçe yutkunup Bay Harker'ın karanlıktaki suratını, bom-boş bakan gözlerini ve kararmış dişlerini gözümün önünden uzaklaştırdım. "Ya şimdi?"

Omuz silkti. "Gelmemi istiyorsun."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Diğerlerinden yavaş yavaş uzaklaşıp koridordan aşağıya oradan da mutfığa doğru kıvrılan köşeye doğru döndüğümüzde kimsenin ruhu bile duymadı.

Orada bir kapı vardı, kimsenin kullanmadığı bir acil çıkış kapısı. Alarmlar hâlâ devreye girebilirdi fakat artık bu konuda endişelenmenin bir anlamı yoktu.

Müdire'nin köşe ofisinin önünden geçerken donakaldım. Kapı önceden açıktı ama şimdi yarı kapalıydı. Aralıktan baktığımda, içeride bir kutu dolusu yiyecek gördüm ve ardından birisi kutunun önünden geçip görüş alanımı kapattı. Müdire olmalıydı. Erzakı istifliyordu, Raxter'ı terk ederken yanımıza almamız gereken erzakı.

Kapı kilitli değildi fakat iterek açmaya çalıştığımda, içeride duran bir şeye takılıp durdu. "İzninizle," dedi içeriden birisi, kızgın bir ses tonuyla. "Buraya girmeniz yasak."

Kahkahayı basacak gibi oldum. Sanki artık kuralların bir önemi vardı.

Yeniden deneyip bu kez kapıya omuz attım, gıcırdayarak ağır ağır açıldı. Gözümü kırıştıtırıp upuzun ofis pencerelelerinden içeriye akın eden güneşe karşı gözümü kısıtım ve pencerelerin önünde ana hatları belli oldu; omuzları düşmüş, topuzu bozulmuştu.

Bir koli dolusu su şişesinin yanı başında dikilmiş ve eski,

devasa çalışma masasının yanında tanıdık kutular istiflenmişti. Yiyecekler, erzak; hepsi kilerden, hepsi bizlerden çalınmıştı. Aralarına Donanma'nın eskiden yolladığı türden paket paket tıbbi gereçler de karışmıştı. Küçük ilk yardım çantaları, kâğıt yığınları, revir kayıtları ve ormanda bulduğum türden soğutucular.

Ne zamandır bunca şeyi istifliyordu? Ne zamandır yalnızca kendi çıkarlarını gözetiyordu?

Reese'in önüne geçtim çünkü yeniden gitmesine izin vermeyecektim ama Reese beni kenara itti ve Müdire'ye bir kez daha baktığım zaman bunun nedenini anladım. Kan çanağına dönmüş gözler, zangır zangır titreyen parmaklar. Gömleğinin etek ucuyla oynarken gergin bir kahkaha attı.

"Kızlar, gitmenizi istemek zorundayım," dedi ve sesinin çatladığını duydum. Korkuyordu. *Bizden* korkuyordu.

"Neler oluyor burada?" diye sordum. "N'apıyorsunuz tüm bunlarla? Bunların hepsi bize ait."

Ellerini kumaş pantolonunun üzerine silip sanki ağzından parlak, pembe renkli irinler akıyormuşçasına tırnaklarının arasına dolan kurumuş kan birikintileriyle oynadı. "Hiç. Envanter yapıyorum yalnızca."

Öfke bir tufan misali hızla büyüyerek yeniden vurdu beni, ta ki içinde boğulmaya başlayana dek. "Hiç derken? Müzik odasında yaptığınız şey gibi mi?"

Reese beni tutmaya çalışıyordu fakat elini itip hızla ilerledim. Müdire duvara doğru geri çekildi ve elimden bir kaza çıkmaması için var gücümle mücadele ettim kendimle.

"Bizi kilitlediniz!" diye haykırdım. "Bizi öldürmeye çalıştınız!"

"Hayır," dedi Müdire, gözleri fıldır fıldırdı. "...hayır, hayır. Yanlış anlamışsın. Ben sizlere yardım etmeye çalışıyordum yalnızca." Bana hafifçe gülümsedi. "Bunların hepsi size yardım etmek için."

Reese aniden arkamda kahkahayı basıverdi. "Bize ma-

val okumayın. Eğer bizlere yardım etmek istiyor olsaydınız, bunu çok uzun zaman önce yapardınız.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Ah, hadi ama.” Geriye doğru çekilip Reese’in önüne doğru geçmesine müsaade ettim, yüzü merhametsiz bir tür hazla aydınlanmıştı. “Kız kızayız şurada. Bize karşı dürüst olabilirsiniz.” Müdire yanıt vermeyince Reese başını salladı. “Ne düşündüğümü size söyleyeyim o halde. Bence hep kaçmayı planlıyordunuz. Bence en başından beri kaçış planınız hazırды. Bizi tedavi edememeleri ihtimaline karşı, öyle değil mi? Fakat sizi arkada bıraktılar ve bu yüzden bana ihtiyacınız vardı.”

“Öyle olmadı.”

“Açıklayın o halde.”

“Yıllar evvel bir şeyler olup bittiğini biliyorduk,” dedi Müdire, artık saçmalayarak. “Kışlar çok ılıman geçiyordu ve süsenler büyümeye devam ediyordu ve bize sordular –Nash Karargâhı’ndan, Donanma’dan, HKM’den insanlar– fakat tek istedikleri Raxter’a erişimdi. Sağda solda birkaç deney yapmaktı. Fakat Tox gibi bir şeyi beklemiyorduk. Size yemin ederim ki böyle bir şeyin patlak vereceği aklımızın ucundan geçmedi, aklımın ucundan geçmedi.”

Kesinlikle yalan söylüyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Müdire gayet iyi biliyordu. Tox patlak vermeden önce bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Ve yine de bizi burada tutmuştu.

“Sizin hayatınızı tehlikeye atacağını hiç aklınızın ucundan geçirmediğiniz demek istediniz herhalde,” dedi Reese. “Fakat geri kalanımız, almaya değer bir risktik, öyle değil mi? Babam, daima bana sizin yanlış işlerin peşinde koştuğunuzu, size güvenmemem gerektiğini söylerdi ve artık bunun nedenini biliyorum.”

Ardı ardına bu yerin ağırlığı altında kalan insanlar, yalan üstüne yalan... artık usanmıştım. Bu yüzleşmelerden, içimizden kan misali fışkıran sırlardan. Uzanıp bana bakana dek

Reese'in montunu çekiştirdim.

"Hadi," dedim. İlk başta beni duyup duymadığından emin olamadım, ardından yüz ifadesi yumuşadı. "Bırakalım da kendi pisliğinde boğulsun."

Reese başını iki yana salladı. "Bizi kurtarabilirdi. O gazı kahrolası okyanusa fırlatabilirdi gayet."

Evet, biliyordum. Ben de öyle.

Derin bir soluk alıp midemin düğümlenmesini göz ardı ettim. "Fakat şu anda kendimizi kurtarabiliriz. Lütfen, Reese. Hadi gidelim."

Tir tir titreyen ve beni fal taşı gibi açılmış, çaresiz gözlerle izleyen Müdire'ye göz ucuyla baktı. "Eğer kılını kıpırdatacak olursa yemin ederim ki—"

"Kıpırdatmayacak," diye araya girdim. "Değil mi?"

"Kıpırdatmayacağım," dedi Müdire, isterik bir şekilde başını sallayarak.

Reese iç çekti ve gerginliğini biraz olsun attığını gördüm. Omuzları düştü, başını öne eğdi. "Sen yiyecek bakın," dedi usulca. "Ben de suları alacağım."

"Teşekkürler," dedim. "Hemen halledip gideceğiz, söz veriyorum."

Müdire duvara yapışmış, avuçlarını dışa doğru açmıştı, o yüzden sırtımı ona döndüm, eğer istiyorsa Reese gözcülük edebilirdi. Duvara asılı kitap raflarının üzerinde bir kanvas sırt çantası duruyordu; halihazırda içi yarısına kadar bir tabanca ve birkaç kutu mühimmatla doldurulmuştu. Tabancayı alıp şarjörünü kontrol ederek Reese'e uzattım. Omzu yaralı olabilirdi fakat ben daha önce hiç tabancayla ateş etmemiştim ve o daha keskin nişancıydı. Umarım ona duruşunu nasıl değiştireceğiyle ilgili öğrettiklerimi hatırlıyordu.

Tabancayı kot pantolonunun beline sokup su şişşelerinin bulunduğu kolinin yanına çömeldi. Suların üzerindeki plastik ambalaj yırtılarak açılmış ve şişşelerden birkaçı zemine yuvarlanmıştı.

“Sen şunları al,” dedi, yanımda duran içi ağzına kadar kurutulmuş et ve kraker paketleriyle dolu olan koliyi başıyla işaret ederek. “Ben birkaç tane işaret fişegi alacağım. Ve şu ilk yardım çantalarından bir tanesini.”

Sırt çantasını alabildiğine yiyeceklerle doldurdum. Bir tuhaf-lık vardı, kolinin dibinde bir kâğıt yığını vardı, sanki Müdire okul kayıtlarından bazılarını içine koymuştu. Kâğıtları çıkarıp şöyle bir göz gezdirdim, Reese omzumun üzerinden kâğıtlara baktı ama yazılar epey küçüktü ve gözüm ağrıyor, biraz olsun dinlenmeye can atıyordu, o yüzden kâğıtları sırt çantasının derinliklerine tıktırdım. Onlara sonra göz atardık.

Reese su şişelerinin yanına geri döndü fakat birkaç dakika geçmeden bana seslendi, gözümü kısarak ona baktım. Şişelerden biri elindeydi, şişenin kapağı açılmıştı.

“N’oldu?” diye sordum.

“Şişe açılmış. Mührü kırılmış.”

Müdire’nin içeri girdiğimiz zamanki hali, kolinin başında dikilişi geldi gözümün önüne. Ellerinde bir şey vardı. Şimdi ona bakıyor, onunla göz göze gelmeye çalışıyordum fakat dümdüz karşıya dikmişti gözlerini.

“O şişe mi açılmış yalnızca?” diye sordum.

Reese kolinin içinden bir şişe daha alıp kapağını çevirdi. “Bu da öyle.” Çabucak yanına gittim ve şişeleri inceledik. Her şişenin kapağı kolayca açılıyordu, mühürleri ise çoktan kırılmıştı.

“Kahretsin,” dedim fakat Reese çoktan ayağa kalkmış, Müdire’nin üzerine yürüyordu.

“N’aptın sen?” dedi yavaşça.

Dizlerimin altındaki zemin ıslanmış, kot pantolonumun içine de su sızıyordu. Müdire su şişeleriyle bir şekilde oynamış olmalıydı ama neden?

Şişelerden birini ışığa doğru tuttum. İlk bakışta fark etmedim fakat ardından... işte orada. Şişenin dibinde karabarut tanecikleri toplanmıştı.

Onu itekleyip giderken Reese de arkamdan fırladı. Müdire kendini geriye çekti ama parmaklarımı kumaş pantolonunun ceplerine geçirdiğim gibi onu kendime doğru çektim. Haklıyım, haklı olduğumu biliyordum ve keşke şaşırabilseydim fakat tekrar tekrar aynı şey oluyordu. Her şey tekrarlanıyordu.

“Hetty,” dedi Reese, “neymiş?”

Müdire benden kaçmaya çalıştı fakat omzumu göğsüne dayayıp onu dümdüz yere mıhladım.

“Fişekleri kontrol et,” dedim Reese’e. “Anlayacaksın.”

“Amacım kimseye zarar vermek değildi,” diye savundu kendini Müdire. “Sadece yardım etmek istemiştim.”

“Ah,” dedi Reese arkamdan ve arkama dönmeden bile neden bahsettiğini anladım. Fişeklerden bazıları çoktan kırılarak açılmış, eski Silah Ekibi kızlarının bizlere öğrettikleri gibi içlerindeki barutlar boşaltılmıştı. Birazcık barutun Tox’lu bir bünyeye neler yapabileceğini ilk ne zaman keşfetmiştik hiç bilmiyordum. Sorduğum zaman kimse anlatmamıştı. Fakat yavaş yavaş öldürdüğünü biliyordum, tıpkı uykudaymışsınız gibi ama sizi acı içinde kıvrandıran bir uykuda.

“Karabarutları suların içine döktün, değil mi?” dedim, o denli dibine girdim ki tükürüğüm Müdire’nin yanağına bulaştı.

Ben henüz geriye çekilemeden Müdire yüzümü ellerinin arasına alıp bana baktı, yüzümü sıkıca kavramaya devam ederken bile yumuşak bir yüz ifadesi takındı. “Beni dinlemek zorundasın,” dedi. “İyiliğiniz için.”

“Bırak onu,” dedi Reese fakat Müdire aldırış etmedi.

“Yoldalar, Hetty. Bir uçak gemisinden yola çıkan jetler.” Sesi kısılıp boğuk bir fısıltı misali çıktı. “Neler yapabileceklerini biliyorsun.”

Biliyordum. Donanma üssünde yaşarken bir şeyler duyduğumdan değil. Duymamıştım. Bu da zaten kelimelerden daha açıktı.

Ellerini üzerimden çekip geriye doğru adım attım. “Neden şimdi? Bir buçuk yılları vardı. Değişen ne?”

“Tox, araştırma ekibinden birisine bulaştı,” dedi Müdire, “...ve ardından içinizden biri de karantinayı kırdı.”

Ayakta durabilmek için var gücümle çabaladım, suçluluk duygusunun altında eziliyordum ve bu his tıpkı boğulmaya benziyordu, farkı bunu belli edemiyor olmamdı. Müdire’nin karantinayı kıranın biz olduğumuzu bilmesine izin veremezdim.

“Kayda değer olmayan bir sonuç için çok büyük bir riske girmek olur,” diye devam etti söze. “Tox’a çare bulamazlar. Daha geniş çaplı bir araştırma yapabilmiş olsalardı eğer belki—”

“Daha geniş çaplı mı?” Zihnimde tam olarak netleştiremediğim bir anı geldi aklıma; gözümü kapatıp dalga dalga aklıma gelinceye dek son birkaç günü gözden geçirdim. O gün iskelede, ölmeden hemen önce Welch’in dedikleri geldi aklıma. Hepimizi deneye tabi tutmak istediklerini, yiyecekler üzerinde deney yapmak istediklerini söylemişti fakat onlara engel olmuştu.

“Welch bizden biriydi,” dedim. “Öyle değil mi?”

Müdire kaşlarını çatı. “Bizden biriydi derken neyi kastettiğini bilmiyorum Hetty fakat Welch, tüm öğrencilerin deneye tabi tutulmasına şiddetle karşıydı, bunun gereksiz yere acı çekmeye neden olacağını düşünüyordu.” Gergin gergin gülümsedi. “Bana kalırsa yanıldığı ortada.”

“Welch kendini öldürdü.” Titredim ve Reese yaklaşıp elini belimin üzerine koydu. “Planlarınız yüzünden canına kıydı.”

“Unutmayalım ki,” dedi Müdire, yüzünde bu konudan rahatsızlık duyduğunu gösteren bir ifadeyle, “...Welch, eleştirel düşünme yetisine sahip, yetişkin bir kadındı. Kendi seçimlerini yaptı. Bu seçimlerden sorumlu tutulamam.”

Müdire haklıydı. Welch seçimini yapmıştı. Kontamine erzakı okyanusa fırlattığı, bu konuda Müdire’ye yalan söylememizi istediği her an bizi seçmişti.

Yanılmıştım. Bunca zamandır onun hakkında yanılmıştım. Artık daha fazla burada kalamazdım. Yaptığım tüm hata-

lar bizi gittikçe daha da dibe batırıyordu ve burası bensiz çok daha iyi olurdu, jetler geldiğinde bile.

“Hetty,” dedi Reese arkamdan. Diğer kızlar kapılara barikat yapmak amacıyla sıra, bank ne olursa bulmak için yakındaki bir sınıfa akın ederken, koridorda gitgide yükselen konuşma seslerini duydum.

Müdire’ye baktım. “Jetlerin gelmesine ne kadar var?”

“Karanlık çöktüğünde burada olurlar.”

Hepsi bu. Bir gün. Bir jet filosu gelip onu haritadan silinceye dek Raxter’ın yalnızca bir günü vardı. Zihnimde babamın sesi yankılanıyor, olabildiğince hızlı bir şekilde, olabildiğince uzağa kaçmamı söylüyordu. Kaçacaktım da. Fakat aklımı kurcalayan son bir şey vardı. “Neden suların içine karabarut dökme zahmetine girdiniz?” diye sordum, “...hepimiz öleceğiz madem?”

Müdire nazikçe öksürdü. “Böylesi daha insani.”

“İnsani mi?” Az daha kahkaha atıyordum. İnanılır gibi değildi. “Bizi gazla zehirlerken neredeydi bu insanlığınız?”

“Gaz mı?” dedi Reese arkamdan, dehşete düşmüş bir sesle. Olanlardan haberi olmadığını unutmuştum.

“İşe yaraması gerekiyordu,” diye üsteledi Müdire. “Sanırım size verdiğim doz yeterince yoğun değildi. Arkadaşında işe yaradı neticede.”

Bir anlığına burada değilmişim gibi hissettim. Raxter’a geldiğim o ilk güne geri dönüp feribotta Byatt’ın beni izlemesini düşündüm. Gülümsemesi tüm hayatım boyunca beklediğim bir şey gibiydi âdeta, gülümsemesiyle kendimi özel biri gibi hissetmişim.

“Hayır,” dedim. “Hayır, anlamıyorum. Neden bahsediyorsunuz?”

“Arkadaşın. Bayan Winsor.”

Nefesim daraldı. Reese sessizce küfretti.

Fakat Müdire directti. “Duyduğuma göre araştırmalara çok yardımı dokunmuştu.”

“‘Dokunmuştu’ derken?” Fakat biliyordum, ne diyeceğini biliyordum.

“O öldü.” Müdire omuz silkti. “HKM, dün bir ara gaz dozajını uyguladı.”

Sanki merkezim yok olmuşçasına bomboş hissettim kendimi. İçimden söküp alınmıştı sanki. Byatt ölmüş olamazdı. Yaşlar gözüme batıyor ve tüm bedenim titriyordu. “Size inanmıyorum,” dedim. “İnanmıyorum, inanmıyorum.”

“Bunun pek bir önemi yok.”

Göz açıp kapayıncaya dek kendimi odanın öbür yanında buldum. Müdire’nin suratını tırmalıyordum. Çılgılığı bastı ve tırnaklarımla yanağı boyunca ince bir çizgi oluştururken yüzü kanadı. Reese beni belimden tuttuğu gibi geriye çekti, beni Müdire’den sürükleyerek uzaklaştırırken bacaklarım çılgına dönmüş şekilde tepiniyordu.

“Yalan söylüyor,” dedim. “Byatt’ı tanımıyor. Anlamıyor.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Reese kulağıma. “Haklısın. Fakat vakit daralıyor. Dediğin gibi, tamam mı? Gitmeliyiz.”

“Evet.” Sertçe yutkunup vücudumu gevşemeye zorladım. “Önce bir şey yapmam lazım. Bir tanesi dışında tüm suları dök.”

“Hayır,” dedi Müdire, “...hayır, hayır, bekle.” Reese beni bırakıp önkolumu Müdire’nin boynuna dayamama müsaade etti.

“Bu iş burada bitti,” dedim. Arkamda Reese suları boşaltmaya başladı. Zemin kapkara olup kayganlaşıyor, Müdire ise ağlıyordu.

Byatt ölmemişti. Buna inanmıyordum. Müdire daha önce de yalan söylemişti ve şimdi de söylüyor olabilirdi. Söz verdiğim gibi Byatt’ı bulacaktım. Ve onu bulduğumda, bunu onun uğruna yaptığımı anlatacaktım ona.

Kolumu Müdire’nin boğazından indiridim. Reese’e geri uzandım ve kalan son şişeyi sağlam elimle tuttum. Byatt için, Bay Harker için ve bizim için.

“Bunu içmemiz mi gerekiyordu?” dedim, şişeyi dudağıma götürerek. Müdire başıyla onayladı.

“Sizin iyiliğiniz için,” dedi Müdire. “O kadar acı çekmek istemezsiniz. Söz veriyorum, tereyağından kıl çeker gibi olacak.”

“Evet.” Suyu bakıp dudaklarımı yaladım. Yeniden Müdire’ye baktığımda gözlerinde bir sevecenlik ifadesiyle beni izlediğini gördüm ve omzuma dokunmak için uzandı.

“Canın yanmayacak,” dedi usulca.

Ona doğru yaklaştım. “Kanıtla o halde.”

Soluğu kesildi ve şişeyi aldığım gibi ağzına sokup var gücümle çenesine abandım ve su dökülürken çenesini açık tuttum.

Altımda debelenirken boğuk bir feryat ve inilti yükseldi. Su elimden aşağıya akıp Müdire’nin gömleğinin önünü sırlıklam etti. Yutkunmamaya çalışabilirdi ama er ya da geç yutkunmak zorunda kalacaktı. Avucumun içine değen dudakları ıslaktı fakat pes etmedim, şişeyi daha da bastırıp alnımı alnına dayadım. Bunu bize o yapmıştı. Şimdi ise sıra bizdeydi.

Burnundan sümük akıyor ve spazmlardan bedeni sarsılırken boğulmaya başlıyordu. Boğazını izliyor, bekliyor, bekliyordum ve nihayet, yutkunurken inil dedi.

Kalça kalçaya yapışık şekilde kaldım yanında, ta ki bedeni gevşeyip artık onu tutamayana dek. Geriye çekilip bedeninin yere yığılmasına izin verdim. Elleri ve dizlerinin üzerinde durmuş, nefessiz kalmıştı. Ufak görünüyordu. Bir deri bir kemik kalmış el bileklerini görebiliyordum, teni sararmış ve solgun görünüyordu. Su şişesini buruşturup yanına fırlattım.

“Bırak onu da gidelim. Dışarısı darmaduman,” dedi Reese.

Ambale olmuş halde ona baktım, başıyla koridoru işaret etti. Ana koridorun çift kanatlı kapıları darbe üstüne darbe alıyordu. Eğer ön kapılar dayanmadıysa, bu kapıların dayanma şansı hiç yok demekti. Julia’nın diğer kızlara haykırdığını,

barikatı desteklemeye devam etmeleri için onları teşvik ettiğini duyabiliyordum. Fakat faydası yoktu.

“Peki,” dedim.

Sırt çantasını kaldırdım, ağırlığının altında birazcık sendeledim fakat çok geçmeden sırtıma taktım ve ofisten çıktık. Mutfğa varana dek bir kez olsun ardımıza bakmadık. Sonra diğer kızlardan hiçbirinin peşimizden gelmediğine emin olmak için arkamızı kontrol ettim.

Boş mekân ve çığlık sesleri. Acele etmeliydik.

Reese acil çıkış kapısına doğru yöneldi, kapının üzerindeki levha karanlık ve kırık. Reese’in peşi sıra gittim. Önden gidip kapıyı birkaç santim aralayarak dışarıya baktı.

“Güvenli görünüyor.”

Kahkaha attım hafifçe. “Her halükârda, gidiyoruz.”

Gümüşi elini bana uzattı, ben de tuttum. “Yanımdan ayrılma,” dedi, “...ve ben de senin yanından ayrılmayacağım, anlaştık mı?”

Gözümü kapattım. Ardımda Raxter, önümdeyse kimbilir neler vardı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Acil çıkış kapısı bizi okul arazisinin güney tarafına çıkardı. İyiden iyiye sabah olurken bulutların arasından güçlü bir güneş ışığı süzülüyordu. İlerimizdeki çimenlik alan bomboştu, okyanusla aramızda yalnızca birkaç tane çam ağacı duruyordu. Sağımda, kırağıyla örtülmüş yaklaşık doksan metrelik çimenlik alanın sonunda çitler ve çıkış yolu vardı.

“Eğer ayrılacak olursak,” dedi Reese, “...evime git. Seninle orada buluşurum.”

“Peki ya sonra?”

“Babamın teknesi,” dedi. “Daha ziyade küçük bir sandal, sanırım. Sahilde bir yerlerde saklı.”

Evin içinden bir gümbürtü geldi, kapılardan biri çökmüştü muhtemelen. Diğer kızların ciyak ciyak bağırışlarını duydum. Reese’in elini sıktım. Sanırım jetler geliyordu. Bunun kulağa bir bahane gibi gelmesinden nefret ediyordum.

“Üç deyince,” dedi Reese. “Bahçe kapısına koş.”

Başımla onayladım ve birlikte fısıldadık, “Bir. İki. Üç.”

O denli hızla koşuyorduk ki nefesim kesiliyordu ve tüm kuvvetimi bacaklarıma verdiğimden ağzım gevşedi. Gökten yılın ilk karı düşüp yanaklarıma battı. Sırt çantası fazla gevşekti, bir o yana bir bu yana fırlıyordu. Tökezledim fakat Reese düşmeme izin vermedi.

“Geldik sayılır!” diye bağırdı.

Çitler belirdi ama duramazdım. Yorgundum, ölesiye yorgundum ve bacaklarım tutmuyordu, adımlarım kontrolden çıkıyordu. Fakat nihayet, bahçe kapısına vardık.

Tökezleyerek durduk. Elim zonkluyor ve Reese ardında karın üzerinde kan izleri bırakıyordu fakat ağzımın içindeki adrenalin hissi keskin ve acıydı, rüzgâr yüzüme yüzüme esiyordu. Hayattaydım. Burada ve hayattaydım.

Reese tabancayı belinden çıkarırken ben de sırt çantasının kayışlarını sıkılaştırdım. Önümüzde bahçe kapısı açıktı. Reese tabancayı kaldırırken acıdan dudağını ısırды, pozisyonunu ve ateş eden elini tıpkı ona öğrettiğim gibi ayarlamıştı ve tabancasını bahçe kapısının ötesindeki ağaçları saran gölgelik alana doğrultuyordu.

“Ne olur ne olmaz,” dedi.

Kahkaha atacak gibi oldum.

Evine başka bir yoldan gittik. Ormanın derinliklerinden uzak durarak, ağaçların arasından uzanan ince, uzun geyik patikalarından ilerliyorduk, her ikimiz de bilmediğimiz tehlikelerden ziyade bildiğimiz tehlikelerle karşılaşmayı tercih ederdik.

Ormana tuhaf bir sessizlik hâkimdi, Raxter için bile tuhaftı. Kar toprağın üzerini lekelemişti ve normalde kışın başlarında yağmadığı kadar sık yağıyordu. Ayak izleri var mı yok mu diye toprağı yakından inceledik fakat ne zaman bir ayak izi bulacak olsak izler geriye, okula doğru gidiyordu. Burada güvende olmamızı diğer kızlara borçluyduk.

Nihayet, Harker’ların yıkık dökük evi belirdi ileride. Kırpiklerime düşen kar tanelerini kırıştırtarak uzaklaştırıp biraz soluklanabilmeyi umarak hızla ilerledim.

Reese önden gidip dalgınlıkla ayaklarını kapıda sildi ve bunu görünce yüreğim burkuldu. Ardından iç çekip hıçkırıklara boğuldu. Unutmuştum. Bay Harker. Cesedi.

Onu teselli edecek cümleler sarf etmeye hazırlanarak sağlam elimi Reese’in omzuna koydum ve yanına geçtim. Fa-

kat kelimelerimin hiçbir faydası dokunmayacaktı çünkü Bay Harker'dan geriye kalanların etrafına üç tane gri tilki üşüşmüştü, gövdesini parçalarlarken ağızlarından siyah kanlar damlıyordu.

“Uzak durun ondan!” diye haykırdı Reese. Tabancayı kaldırıp tilkilerin arasına ateş etti, ne nişan alışı ne de pozisyonu doğrudu. “Gidin!”

Tilkilerden biri evin duvarındaki yarığın içinden fırlayıp sazlıkların içinde gözden kayboldu fakat diğer ikisi yalnızca başlarını kaldırıp bize baktı. Reese'in umurunda değildi gerçi. Cesede doğru sendeleye sendeleye gidip onu durdurmaya çalışırken elimi uzaklaştırdı. Babasının ayak ucunda, elleri ve dizlerinin üzerine yığılıverdi. Bay Harker'ın botlarından tekinin bağcıkları çözülmüştü, diğer botundan ise çizgili çorabı görünüyordu.

Tilkiler, sanki onlardan biriymişçesine Reese'i sakince karşıladılar, ben yaklaştığımda ise yüksek perdeden çığlıklar atarak sıçrayıp duvardaki yarıklardan kıvrılıp gittiler.

“Reese?” dedim. Dizlerinin üzerinde oturdu ve silmeden önce yanağından süzülen bir damla gözyaşını gördüm.

“Buradan gidebilir miyiz artık?” dedi.

Adanın kıyısı boyunca daha da batıya doğru ilerledik. Plajdan gitmek çok daha kolay olsa da Reese bizi ağaçların içinden götürüyordu, böylece hâlâ dalların altında gizlenmiş oluyorduk.

Raxter'ın kıyısı burada değişmeye başlıyor, arazi neredeyse gözenekli bir hal alıyordu. Sonra sivri kaya yığınlarına, ardından da adanın diğer ucunda bataklığa dönüşüyordu. Evinden ayrıldığımızda Reese'e nereye gittiğimizi sordum fakat yalnızca başını iki yana sallayıp beni peşi sıra sürükledi. Bir hafta önce olsa bu tavrını “inatçı” olarak nitelendirirdim ama bu, Reese'in utanmış haliydi çünkü nereye gittiğimizi sormuştum ve Reese tam olarak emin değildi.

Artık yol kayalıklaşıyordu. Reese kaşlarını çatıp dikkatle kıyıya doğru bakarak, bizi ağaçların içinden yavaş yavaş çıkardı.

“Az kaldı,” dedi, başımla onayladım. *Üstüne gitme*, dedim kendi kendime. Aradığı şeyi bulacaktı.

İlerlemeye devam ettik; bedenlerimiz gergindi, her adımla birlikte sırt çantası omuzlarımda daha da ağırlaşıyordu. Sanki adadaki her şey evde olup bitenlerden gizleniyormuşçasına etraf oldukça sessizdi. Ayı, geriye kalan kızlarla işini bitirir bitirmez diğer hayvanların peşine düşecekti. Burası savaş alanına dönmeden önce buradan çıkıp kurtulmalıydık.

Reese birdenbire durup ileriye işaret etti.

“İşte,” dedi.

İki tane uzun taşın arasından bir patika uzanıyordu ve sahili belli belirsiz görebiliyordum, dalgalar kumların üzerine demetler halinde deniz yosunları taşıyordu. Gövdesi kaya midyeleriyle kaplanmış ve yosun tutmuş, beyaz bir sandal duruyordu sahilde.

Deniz suyuyla yıkanan kayalıklara dikkat ederek, aşağı doğru indik. Reese bana kolunu uzattı, sahile doğru usul usul ilerlerken kolunu tutup beni dengede tutmasına izin verdim.

Patika, kumun üzerinde sona eriyor ve aşağıya zıplamamız gerekiyordu. Botlarım kuma gömülüp ardımda kaybolan ayak izleri bırakıyordu. Ufukta anakarayı görebiliyordum; bomboş ve kapkaraydı.

“Şuraya geç,” dedi Reese, kayalardan birini işaret ederek. “Bandajını yenilemeliyim.”

Oraya oturup içinden ilk yardım çantasını bulabilsin diye sırt çantasını uzattım. Julia’nın sardığı bandajlar elimdeki kesikleri kapatmaya ancak yetiyordu ve Reese ilk yardım çantasını açtığında yepyeni bir elastik bandaj görünce derin bir iç çektim.

Elimi ellerinin içine alıp rahatlaması için omzunu çevirdi. Hafif hafif kar atıştırıyordu hâlâ fakat konduğu yere, montu-

mun yakasından içeriye girip enseme yapışıyordu. Reese, derme çatma bandajımı yenilerken kapüşonumu başıma çektim.

“Tanrım, elini ciddi ciddi mahvetmişsin,” dedi, hafifçe avucumun içini incelerken. “Dokunuşumu hissedebiliyor musun?”

“Yer yer sadece.”

Bandajın ilk katından kan sızmaya başlayan yerlere değmemeye özen göstererek elimi yeniden sardı. “Hareket ettirebiliyor musun peki?”

Başparmağımı kıpırdatmayı başardım, Reese gülümseyip elimi bıraktı.

“Bu iyiye işaret,” dedi. “Denemeye devam edeceğiz.”

Reese ayağa kalkıp ilk yardım çantasını tekrar sırt çantasına koyarken, ben de ufukta belli belirsiz görünen anakaraya baktım. “Anakara çok uzaktaymış gibi görünüyor,” dedim.

“Kıyıda yaklaşık elli kilometre uzaklıkta.” Reese gözlerini kısarak ufka baktı. “Peki ya anakaraya vardıktan sonra ne yapacağız?”

“Nash Karargâhı’na gitmek istiyorum,” dedim kesinkes. “Byatt orada olmalı ve onu arkada bırakmayacağım. Gerçekten öldüyse bile.”

“Hetty—”

“Yapamam. Onu öylece orada bırakamam. Anlamıyorsun.”

Reese bakışlarını çevirdi. “Anlıyorum, aslına bakarsan.”

Tabii ya. Babası. Dalga dalga vuran mide bulantımı bastırdım. “Üzgünüm. Öyle demek istem...” Başımı arkaya eğip kar yağışını seyrettim. “Olanları unuttuğumu sanma sakın. Ya da her şeyin yolunda olduğunu düşündüğümü falan. Bana kızgın olduğunu biliyorum, bu kızgınlığının uzun süre geçmeyeceğini de. Ve bunu anlayışla karşılıyorum.”

“Kızgınım,” dedi Reese usulca. “Fakat kızgınlığımı belli belirsiz hissediyorum. Ve yeniden öfkeleneneğimi de biliyorum fakat benim de pişmanlık duyduğum şeyler var.” Göz ucuyla

bana, boğazıma baktı ve kolunu hışımla boğazıma dayaması geldi aklıma. Üzerinden bir hafta geçmişti ama yıllar geçmiş gibi geliyordu. “Şu anda çok daha önemli mevzular var.”

Rahatlayarak ağlamanın eşiğinde bir kahkaha attım ve Reese bana doğru yaklaştı. Omuzlarımız birbirine değiyordu.

“Bu önemli mevzulardan bir tanesi,” diye devam etti, “Tox’a bir çare bulmak. Kimsenin elle tutulur bir çare bulmanın peşinde koştuğu yok. Artık bunu biliyoruz.”

“Belki Nash Karargâhı’nda bir şeyler bulabiliriz,” dedim. Ardından Welch’in iskelede ailem hakkında söyledikleri geldi aklıma. Benim de babam hakkında ona söylediklerim. “Ya da belki de bize yardımcı olabilecek başka birisi vardır.”

Reese kaşlarını çattı. “Kim?”

“Babam.” Acaba hâlâ Norfolk’ta mı görev yapıyordu? Ailem öldüğümü düşünüp hayatlarına nasıl bir yön çizmişti acaba? “Babam, Donanma’dan. Yani, Nash Karargâhı gibi değil fakat bir şeyler biliyor olabilir. Ve bu noktada, tüm umut ışığımız da bu olabilir.”

Reese sessizliğe gömüldü, bakışlarımı ondan kaçırdım. Kendi babasını düşündüğünü biliyordum ve bu düşünceden uzaklaşması için biraz zaman verdim ona.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “Byatt ve sonra da çare.”

Reese sandalı ters çevirmek için giderken ben de sırt çantasının fermuarını çektim. Çok geçmeden Reese sandalı doğrultup suya doğru sürüklemeye başladı. Pas tutmuş bir deniz motorunun sandalın pupasına zar zor tutunduğunu gördüm.

“Çalışır mı dersin?” diye sordum. “Yoksa kürek çekmek zorunda mı kalacağız? Elli kilometre uzak bir mesafe.”

“Çalışır çalışır,” dedi Reese. “Ayrıca babam daima kutuda yedek bir benzin bidonu bulundururdu.”

Reese ne olur ne olmaz diye kürekleri kontrol edip oturakların üzerine koyarken onu izledim. Sert bir dalga sandalı sarsınca, birkaç adım geriye fırladım. Ben bir Donanmacının kızıydım; bizim oralarda tekneler bundan daha büyüktü. Sa-

bit ve geniştiler ve pupalarında katrandan yamalar olmadan da ayakta durabilirlerdi.

Reese kahkaha attı, rüzgâr saç örgüsünü çekiştiriyordu ve bu görüntünün karşısında yüreğim hop etti. Tepemizde bulutlar dalgalanıyor ve güneş ufukta alçalıyordu. Rüzgâr etraflarında uğuldarken kayalar iniliyordu ve ne kadar uzağa gidersem gideyim, Raxter'ı daima kalbimde taşıyacaktım. Peşimi asla bırakmayacaktı.

"Bin," dedi Reese, sırt çantasını bana doğru uzatırken. "Bizi iteceğim."

Sandala binip çabucak oturdum; yüzüm kıyıya dönük şekilde, küpeşteyi sımsıkı kavradım. Reese dizlerine kadar suya batana dek sandalı uzağa doğru sertçe itti ve sandal bir o yana bir bu yana yalpalandıkça midem bulanmaya başladı.

"Pekâlâ," dedi. "Sıkı tutun. Biniyorum."

Son bir adım daha atıp sandalı elinden geldiğince kuvvetle iterek, küpeşteye tutunup kendini yukarı doğru çekti. Reese ilk bir bacağına ardından da diğer bacağına atarken sandal bir yana doğru eğildi. Yüzüme su sıçrayınca aniden geriye çekildim.

"İşte oldu," dedi karşımdaki oturağa otururken. "İyi misin?"

"Binerken okyanusun yarısını beraberinde getirdin."

Gözlerini devirdi. "Yani, onun dışında."

"İyiyim."

Dalgalar bizi çoktan kıyıya doğru sürüklemeye başlamıştı bile, o yüzden Reese motora takılı bir kolu ayarlayıp hızla çekerek motoru çalıştırdı. Motordan ses soluk çıkmadı önce fakat tekrar tekrar denedi ve en sonunda çalıştı, motorun homurtusuyla ilerlerken ardımızdan sular fişkırıyordu.

"Pekâlâ," dedi Reese. Motorun gürültüsünden zar zor duyabiliyordum onu. "İşte gidiyoruz."

Kıyıdan uzaklaştık. Reese bir kez olsun başını çevirip ardına bakmadı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Adanın kuzey tarafından ilerlemeye devam ettik. Reese, benzin bitmesin diye motoru rölantide çalıştırıyordu ve yavaş yavaş ilerliyorduk; kıyı akıp gidiyor, kar taneleri döne döne savruluyordu. Ağaçlar, kibrit misali yan yana sıralanmıştı ve tam öğle vaktinde, bataklık arazi başlıyordu. İskele- nin bir çıkıntı oluşturduğu adanın burnuna varmamıza yaklaşık yarım metre vardı.

Burada ilerlemek daha güçtü, tuhaf yerlerden kum yığın- ları çıkıyordu önümüze. Gözümü kısıp kıyıdaki turizm danış- ma bürosunu aradım dikkatle. Hemen ilerisinde, su derinle- şip açık denize dönüştü.

Az sonra turizm danışma bürosu belirdi. Danışma bürosu adanın kuzey tarafına tünemiş, bir dizi sık ağaçla bataklıktan ayrılıyordu. Bir ev gibi inşa edilmişti; deniz kenarında, pa- davralarla kaplanmış bir çatısı, denize bakan bir verandası ve belki bir on yıl önce turizm kurulu modern mimariye yö- nelmeye karar verince, arka tarafına inşa edilmiş bir eklentisi vardı. Fakat bugün hemen hemen biçimsiz duruyordu, bir tür çadırla örtülmüştü.

Dik oturdum. Gözümü ovuşturup iyice kırıştırıp yeni- den baktım. Tepesinden bir radyo anteni çıkmış fakat bina- nın geri kalanı naylon bir çadırla kaplanmıştı, çadırın uçları esintiyle birlikte uçuşuyordu.

“Dur,” dedim, Reese motoru rölantiye aldı.

“O da ne?” diye sordu. “Orası boş olmalı.”

Çadır tüm binayı örtmüyor olsa da buradan bakınca tam olarak anlayamıyordum. Bu tür şeylerin ilaçlama ya da binaları izole etmek için kullanıldığını görmüştüm. Fakat neden burada olsundu ki?

Taşlar yerine oturdu. Harker’ların evindeki o gece bir tekne iskeleden ayrılmıştı fakat tekne Nash Karargâhı’na doğru hareket etmemişti. Buraya gelmişti.

“Onların anakarada olduklarını düşünmüştük hep,” dedim. “Donanma’nın, HKM’nin. Fakat değıllermiş. Başından beri Raxter’dalarmış.” Reese’e doğru döndüm. “Welch’in telsizde konuştuğı kişiydi o. Mevki burası. Düşünsene. Tox’un bulaşmış olabileceğı şeyleri anakaraya götürmelerinin imkânı yok.”

“O yüzden de buraya bir ekip yolladılar.” Reese kaşlarını çattı. “Mantıklı. Fakat kendi kontaminasyonlarını riske atıyorlar bu durumda.”

“Bir çeşit takas.” Bulgulara ve bize erişimlerinin karşılığında, kendi can güvenlikleri. “...ve üzerinde çalıştıkları bir tedaviyi test etmeye hazır olduklarında, canlı denek talep ediyorlar. Ve alıyorlar da.” Öne doğru eğilip sandalın bir tarafa doğru eğilmesine neden oldum. “Byatt orada. Biliyorum.”

Reese sandalı adanın burnundan döndürüp iskeleye doğru yöneltti. Palamarların tümü çoktan tarih olmuştu ve elimizde hiç halat yoktu, o yüzden Reese sığığa doğru yönelip sandalı bataklığa soktu.

Reese ilk önce beni indirdi, böylece ben inerken tekneyi dengede tutacağını söyledi. Burada su bulanıktı ve dibini göremiyordum fakat fazla derin olamazdı. Bacaklarımı iki yana açarak küpeşteden indim, ağırlığımı kenara doğru verdikçe sandal yana doğru yattı. Sandalı itip sazlıkların içine inerken bacaklarım buz gibi suyun içine battı.

Baldırlarımın yarısına dek battım ama hava kemikleri sızlatacak denli soğuktu; şu âna dek geçirdiğimiz en soğuk gündü. Zangır zangır titriyorum, Reese inebilsin diye sandalı tutarken kıyıya doğru hızla koşmamak için kendimi zor tutuyordum.

Reese sağlam omzuna sırt çantasını taktığı gibi sanki bunu daha evvel binlerce kez yapmışçasına kenardan kolayca iniverdi, muhtemelen yapmıştı da. Ben sandalı pruvasından çekerken, o da suyun içinde bata çıka sandalı pupasından itekledi. Birlikte sandalı su hattından otuz-altmış santim kadar uzağa, karaya çektik.

Bulunduğumuz yerden turizm danışma bürosuna kadar uzanan arazi, turizm danışma bürosunu gözden uzak tutan ağaçlara varana dek çoğunlukla bataklıktan oluşuyordu.

Ahşap platformdan uzak durup, eğilerek ilerleyip henüz yeni beyaza bürünmeye başlamış, silme tatarcık ve sünelerle kaplı olan zeminin üzerinde sürüne sürüne ilerledik. Bu şekilde gitmemiz çok daha güvenliydi fakat bana sıcak basıyor, tenim karıncalanıyor ve üst dudağım boncuk boncuk terliyordu. Belki jetler yolda değildi, turizm danışma bürosu henüz tahliye edilmemişti, belki de hâlâ buradalardı.

Gözümün ucunda bir şeyler hareket edip duruyordu. Bir emniyet mandalının klik sesini duyup durdum. Arkamdaki sazlıklardan bir çatırdama sesi yükseldi, ürkererek dizlerimin üzerine yığıldım. Geliyorlardı. Buraya kadarmış, buraya kadar.

“Hey.”

Beni iki gözümün ortasından vururlarken ellerini çabuk tutmalarını diledim yalnızca. Karşı koymayacaktım –bunu hak ettim, hak ettim– fakat yalvarırım, beni bekletmeyin.

“Hetty. Aman Tanrım, alev alev yanıyorsun.”

İşte o zaman, alnıma değen bir el hissettim ve gözümü sertçe kırptırdım. Bu Reese’i ve oturmam için beni yönlendiriyordu. Çenemden başlayarak göğsüme dek, toprak yaş ve altımda dalgalanıyordu.

“Mola versek iyi olacak,” dedi sırt çantasının içinde ilk yardım çantasını ararken. “Dinlenmeye ihtiyacın var.”

“Yok bir şeyim.”

Reese, ilk yardım çantasını yere fırlattı, çantanın içinden bir şişe aspirin kayarak çamura düştü. “Yeterli değil,” dedi öfkeyle. “Bunların hangi biri işimize yarayacak?”

Ayağa kalkmama yardım etti ve ilk yardım çantasını ardımızda bırakarak ilerledik.

Nihayet bataklığı aşıp ağaçların içine daldık, karşı tarafa geçip turizm danışma bürosunu, rüzgârda uçuşan naylon çadırını görene dek ağaçların içinden ağır ağır ilerledik.

Yürüme yolu hemen ilerideydi, yassı taşlarla kaplı yol çadırın altından görünüyordu. Bir tür plan yapmam, içeriye sığışmanın özel bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum fakat elim acıyordu ve ölesiye yorgundum, aklıma gelen tek şey çadırı kaldırıp altından içeriye dalmaktı. Reese arkamda sövüp sayıyor, ardından yürüyordu. Kaldırmamızla beraber naylon çadır Reese’in arkasından düşerek bizi boğucu karanlığa hapsetti.

Birilerinin bu yöne doğru koşma ihtimaline karşı, bir an için duraksadık ama sessizlik hâkimdi ve şayet jetler yoldaysa, araştırma ekibi binayı çoktan tahliye etmişti. Danışma bürosunun çift kanatlı kapıları yalnızca bir kol uzaklığındaydı. Uzanıp kapı kolunu hafifçe çektim, gıcırdayarak açıldı.

“Öylece girecek miyiz içeriye?” diye sordum.

Reese omzu bana değerek omuz silkti. “Ne yani, istersen kapıyı çal?”

İçeriye girdiğimizde, ana lobi tıpkı Raxter’a geldiğim ilk günkü gibi görünüyordu. Duvarların rengi atmış ve sararmaya yüz tutmuştu, üzerlerinde yeşil ve mavi tonlarda boyanmış soyut şekiller vardı. Oradan resepsiyona geçtik, masa üç ya da dört kişiye yetecek kadar uzundu. Ardında yalnızca tek bir sandalye vardı ve masanın büyük bir kısmı bölgenin eğlence etkinlikleriyle ilgili, rengi solmuş kataloglarla kaplıydı.

“İçerisi ne kadar da sessiz,” dedi Reese. “...ve çok sıcak. Burada kimse var mıdır sence?”

Müdire geldi aklıma, ona bir çıkış yolu vadedilmiş ve ardından geride bırakılmıştı. “Hayır. Tahliye etmiş olmalılar.” Masaya doğru eğilip kataloglara göz attım fakat kayda değer, Byatt’ı bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey bulamadım.

“Onu nereye götürmüş olabilirler ki?” dedim Reese’e dönerek. “Büyük bir oda gerekir.”

“Binanın arka tarafında, yeni eklentide bir etkinlik odası var.”

Giriş katı boyunca Reese bana yolu gösterdi. Bir ana koridorun aşağısından ilerleyerek tabelaları takip ettik, ardından da üzerinde “şapel” yazan bir odanın yanından dönerek bir başka lobiye çıktık; bu lobi, diğerinden çok daha küçük ve köhneydi.

Linolyum zeminin üzerinde kan vardı. Gözüme ilişen ilk şey bu oldu. Zemin kan gölüne dönmüştü âdeta. Reese’le baktık. Çok fazla kan vardı. Kimsenin kaybetmeyi kaldıramayacağı kadar çok kan.

“Soldan mı sağdan mı?” dedi Reese.

Sola dönüp etkinlik odasına gitmek için tabelaları takip ettik. Öbek öbek sıralanmış pencereler çıktı karşımıza. Pencerelerden içeriye göz attığımızda bir oda gördük. Oda sedyelerden, perdelerden ve linolyum zemindeki yırtıklardan ibaretti. İlerideki duvarda bir sıra ufak dolap asılıydı ve bir de eviye vardı; asla düzenlenmemiş olan partiler için bir bar köşesi ve dolapların üzerindeyse duvar kâğıdının altından, Raxter’ın sunduğu tüm imkânların reklamını yapan posterler görünüyordu.

“Nereye gittiler sence?” diye sordu Reese. “Doktorlar, yani.”

“Kıyıdaki üsse geri dönmüş olabilirler belki. Şayet birileri gelip onları almışsa bile onları göremezdik çünkü burası

okuldan epey uzakta.”

Odanın kapısı açıktı, burada kan izleri yok olmaya başlıyordu. Dikkatli adımlarla koğuşa ilk önce ben girdim.

Dört tane yatak vardı, bunlardan üç tanesinde birileri yatmıştı. Karşımda duran yataklardan bir tanesi darmadağınaktı. Üzerindeki örtüler fırlatılıp yere atılmıştı, yanındaysa yere düşmüş bir serum askısı duruyordu. Zemine kırmızı lekeler bulaşmıştı.

Reese, sedyenin ayağına bağlanmış not panosunu alıp inceledi. “Bu o. Şurada, gördün mü? Byatt Winsor.”

Sahiden de buradaymış demek ki. Fakat çok geç kalmıştım. Daima çok geç kalıyordum.

Arkama dönüp bir tür ipucu bulmak için odanın geri kalanını inceledim, ta ki kapının sol tarafında duran yatağı fark edene dek. Yatak sırlıklam olmuş, üzerindeki örtüler koyu kestane rengi lekelerle boyanmıştı. Yatağın ortasında ise bir neşter duruyor, titrek ışığın altında usulca parlıyordu. Başka bir şey daha vardı.

“Hey,” dedim, Reese bana doğru döndü. “Baksana.”

“O da ne öyle yahu?”

Bir adım daha yaklaştık. Kıpırdamıyordu fakat Raxter’ın bana öğrettiği bir şey varsa eğer o da gördüklerime aldanmamam gerektiği idi. Öldüklerinden çok sonra bile her şey tehlikeli olabilirdi.

“O bir—”

“Kurt,” dedi Reese.

Üzeri kurumuş kanla kaplanmıştı ama kan tabakasının altından solgun, yarı saydam etini görebiliyordum. Bir şekilde tanıdık geliyordu bana nedense. Daha önce böyle bir şey hiç görmemiştim, buna emindim fakat içimde bir his vardı, sanki bir cevap, sanki...

Kurt, neşter... artık olayları birleştirebiliyordum kafamda. Byatt burada, elinde neşterle durmuştu. Aradığı şeyi bulana dek bir yerlerini deşmişti.

“O şey Byatt’ın içindeymiş,” dedim. Ardından her ikimiz de aynı şeyi düşündüğümüz için, “Bizim içimizde de var ondan, değil mi? Tox’un ta kendisi.” dedim.

Bedenlerimizde yaşayan parazitler, bizi kendilerine benzetiyorlardı. Bu durumu kaldıracılabilenleri kullanıyor, kaldıracılamayanları ise terk ediyor, ne pahasına olursa olsun kendilerini koruyorlardı. Benim içimde, hayvanların içinde, Raxter’ın içinde. Bizi vahşileştiriyorlardı.

Ona daha fazla bakamayacaktım. Öne doğru eğilip öğürürken şiddetle sarsıldım.

“Geçti, geçti,” dedi Reese, sırtımı sıvazlayarak.

“O şeyin içimden çıkmasını istiyorum.” Gözlerim doldu. Çok hızlı nefes alıp veriyordum, yavaşlamam gerekiyordu. “Lütfen, çıkar onu içimden.”

“Bunu yapamayız.”

Doğrulup, elini üzerimden ittim. “O şey içinden çıksın istemiyor musun?”

“Eğer denersek neler olacağını bilmiyoruz ki. Kan kaybından ölebiliriz.” Reese, saçlarımı kulaklarımın arkasına sokup titrekçe gülümsedi. Beni iyi hissettirmek için elinden geleni yapıyordu. “Bir çaresini bulacağız,” dedi. “Her şey yoluna girecek.”

“Anlamakta güçlük çekiyorum. Nasıl oldu da anlayamadık?”

“Büyümüş herhalde. Başlangıçta küçük olmalı. Hatta mikroskobik.”

“Fakat—” Kendimi kaybolmuş hissediyordum, sanki tüm dünya yeni bir dil öğrenmiş de beni bunun dışında bırakmış gibi. “Peki ya testler? Kan tahlillerimiz ve muayenelerimiz? Ve neden şimdi? Neden biz?”

“Bilmiyorum,” dedi Reese. Byatt’ın yatağında bulduğu not panosunun yanına geri dönerek panoda birikmiş olan kâğıtlara göz atmaya koyuldu. Keşke onun gibi olabilsem, keşke elimden bir şey gelmediği zamanlarda olayları boş verebilsem.

Reese'in yanında dikilip omzunun üzerinden kâğıtlara göz atarken aşına olduğum tek tük kelimelere rastladım: östrojen, adaptasyon ve tekrar tekrar yinelenen "başarısız sonuç". Fakat kâğıtların büyük bir kısmı grafiklerden ve rakamlardan ibaretti. Aradığımız yanıtlar bu kâğıtlarda bir yerlerde mi gizliydi acaba?

Göz atmaya devam ettikçe daha fazla grafik, okunaksız bir el yazısıyla yazılmış paragraflarla karşılaştık ve Reese neredeyse bakmadan sayfalara hızla göz atıyordu. Sonra bir sayfada durdu.

"O ne?"

Reese kâğıdın kenarını katladı, ardından sırt çantamızı yatağın üzerine atıp okuldan aldığımız kayıtları bulmak için içini karıştırdı.

"Reese?"

"Bu grafiği daha önce gördüğümü biliyordum," dedi ve kâğıtları yatağın üzerine serdi. Analizleri alt taraflarına çok küçük metinler halinde yazılmış grafikler, metinler o denli küçüktü ki ne yazdığını okuyabilmem için bir büyütece ihtiyacım vardı.

"Grafik, iklimi gösteriyor," diye izah etti Reese, yılların listelendiği bir eksenini işaret ederek. Tox'un patlak verdiği yıl kopyalardan birinde işaretlenmiş, sarı mürekkebin rengi solmuş ve kanamıştı. "Yıllar içinde Raxter'daki ortalama sıcaklık dereceleri. Bak, ta eskiye dayanıyor."

Okul kayıtlarında bir adet kopya ve bir başka kopya da burada bu derme çatma hastanede, Byatt'ın yatağına iğnelenmişti. Ve işte, değişen iklim, artan sıcaklıklar. Bir keresinde Arktik buzullarına hapsolmuş canlılar hakkında bir yazı okumuştum. Bu prehistorik, kadim canlıların, buzullar eridikçe dirildikleri hakkında. Maine'de, Raxter'da, bir parazit usul usul en zayıf şeylerin içine ulaşmıştı —süsenlerin, yengeçlerin— güçlenip de yaban hayata tutunana dek. Bizlerin içine tutunana dek.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Reese grafiklere bakmaya devam ederken, ben de not panosunu yatağın üzerinden alıp geri kalan dokümanlara göz attım. BW adlı bir hasta hakkında yapılan gözlemler. Her formun alt tarafında, aynı imza vardı. Okuyamıyordum fakat imzanın altına bir isim yazılmıştı, “İcapçı Doktor” başlığı altında.

“Audrey Paretta,” diye sesli okudum. “Byatt’ın doktoruymuş.”

Byatt’a gaz uyguladıklarını söylemişti Müdire. Bunu yapan, en yakın arkadaşımı öldürme kararını alan kişi Paretta olmalıydı. Eğer burada olsaydı çıplak ellerimle gözlerini yerlerinden sökerdim.

“Tahliye edilmiş,” dedi Reese nazıkçe. “An itibariyle onun için elimizden bir şey gelmez.”

Başımla onaylayıp Paretta’nın düşüncesini zihnimden uzaklaştırdım ve not panosuna göz atmayı sürdürdüm. Test üstüne test yapılmış ve hiçbirisi işe yaramamıştı. Tox ölmeyecek kadar güçlü, biz ise yaşamayacak kadar güçsüzdük. RAX009, şeklinde etiketlemişlerdi Byatt’ı. Sekiz kişi daha ve o ceset torbasının içindeki Mona geldi aklıma.

Welch o gece, bu sefer çareyi bulduklarını düşündüklerini söylemişti. Mona’yı okula geri yollamış, hayatta kalıp kalmayacağını görmek, buldukları çarenin işe yarayıp yaramayaca-

ğını görmek için beklemiş olmalıydı. Fakat ne Mona, ne de çare dayanabilmişti ve bahse girerim ki Mona bu binada bir yerlerde, gözleri fal taşı misali açık ve sabit şekilde bakıyordu, kaskatı bedeni ise aradıkları yanıtları bulabilmek için kesilip açılmıştı. O da bu hikâyenin bir parçasıydı.

Odayı kolaçan etmesi, Byatt'ın yatağındaki dokümanları toplayıp tekrar sırt çantasına tıktırması için Reese'e birkaç dakika daha verdim. İşi bittiğinde ikimiz de kapıya doğru yöneldik. Burada ihtiyacımız olan başka bir şey yoktu ve çok yakında tepemizde jetler uçacaktı. Byatt'ı almamızın vakti gelmişti.

Koğuştan çıktığımızda gerisin geri koridor ve lobi boyunca kan izlerini takip ettik. İzler merdiven boşluğundan ileriye, oradan da keskin bir şekilde kıvrılan dar bir koridora devam ediyordu. İzler silikleşiyor fakat sona ermiyordu; duvar boyunca, sağda solda el izleri vardı, sanki birisi kendisini doğrultmak için duvara yaslanmıştı.

Üçüncü bir köşeyi de döndükten sonra hava dışarısi gibi ferah ve temiz kokmaya başladı. Hızlandım, Reese de hemen yanımdaydı. Bir kapı belirdi önümüzde, çökük ve aralıktı. Kapının ötesindeyse, çimler ve gün ışığı vardı.

Kapıyı hızla açıp yüzeyi çukurlarla kaplı, ufak bir avluya çıktım. Etrafımız tel örgülerle çevriliydi ve tel örgülerin ötesinde sık yapraklı ağaçlar vardı. Burası binanın arkasında olmalıydı, ormanın tam karşısında. Tepemizdeki gökyüzü masmaviydi, bulutlardan eser yoktu.

Az kalsın görmüyordum onu. İleride, danışma bürosunun duvarına yaslanmış, bedeni ufacık kalmış, bedeninden geriye kalan kısmı bir montuna sarınmıştı.

"Byatt?"

Koştum, ayaklarım toprağı dövüyordu. Yanı başına dizlerimin üzerine çöktüm. Perişan, korkunç görünüyor olsa da bakışlarımı çeviremiyordum ondan. Koyu saçları yer yer kar taneleriyle kaplanmıştı. Kolunda bir bandaj sarılı, kan içinde

kalmıştı; cildi öylesine solgundu ki neredeyse şeffafmış gibi görünüyordu ve simsiyah parmaklarının arasında bir Raxter Süseni tutuyordu. Donmuştu. Bedeni buz kesmişti âdeta.

“Byatt. Byatt, hey, hadi. Benim, Hetty.”

Çıt yoktu. Boynundan nabzına baktım fakat zangır zangır titriyordum ve o da gözümün içine bakıyordu; gözleri pasparlak ve içtendi, tıpkı hatırladığım gibi. Fakat artık gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Gözlerinde hayat belirtisi, o gizli yer yoktu. Saçlarını okşayarak geriye doğru çektim ve bir yıl öncesi, bir ay öncesi ve tanıştığımız ilk gün aynı anda zihnime üşüştü. Bana mutfaktan yiyecek aşırın Byatt, bir sınavdan geçemediğim zamanlar benim için ailemi arayan Byatt, akşamları kilise ayininde bana yer tutan Byatt, Byatt, kâbus gördüğümde bana sarılan Byatt, daima kör gözümün tarafında yürüyen ve ihtiyacım olmadığını öğrenene dek eliyle dirseğimi tutan Byatt. Arkadaşım, kız kardeşim, benliğimin bir parçası.

“Doktorlar ona gaz uyguladılar,” dedi Reese ve kendimi tekrar gerçek dünyaya sürükledim. “Ölmek üzere olduğunu biliyordu.”

Sonu gelen Byatt. Bedenini arka tarafa taşımıştı. Onu kapattıkları yerden çıkıp buraya gelmişti.

Hıçkırıklara boğuldum, yüzümü Byatt’ın boyun kavisine gömüp ağlamaktan zangır zangır titreyen bedenimi bıraktım. Müdire söylemişti ama inanamamıştım. Byatt öylece yitip gitmeyecek kadar değerli ve muhteşem bir kızdı. Nasıl olmuştu da Paretta onunla tanışıp kıymetini bilememişti?

“Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Reese ben sakinleşince. “Onu yanımızda götürebileceğimizi sanmıyorum.”

“Ne?”

“Sonsuza dek burada kalamayız. Okul çoktan yerle bir olmuştur ve jetler yakında bu tarafa doğru gelecektir.”

“Onu burada bırakamam,” dedim, Byatt’ın montunu düzeltirken.

“Fakat—”

“Onu burada bırakamam dedim.” Bu meselenin üstesinden nasıl gelirdik bilemiyordum çünkü ne ben ne de Reese geri adım attı. Bunu çenesini tutuş şeklinden anlayabiliyordum. Burada kalmamız tehlikeliydi, bunu ben de biliyordum fakat Byatt’ı bulmak için yaptığım onca şeyden sonra, onu şimdi bırakamazdım.

Reese iç çekti ve tam bir şey söylemek üzereyken, bir öksürük, hafif bir soluk alma sesi çıkınca yerimden sıçradım. Neredeyse bakmaya korkarak, yavaşça döndüm.

Yaşıyordu. Göğsü belli belirsiz şekilde inip kalkıyor, ağzını aralarken gözlerini kırptırıyordu.

“Aman Tanrım.” Elimi başının arkasına koyup boynunu destekledim. “Byatt, beni duyabiliyor musun?”

Nihayet, başını yana eğip bana baktı. Yüzümdeki gülümseme solup gitti. Bir terslik vardı. “Byatt?”

“N’oldu?” dedi Reese.

“Emin değilim.” Byatt’ın elini avucumun içine alıp yanağıma bastırdım. “Benim. Hetty.”

Tık yoktu. Beni tanı mıyordu. Yüzü Byatt’ın yüzüydü fakat ruhu uçup gitmiş gibiydi sanki.

“Aklım karıştı,” dedi Reese. “Onu gazladılar. Nasıl hâlâ hayatta?”

Avucumun içinde tuttuğum pörsük ve bir deri bir kemik kalmış eline baktım. Kolundaki bandajın altından derin bir kesiğin kenarları görünüyordu.

“Onu içinden çıkardığı için hâlâ hayatta,” dedim.

“Ne?”

“Gazın Tox’u öldürmesi gerekiyordu. Fakat Byatt onu içinden çıkardı. O yüzden gazın öldüreceği hiçbir şey yoktu içinde.” Byatt, omzumun üzerinden boş boş bakıyordu. “Ve o şeyle birlikte o da içinden çıkmış sanki. Kişiliği, tüm benliği.”

Reese, Byatt’ın ayaklarının ucuna çömeldi ve Byatt’ın ona bakmak için başını usulca döndürmesini izledik. İlk önce gözlerinde bir kıpırtı, bir parıltı var sandım fakat göz açıp kapayıncaya dek kayboldu.

“Hareket edebiliyor mu bir bakalım,” dedi Reese. “Sen yardım edebilecek kadar güçlü değilsin ve ben de onu tek başıma sandala dek taşıyabileceğimden emin değilim.”

Ruhen fazla yaralısın, demek istiyordu aslında ama bunu asla dile getirmeyecekti. Şu anda, onca şeyden sonra bile.

Ben bir tarafına, Reese de diğer tarafına geçti ve birlikte Byatt’ı ayağa kaldırırken alçak bir uğultu yükseldi, hafifçe başlayıp gitgide arttı. Jetler. Ağzım kurudu, korkudan ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“Kahretsin,” dedim. “Acele etmeliyiz.”

Byatt’ın adımları sanki uzuvlarını hareket ettirmeyi daha yeni öğreniyormuşçasına aksıyordu fakat yine de danışma bürosunun kapısına gidebildik.

İçeriye girdik, ardından da koridor üstüne koridordan aşağıya doğru ilerledik. Gitgide gücümü kaybediyordum, tatim kalmıyordu ve üstüne tahta çakılarak kapatılmış pencerelerinden öğlen güneşi sızan ana lobiye varana dek, attığımız her adım bir öncekinden daha yavaş bir hal alıyordu. Biraz soluk alabileyim diye durup Byatt’ı resepsiyona yasladık. Reese’in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Byatt’ı ardımızda bırakmamı, bunu söylememi beklediğini biliyordum fakat daha çok beklerdi.

“Hadi,” dedim. “Ya şimdi ya hiç.”

Dışarıya çıkıp bataklığa doğru ilerledik. Sandalımız sahildeydi ve sahil öylesine uzaktaydı ki gitgide irademi kaybetmeye başlıyordum. Fakat Reese ismimi söyledi, yalnızca bir kez. Ciddi ve güçlü bir biçimde. Bunu başarabileceğime inanıyordu, o yüzden başarmak zorundaydım.

Bir uğultu sesi ve hızla vuran dondurucu hava. “Yere yat,” dememe kalmadan üçlü bir savaş jeti tepemizden hızla geçti. O denli gürültü yaparak geçti ki kafamı toplayamadım, bu sese dayanmak dışında hiçbir şey yapamıyordum. Fazla alçaktan uçuyorlardı. Derhâl gitmeliydik.

Ortadan kaybolup yeniden tepemizde daireler çizdiler. Sağlam kolumla Byatt’ı iyice doğrulttum. “Hadi.”

Nihayet, ileride iskele belirdi, olabildiğince hızlı bir şekilde kıyıdan aşağı doğru koştuk. Byatt'ın ayakları kumların üzerinde sürükleniyordu. Onu sandalın oturaklarının arasına yatırdık. Gözleri kapalıydı fakat nefes alıyordu. Hayattaydı.

“Bin,” dedi Reese. “Bizi iteceğim.”

Suyun dalgalanması, motorun yükselen homurtusu; sandal usul usul uzaklaşırken Reese pupada durdu. Hızlı bir dönüşün ardından hızla ilerlemeye başladık, tuz serpintisinin içinde kaybolana dek adanın görüntüsü gitgide bulanıklaştı. Artık jetlerin sesini duyamayana dek gittikçe uzaklaştık.

Kar yağışı durdu ve hava yumuşamaya başladı; okyanus gözlerimi kamaştırıyor, sandalın gövdesi suya vuran güneşin pırıltılarıyla bezeniyordu. Ufka dalıp Nash Karargâhı'nın alçak binalarını izlerken dakikalar, saatler geçti. Fakat Reese her ne kadar hızla dalgalara karşı dümen tutuyor olsa da anakara bulanık görünmeye devam ediyordu. Hiç de yaklaşıyor-muşuz gibi gelmiyordu bana.

Reese, motoru yılmış bir vaziyette sızlanarak aniden durdurduğunda hâlâ kıyıdan kilometrelerce uzaktaydık. Kör gözümü irkilerek ovuşturdum. “N’apıyorsun yahu?”

“Akıntı bizi koydan uzaklaştırıyor. Bu şekilde yol katedemeyiz.”

“Yani öylece duracak mıyız?”

“Akıntının yönü değişene dek.” Saçlarını yüzünden geriye çekip ayağa kalktı, sandal bir yana doğru eğildi. “Fazla benzinimiz yok. Şu anda ilerlersek benzinimizi ziyan etmiş oluruz.”

Reese yüzükoyun yatan Byatt'ın üstünden atlayarak, yanına oturmak için sandalın pruvasına doğru geldi. Byatt öylesine tuhaf görünüyordu ki; yüzü sarkmıştı ve gözleri kapalıydı. Uyurken bile kendine has bir havası vardı daima. Artık o havası gitmiş ya da bir şekilde farklılaşmıştı.

“Nasıl biridir?” diye sordu Reese birdenbire. “Baban, yani.”

“Bilmem.” Birden öylece çıkıverdi ağzımdan. Aslına bakılırsa, doğruydu fakat Reese’in duymak istediği şeyin bu olmadığını biliyordum. “Sevk edildiği yerden eve geri döner ve tekrar gider.”

Reese başını yana eğdi. “Onu sever misin peki?”

“Elbette severim. Onu iyi tanımıyorum sadece.” Bu söylediklerimin ona anlam ifade etmediğini biliyor ve ona izah etmek istiyordum; babamla aramızda, onun babasıyla arasında olan türden bir ilişki olmadığını söylemek istiyordum ona ama söyleme fırsatı bulamadım. Bedenim iki büküm oldu, göğsüm bir tarafa doğru bükülüyor ve boğazımın tükürükle dolduğunu hissediyordum.

“Hetty?”

Turizm danışma bürosunun dışında, bataklıkta basan ateş. Belirtiyi anlamalıydım. Bedenim boyunca cızır cızır cızırdayıp mide boşluğuma yerleşti ve içinde ağır bir şey vardı. Öğürüp sandalın kenarına yaslanarak ağız dolusu safra tükürdüm. Boğazımda takılmış kalmış bir şey hissediyordum fakat bu her neyse onu çıkaramıyordum.

“Yardım et,” demeyi başardım ve Reese korkudan çılgına dönmüş gözlerle beni kendine doğru çevirdi. “Zorundayım—” Bedenimi acı içinde kıvrandıran bir titreme daha vurdu, çenemden kan damlıyordu. “Onu çıkarmak zorundasın.”

Reese önce bana boş gözlerle baktı sonra anladı. “Tamam.”

Bacaklarımı iki yana açarak oturdum, Reese de refleks olarak aynen benim gibi bacaklarını iki yana açtı. Bir elimi Reese’in uyluğuna dayayarak güç aldım, o da gümüşü parmaklarıyla enseme tuttu.

“Durmamı istersen söyle,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “İşe yarayana dek durma.”

Ağzımı açtım. Reese iki parmağını birden olabildiğince derinlemesine boğazıma soktu.

Soluk alamıyordum. Öksüresim geliyordu fakat ne öksürebiliyordum ne de yutkunabiliyordum ve Reese’in boğazı-

ma soktuğu parmaklarından dolayı yoğun bir öğürtü dalgası vuruyordu bedenimi. Gözüm sulandı ve dünya bulanıklaşıp çarpıklaşıyordu fakat bir şey kıpırdandı, soluk borumun yarısında takılı kalmış haldeydi.

Reese'in koluna vurdum, kolunu üzerine yapışmış şeritler halindeki tükürüğümle beraber geriye çekti. Bir öğürtü, bir öğürtü daha, ta ki nihayet kusana dek, sanki iç organlarım sökülüp koparılmışçasına canım acıyordu. Etimesi ve nabız misali atan bir şey sandalın güvertesine fırladı.

Ağzımı montumun koluna sildim. Çıkan her neyse, üzeri kanla kaplanmıştı ama gözüme çok tanıdık geliyordu, sanki şeklini daha önce bir yerlerde görmüştüm. Bir ders kitabında, bir bedende, ormanda Bay Harker'la beraberken.

"Bir kalp," dedi Reese. "Bu, bir insan kalbi."

Yere fırlayan bu kalp pörsümüş ve büzüşmüştü, kendi kalbimse hâlâ göğsümde atıyordu. Bakışlarımı kalpten çevirip Reese'in üzerine yığıldım, başım dönüyordu. Reese, kolunu belime doladı.

"Okuldaki kızlardan birinde de yok muydu bundan?" dedi.

"Sarah," dedim. "Çift kalp atışı var." Fakat benim iki tane kalbim varmış meğer ve eğer onun bedeni ikinci kalbini içinde tuttuysa, benimki neden tutmamıştı?

Tekne Ekibi'ne katılmadan önce Byatt'la sahilde geçirdiğimiz o gün geldi aklıma. Her şey tepetaklak olmadan evvel birlikte geçirdiğimiz son anlardı. Bulduğu yengecin, Raxter Mavis'i'nin, tıpkı her yıl biyoloji dersinde işlediğimiz gibi hem akciğerleri hem de solungaçları vardı. Hem akciğerleri hem de solungaçları. Böylece her türlü koşulda yaşayabiliyordu.

Tox, Raxter Mavis'i'nin içine, her şeyin içine ve benim içime nüfuz etmişti.

"Bana yardım etmeye çalışıyor," dedim. "Beni iyileştirmeye çalışıyor fakat buna dayanamıyorum."

Reese, esintide ensem kurusun diye enseme yapışmış saçları geriye çekti. "Sakinleş. Geçti artık."

Öksürdüm, kan dilimde keskin ve metalik bir tat bıraktı. Reese, göğsüne yaslanabileyim diye beni kendine doğru çekti. Sandal bir o yana bir bu yana sallanıyor, tuz kokusu burnuma çalınıyordu. Gözümü kapatıp suyun göz kamaştırıcı parıltısının gözüme girmesini ve Byatt'ın solgun benzini görmemi engelledim. "İyiyim. Dinlenmeye ihtiyacım var yalnızca."

Üçümüz birlikte, sessizlik içinde ilerledik. Daha önce buraya gelmiştik. Raxter'daki ilk yılımda bir hafta sonu. Byatt'ın kalan son külotlu çorabı da kaçmıştı ve Bay Harker ona yeni bir külotlu çorap almamız için bizi anakaraya götürmüştü arabasıyla. İşimiz bittiğinde onunla parkta buluşacaktık fakat geç kalmıştı, o yüzden biz de yere doğru eğilmiş bir meşe ağacının alacalı gölgesinde uzanmıştık boylu boyunca. Meşe ağacının yaprakları, güneş ışığının altında yarı saydam görünüyordu, hava ferah ve mis gibiydi. Ortada Byatt, diğer iki yanda da ben ve Reese uzanıyorduk ve bu, kendimizi sessizliğe teslim ettiğimiz ilk andı. Gerçekten kendimiz gibi olduğumuz ilk andı.

"İyileşeceksin," diye fısıldadı Reese ve sesinin beni uykunun derinliklerine doğru sürüklemesine izin verdim. "Sen beni kurtardın. Şimdi de ben seni kurtaracağım."

Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Bizi neler beklediğini bilmiyordum. Fakat Reese'in kalp atışlarını duyuyor ve hatırlıyordum, eskiden nasıl olduğumuzu hatırlıyordum. Üçümüz hep beraberdik ve yeniden o günlere dönmemizi sağlayacaktım.

TEŞEKKÜRLER

Vahşi Kızlar üzerinde çalışırken olağanüstü bir takımla birlikte olduğum için çok şanslıyım. Her birinize çok teşekkür ederim, neler anlatmak istediğimi anladınız ve bunları en doğru şekilde kelimelere dökmem için bana yardımcı oldunuz. Bunun için sizlere daima minnettar kalacağım.

Birlikte kızları zihnimin en ücra köşelerinden çıkartırken göstermiş olduğu fedakârlık ve onları sayfalara dökerken rehberliği için Krista Marino'ya teşekkür ederim. İçgörülerin bana çok şey öğretti ve bu kitabı aklıma hayalime sığmayacak boyutlara taşıdı. Senden daha iyi bir editör isteyemezdim.

Önlerinde saygıyla eğildiğim temsilcilerime teşekkür ederim. Panik içinde yazdığım e-postaları yanıtladığı için Daisy Parente'ye teşekkür ederim. Coşkun, nasihatlerin ve *Vahşi Kızlar*'da bir ışık gördüğün için teşekkür ederim. Bilgeliği ve sakinliğini koruduğu için (ve yine panik içinde yazılmış bir dizi e-postaya yanıt verdiği için) Kim Witherspoon'a. Destegi ve çok değerli geribildirimleri için Jessica Mileo'ya teşekkür ederim. Ve Lutyens&Rubinstein, InkWell ve Casarotto'da birlikte çalıştığım ekiplere, tüm yardımlarınız için çok teşekkür ederim.

Bitmek tükenmek bilmeyen cömertlikleri ve *Vahşi Kızlar*'ı gelebileceği en iyi noktaya taşımalarındaki fedakârlıkları için Delacorte Press'e teşekkür ederim. Barbara Marcus, Judith Haut ve Beverly Horowitz'e: *Vahşi Kızlar*'a inandığınız için teşekkür ederim. Delacorte Press ve Random House ailesine katılmış olmaktan çok gurur duyuyorum.

İçi ve dışı böylesine büyüleyici bir kitap tasarladıkları için Betty Lew ve Regina Flath'e ve tüyler ürpertici, güzel ve hayal ettiğim her şeyi içinde barındıran kapak resmi için Aykut Aydoğdu'ya teşekkür ederim. Delacorte ekibinin geri kalanına teşekkür ederim, sizlerden daha iyi bir ekip düşünemiyorum. Monica Jean, Mary McCue, Aisha Cloud ve Underlined ekibine —Kate Keating, Cayla Rasi, Elizabeth Ward, Jules Kelly, Kelly McGauley ve Janine Perez'e— kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok minnettarım sizlere.

East Anglia Üniversitesi'ndeki destekçilerim olmasaydı *Vahşi Kızlar* asla hayat bulamazdı. Verdiğiniz destek ve bana o en kritik erken geribildirimini verdiğiniz: kitabın geri kalanını okumak istediğinizi söylediğiniz için hepinize teşekkür ederim. Fakülteye, *Vahşi Kızlar*'ı okunabilir bir şey haline getirirken verdikleri tavsiyeler için Jean McNeil ve Trezza Azopardi'ye teşekkür ederim. Daha ben söylemeden ne demek istediğimi anlayan Taymour Soomro'ya, geribildirimleri ve her şeyden önemlisi, dostluğu için teşekkür ederim. Birçok kahvaltıda bana eşlik ettiği, ekmek hakkındaki haklı düşüncelerini paylaştığı ve *Vahşi Kızlar*'ın envai çeşit versiyonlarını okuduğu için Avani Shah'a teşekkür ederim. Seni tanıdığım için çok şanslıyım.

Anneme. Her Darwin gezisi için, her film için, beni tren garına arabayla bıraktığın her sefer için ve her şeyden önemlisi, istediğim anda bana köpeğimin fotoğraflarını gönderdiğin için teşekkür ederim. Yanımda olduğun için teşekkürler. Ben de daima senin yanında olacağım.

İnternette tanıştığım o kızlara: Christine, Claire ve

Emily'ye. Bunu yazmak bana ne kadar acı verse de hepinizi çok seviyorum. Hayat dolu ve zehir gibisiniz ve çok ama çok değerlisiniz ve hayatımda olduğunuz için minnettarım.

Zaman ayırdıkları ve geribildirimleri için duyarlı okurlarıma teşekkür ederim; bu kitabın içerebileceği her türlü hata yalnızca bana aittir. Beni tüm misafirperverlikleriyle Raxter'a ilham kaynağı olan Harkers Adası'yla tanıştıran Yarboros ailesine teşekkür ederim. *Vahşi Kızlar*'ı yazarken türlü türlü sinir krizlerime şahit olan Middlebury'deki Sama'nın Yeri ve Providence'daki Sin'e teşekkür ederim. Kitabımı okumak için ayırdıkları ekstra vakit ve tüm yüreklendirmeleri için hocalarıma teşekkür ederim. Yakın çekim parazit fotoğrafları gösterdiğimde bana tahammül eden arkadaşlarıma ve (tekrar tekrar tekrar) fikrimi değiştirdiğim halde beni yüreklendiren aileme teşekkür ederim.

Ve son olarak, benimle kalmaya karar veren küçük Rory'ye teşekkür ederim. Sen olmasan buralara gelemezdim.

RORY POWER

ABD'de doğup büyüyen yazar, Middlebury Üniversitesi'nde okudu. Yüksek lisansını East Anglia Üniversitesi'nde kurgu yazarlığı üzerine yapan Power'ın ilk romanı *Vahşi Kızlar*'dır.